

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 93 / III Legislatura / Setè període

Dijous, 21 de març de 1991

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 69

Segona i darrera reunió.

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, s'obre a les deu del matí i catorze minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les repercussions de la guerra del Golf a Catalunya (Punt desè de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 4672).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els centres d'ensenyament públic a Catalunya (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4672).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 4673).

Rèplica: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4675).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 4675).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el procés d'elaboració i tramitació del Pla Territorial de Catalunya (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sr. Tomàs (S) (p. 4676).

Resposta: H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4678).

Rèplica: I. Sr. Tomàs (S) (p. 4679).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 4679).

L'I. Sr. Tomàs (S) (p. 4680) i l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4680) intervenen per allusions.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el Pla d'Actuació per a la Igualtat d'Oportunitats per a la Dona, 1989-1992 (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació: I. Sra. Barenys (S) (p. 4680).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 4682).

Rèplica: *I. Sra. Barenys (S)* (p. 4683).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 4684).

La I. Sra. Barenys (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4685).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general per a la vellesa (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Ferran (S)* (p. 4685).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Benestar Social* (p. 4687).

Rèplica: *I. Sra. Ferran (S)* (p. 4688).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 4689).

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'estratègia europea de la salut promoguda per l'OMS (Punt quinze de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 4689).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política General d'Adquisició de Terrenys (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 4690).

L'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4691) i *l'I. Sr. Oliart (S)* (p. 4692) *intervenen per al·lusions*.

Posició dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 4692), *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 4692), *I. Sr. Sánchez Ramos (M)* (p. 4692), *I. Sr. Bauzá (P)* (p. 4692), *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 4692) i *I. Sr. Gavín (CiU)* (p. 4693).

L'I. Sr. Oliart (S) (p. 4693) i *l'I. Sr. Gavín (CiU)* (p. 4694) *intervenen per contradiccions*.

Votació: *rebutjada per 27 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 4694).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política Industrial (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Riera i Olivé (S)* (p. 4696).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Sánchez i Llibre (CiU)* (p. 4697).

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 4697), *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 4697), *I. Sr. Sánchez Ramos (M)* (p. 4697), *I. Sr. Bauzá (P)* (p. 4697) i *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 4698).

Posició del grup presentant: *I. Sr. Riera i Olivé (S)* (p. 4698).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 4698).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política d'Impuls i Millora de l'Ensenyament Públic a Catalunya (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Cadevall (S)* (p. 4698).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Jané (CiU)* (p. 4699).

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Martín (CDS)* (p. 4700), *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 4700), *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 4700) i *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4700).

Posició del grup presentant: *I. Sr. Cadevall (S)* (p. 4701).

La I. Sra. Secretària Tercera dóna lectura al text de la Moció amb part de l'esmena incorporada (p. 4702).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 4702).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i onze minuts.

Preguntes (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre la supressió de títols universitaris en la futura universitat de Tarragona-Reus

L'I. Sr. Carod-Rovira (ERC) n'anuncia la retirada (p. 4702).

Preguntes al Consell Executiu sobre els criteris de designació dels membres del consell de redacció de la publicació Món Comarcal i sobre els criteris de nomenament del director de la publicació Món Comarcal

Formulació: *I. Sr. Soto (S)* (p. 4702).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 4703).

Repregunta: *I. Sr. Soto (S)* (p. 4703).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller* (p. 4703).

Pregunta al Consell Executiu sobre la pròrroga del conveni entre el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, les quatre Diputacions i Telefónica, SA

Formulació: *I. Sr. Terradellas (S)* (p. 4704).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 4704).

Repregunta: *I. Sr. Terradellas (S)* (p. 4704).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller* (p. 4704).

Pregunta al Consell Executiu sobre la normalització lingüística a RENFE i Ibèria

Formulació: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 4705).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 4705).

Repregunta: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 4705).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller* (p. 4706).

Pregunta al Consell Executiu sobre una possible aportació econòmica a l'Institut Politècnic Verge de la Mercè

Formulació: *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 4706).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 4706).

Repregunta: *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 4707).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller* (p. 4707).

Pregunta al Consell Executiu sobre els terrenys de l'antic traçat dels Ferrocarrils Catalans

Formulació: *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 4707).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 4707).

Repregunta: *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 4707).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller* (p. 4708).

Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment dels acords subscrits el 13 de juliol del 82

Formulació: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 4708).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 4708).

Repregunta: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 4708).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller* (p. 4708).

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació de les transferències de titularitat dels boscos de l'Estat a la Generalitat

Formulació: *I. Sr. Fuentes (IC)* (p. 4709).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 4709).

Repregunta: *I. Sr. Fuentes (IC)* (p. 4709).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller* (p. 4709).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política General d'Universalització dels Serveis Sanitaris al Conjunt de la Població (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Font (S)* (p. 4710).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Renau (CiU)* (p. 4710).

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 4710) i *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 4710).

Posició del grup presentant: *I. Sr. Font (S)* (p. 4710).

La I. Sra. Fabian (IC) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4711).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 4711).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el Sanejament dels Rius de Catalunya (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sra. Martí i Conill (S)* (p. 4711).

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 4713), *I. Sr. Bauzá (P)* (p. 4713), *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4713) i *I. Sr. Masó (CiU)* (p. 4713).

La I. Sra. Martí i Conill (S) intervé per al·lusions (p. 4714).

L'I. Sr. Martínez i Ibáñez (CiU) intervé per al·lusions (p. 4714).

Votació: *rebutjada per 23 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 4715).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política General d'Educació a Distància (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Cadevall (S)* (p. 4715).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Padilla (CiU)* (p. 4715).

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 4716), *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 4716), *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 4716), *I. Sr. Bauzá (P)* (p. 4716) i *I. Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4716).

Posició del grup presentant: *I. Sr. Cadevall (S)* (p. 4716).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 4717).

La sessió s'aixeca a un quart de set de la tarda i quatre minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 69.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i catorze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, la lletrada Sra. Andreu i els lletrats Sr. Sol i Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

**Interpel·lació al Consell Executiu sobre
les repercussions de la guerra del Golf
a Catalunya**

La interpel·lació que constituïa el punt desè de l'ordre del dia ha estat retirada.

Passem, per consegüent, al punt onzè, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre els centres d'ensenyament públic a Catalunya, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Ignasi Riera, que té la paraula.

**Interpel·lació al Consell Executiu sobre
els centres d'ensenyament públic
a Catalunya**

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en la intimitat d'aquesta sessió parlamentària volia continuar parlant de l'impuls als ensenyaments públics a Catalunya. I dic «continuar parlant» perquè amb el Diputat Magí Cadevall, de qui mai no he deixat de ponderar el valor de la seva insistència reiterada per plantejar temes d'ensenyament, i amb qui hem coincidit en la majoria dels temes en aquests plantejaments, havíem dit que era important tornar a preguntar sobre la importància i el valor que es donava a Catalunya als ensenyaments públics, i se'ls donava tot el valor derivat d'aquella recomanació del 1976, de la Comunitat Econòmica Europea, quan, parlant del dret de tots a l'educació, insistia en la importància de l'ensenyament, en el que comptava amb el suport dels poders públics i amb aquestes xarxes públiques d'ensenyament.

A nosaltres ens sembla que no sempre els centres públics a Catalunya apareixen com els centres emblemàtics de tot ensenyament, i, en aquest punt, tenim la sensació que no som tan europeus com hauríem de ser; a Europa, el sinònim d'«ensenyament de qualitat» és «ensenyament públic», i no sempre això succeeix aquí a Catalunya.

A partir de la LODE queda molt clar que és absolutament legítim el suport als centres privats, i queda molt clar, aquest suport, que s'havia de fer per raons, en primer lloc, estrictament de mapa escolar. Tots sabem, quan va començar la primera legislatura, abans, amb els ajuntaments democràtics, la problemàtica que hi havia a Catalunya de places escolars; era evident que aquella problemàtica de places escolars no s'hauria pogut resoldre sense comptar amb la xarxa de centres privats, i la pos-

sibilitat de dotar aquests centres privats de recursos, per fer-ne més accessible el seu ús, era una mesura política absolutament indispensable.

De tota manera, continuem creient nosaltres que, en aquests moments, ja estabilitzat aquest mapa escolar, en què les necessitats de noves aules no és la necessitat més peremptòria de la nostra problemàtica educativa, és del tot indispensable que hi hagi un suport explícit a l'ensenyament públic a Catalunya. Ho repeteixo: el principi de subsidiarietat fa que, una vegada cobertes les necessitats d'aquests centres públics, sigui legítim, i una vegada coberts els centres d'ensenyament obligatoris a través dels concerts, hi hagi suports a ensenyaments no obligatoris. Però, a través d'un seguit de debats de pressupostos, hem dit: «Ens sembla que no és del tot clar que hi hagi recursos a ensenyaments no obligatoris de centres privats» —el cas de FP de segon grau, fins ara, o el cas de les mesures especials de suport a escoles privades de P-3 o de tres anys, com s'han donat, justament, en el darrer pressupost— «mentre no hi hagi una dotació suficient als ensenyaments obligatoris», ho repeteixo, «de centres públics o de centres privats».

Quan diem això, se'ns contesta amb el tema que hi ha d'haver una igualtat d'oportunitats. La pregunta que nosaltres formulem és si aquesta igualtat d'oportunitats ja es dona prèviament a la societat catalana, o si aquesta igualtat d'oportunitats es basa, en tot cas, en un principi que tots voldríem, però que el voldríem no solament per a l'oferta educativa, sinó també per a l'oferta social, sinó també per a la capacitat i recursos que té tot ciutadà de Catalunya.

Creiem, encara en aquests moments, que hi ha moltes comarques de Catalunya on, sense un esforç molt clar a l'ensenyament públic, no serà possible arribar a aconseguir aquesta igualtat d'oportunitats, que, ho repeteixo, s'ha de fer segurament a través d'allò que ara se'n diu una discriminació positiva, a través dels que estan en aquests moments més mal dotats.

En el tema de l'ensenyament públic, ens preocupa que hi ha un mot, que és una d'aquelles paraules clau, sempre que es parla d'ensenyaments públics i sempre que es parla de reforma educativa, que és el de «participació». Un dels interrogants que ens queda a nosaltres és si, efectivament, en aquest punt han funcionat les expectatives que obria la LODE, si la participació en els centres escolars ha estat efectiva.

Ens preocupa també, i de cara a la reforma educativa i a la seva aplicació a Catalunya, la situació en què es troben encara molts centres públics, i, especialment, en aquest cas, destinats a ensenyaments mitjans, tant pel que fa a acabar-ne la construcció com a la rehabilitació de centres que es dediquen, ho repeteixo, a ensenyaments mitjans.

Fins i tot la problemàtica del mobiliari escolar..., perquè aquests centres, que sovint s'havien dedicat a altres funcions, amb l'aplicació de la LOGSE tindran altres sentits, i acolliran, per exemple, centres que només acollien alumnes fins als catorze anys hauran d'acollir el cicle fins als setze anys, necessitaran, naturalment, un esforç de readaptació important —ho repeteixo— tant pel que fa a la construcció i rehabilitació, com pel que fa al mobiliari escolar. Més encara: la LOGSE preveu que hi hagi nous serveis educatius paral·lels, no solament classes, que exigirà que hi hagi més espais a cada centre, perquè han de ser espais que permetin aquesta aplicació plena de la LOGSE, tal com l'hem demanada moltes vegades.

Pel que fa als concerts educatius —ho repeteixo—, tenim molt clara la seva legitimitat, el seu origen a la LODE; però ens preocupa saber si hi ha garanties de control de l'aplicació d'aquests concerts educatius. Dit d'una altra manera: hi ha una certa sensació en els diferents sectors socials, quan es parla de temes d'ensenyament, que diuen: «No, aquest és un centre subvencionat al cent per cent, i, en canvi, és un centre que cobra quotes a través de capítols o a través de criteris que són de complements», i no sabem sempre si aquests complements són del tot legals i si, en tot cas, hi ha un criteri clar per saber si és possible cobrar aquests complements, que molt sovint converteixen en inaccessible un centre que, gràcies a la subvenció del diner públic, hauria de ser un centre absolutament accessible.

Aquest és un punt, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, que em sembla especialment important, i el plantejem sense cap mena de dramatisme, però sí tenint en compte que no acabem de trobar els mecanismes per comprovar l'aplicació d'aquests concerts, i, això, ho dic sobretot en el cas dels ensenyaments mitjans, quan resulta que un està buscant, en aquest cas concret, el lloc on els seus fills cursaran..., en aquest cas, la filla cursarà l'any que ve els estudis de batxillerat, i en les reunions de pares, doncs, ens diuen les possibilitats de centres públics i centres privats que han anat buscant els diferents pares, ho repeteixo, d'una escola de Cornellà; les informacions donades en aquestes reunions de pares sobre les dificultats d'accés a segons quins centres concertats i el cost d'aquests centres concertats ens han creat, en tot cas, un cert neguit, i un cert neguit crec que fonamentat.

Quan jo he preguntat o he dit en els centres: «Escolteu, hi ha actes d'inspecció, suposo que aquestes inspeccions arriben a la Conselleria, suposo que hi ha mecanismes fàcils per saber fins a quin punt es poden cobrar quantitats complementàries i amb quin criteri, i fins a quin punt aquestes quantitats complementàries són d'informació pública molt clara...», no sempre m'han sabut respondre amb prou claredat que sí.

Hi ha dos punts finals, encara, en aquesta primera part de la interpellació. Un d'ells és el tema de l'absentisme escolar, aplicat també, en aquest cas, a ensenyaments mitjans, com a qüestió important.

Vull dir que aquest tema de l'absentisme escolar a nosaltres ens va ser plantejat en una reunió relativament insòlita, junt amb dues diputades —la senyora Rosa Bruguera i la senyora Rosa Barenys—, convidats per l'Escola de Policia de Catalunya. Vam tenir una sessió de treball a Mollet, a l'Escola de Policia de Catalunya. Diguéssim que el tercer era jo, és a dir, em sentia «crucificat entre dues Roses», i en aquell acte resulta que, tant la policia local com la Policia Autonòmica, ens van dir que ells no sabien com fer-s'ho per combatre l'absentisme escolar en el cas concret de, quan es trobaven una criatura al carrer, saber amb quins criteris podien saber si els pares estaven informats que aquella criatura era al carrer o no hi era.

Ho repeteixo: és un tema que ens va plantejar a nosaltres la policia local, i que ens semblava important també dir-ho en aquest moment.

La impressió que tenim nosaltres és que, sobretot, pel que fa a certs centres de formació professional i centres de batxillerat, no hi ha els controls suficients com per poder evitar el que això suposa. Quan, després, des de Joventut, ens diuen que grups marginals i grups delinqüents comencen molt sovint amb una

mena d'absentisme no controlat, creiem que aquest punt —que pot semblar molt puntual— és un punt important.

I, finalment, el darrer punt, que ja no en parlaré —en va parlar també en la interpellació anterior el senyor Magí Cadevall, i, en tot cas, repetiria el que ell va dir—, que és formació, formació, formació per poder-nos adaptar a tot allò que suposarà la reforma educativa en el marc de l'aplicació de la LOGSE.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Riera, jo coincideixo amb vostè en moltes de les coses que ha dit —pràcticament en totes—, i, evidentment, vostè ja sap que jo entenc que hi ha d'haver, tal com diu la llei —en aquest cas, la LODE—, possibilitats diverses perquè els pares puguin exercir la seva opció en el moment d'escollir el centre on ells creuen que els seus fills han de rebre els ensenyaments primaris i secundaris.

I estic d'acord amb vostè, també, en la importància que haurien de tenir i que tenen —i cada vegada més, senyor Riera; li puc dir això amb molta satisfacció— els centres públics.

El senyor Riera diu: «No sempre els centres públics són emblemàtics»; malauradament és així, però sí que li puc assegurar que qualsevol persona que conegui mínimament tot el tema de l'ensenyament a casa nostra —i estarà d'acord amb l'afirmació que vaig a fer—, que, si des de fa deu o dotze anys cap ençà, gràcies a l'esforç de tots —i no m'ho penso apuntar particularment, senyor Riera, sinó que penso, hi insisteixo, que és gràcies a l'esforç de tots, de totes les administracions, i també, d'una manera notòria, de les administracions municipals—, l'ensenyament públic a casa nostra ha millorat d'una manera extraordinària, i ja no vull dir en quantitat, sinó que vull dir, també, en qualitat.

N'hem parlat moltes vegades, d'això; jo ara no en tornaré a parlar, però vull recordar que, no fa gaire, com a conseqüència d'una interpellació, jo vaig posar l'exemple, la comparació que moltes vegades es fa, amb la qualitat extraordinària que tenien els centres públics creats per la Generalitat republicana. És cert, i no seré jo qui discuteixi els centres públics de la Generalitat republicana: eren modèlics des de molts punts de vista. Però, és clar, tinguem en compte que aquesta era l'única competència que tenia la Generalitat republicana, perquè el conjunt del sistema educatiu no havia estat traspasat, i continuava depenent de l'Administració central, durant uns anys, com vostè sap molt bé, del senyor Marcellí Domingo, que va fer a tot l'Estat una obra també meritòria en aquest sentit.

De tota manera, davant del repte amb què ara ens hem trobat, en ser traspasat el conjunt del sistema educatiu, es podien també utilitzar dues opcions diferents. Una, la de dir: «Anirem fent, amb els centres que ens traspassen, i en farem alguns d'exemplars o alguns de modèlics», o no: «Intentem incrementar, d'una manera regular i uniforme, la qualitat i les potencialitats de tot el sistema públic d'ensenyament». I aquesta segona opció és, com sap el senyor Riera, el que es va triar. I, en aquest sentit, jo sempre dic que, mentre que fa deu o dotze anys hi havia en conjunt —i sempre hi havia les excepcions que vostè vulgui, per això—, però hi havia en conjunt, una notable diferència

entre els nivells de qualitat de l'ensenyament públic i el nivell de l'ensenyament privat a casa nostra, tant en primària com en secundària, avui dia això ja no es pot dir així.

Tot l'ensenyament ha millorat, tot, però han millorat molt més, sense cap mena de dubte, els centres públics —des de molts punts de vista, que jo ara no entraré a considerar. Que hi ha una necessitat de centres privats per completar la xarxa, com diu el senyor Riera —i tal com dic jo, també—, a més a més, per donar aquesta opció als pares: perquè puguin optar entre el que vulguin, em sembla que en això estem totalment d'acord. I per això jo sempre he dit i repeteixo que nosaltres, que som partidaris d'aquesta doble opció, d'aquesta possibilitat d'opció, donarem tot el nostre màxim suport a l'ensenyament públic. I ho estem fent. I no donem recursos transvasats dels fons públics als fons privats, ni donem cap mena de subvencions als centres públics de tres anys, senyor Riera, ni un. Nosaltres, per primera vegada, hem emprès la política de crear aules de tres anys públiques, a l'ensenyament públic, i tenim el compromís que, dintre l'any 93, hi haurà una xarxa d'aules de tres anys a tot Catalunya, que serà suficient per atendre les eventuais demandes que hi hagi de tots els pares que en aquesta edat vulguin portar el seu fill a l'escola pública.

Malgrat el nostre ideari, malgrat el que moltes vegades diem de la necessitat d'una equiparació entre l'ensenyament públic i l'ensenyament privat, nosaltres, senyor Riera, l'únic que hem fet aquest any és donar unes subvencions, no totals, sinó molt parcials, a aules de cinc anys de l'ensenyament públic; és a dir, ja fa molt de temps que tenim escolaritzats en el sistema públic tot els infants que ho desitgen de quatre i de cinc anys —els anomenats P-4 i P-5—, i ara comencem amb els P-3, que ho completarem l'any 93, i comencem tímidament —hem començat aquest any— a donar certes subvencions que, ho repeteixo, no cobreixen la totalitat de la despesa, a algunes aules de P-5 del sistema privat dels centres concertats.

Per tant, em sembla que no hi ha dubte quant a la nostra preferència, vaja, quant a la nostra major dedicació, com em sembla que és lògic i natural, a l'ensenyament públic.

I, senyor Riera, nosaltres hem fet molt també per estendre territorialment aquesta xarxa d'ensenyament públic, naturalment. I precisament, les millors queixes que a mi m'han vingut del sector privat és pel fet d'haver instal·lat centres públics en comarques on hi havia centres privats, i els centres públics els fan, naturalment, la competència —competència que, entre vostè i jo, també em sembla ben legítima. O sigui que nosaltres tenim, en aquests moments, una xarxa territorial molt estesa, com sap el senyor Riera, i, a més, li vull dir, en tot cas, que els centres privats, on tenen la seva densitat més gran, com és obvi, és a les grans capitals i, d'una manera molt especial, a la ciutat de Barcelona.

El senyor Riera s'ha queixat també —i jo l'acompanyo en les seves queixes— en el tema de la participació. El tema dels consells escolars, senyor Riera, no està resolt —jo estic d'acord amb vostè—; només cal veure les xifres de participació electoral en el moment de la constitució d'aquests consells escolars.

Malgrat els esforços de tots —en això no hi ha pas discrepàncies polítiques—, el tant per cent de pares que acudeixen a votar és mínim: deu ser, en el millor dels casos, del deu o del quinze per cent, i moltes vegades inferior al deu per cent, com sap el senyor Riera.

Aquesta dimissió dels pares, aquesta no-assumpció de la seva responsabilitat —educativa, en aquest cas—, a mi em sembla un fet greu, tan greu com li pugui semblar al senyor Riera, i moltes vegades hem pensat si no caldria modificar —mentre això sigui en una llei orgànica estatal— el sistema de participació establert actualment, perquè no hi ha dubte —i el Consell Escolar de Catalunya, com segurament sap el senyor Riera, d'aquest tema, se n'ha ocupat repetides vegades— que no hem aconseguit un grau de participació suficient. És cert que hi ha associacions de pares, és cert que hi ha un grup, malauradament reduït, de pares molt interessats pel tema, i és cert que aquests tenen intervencions importants en aquest tema, però és des del punt de vista quantitatiu —bé, o qualitatiu, o sigui de la més alta qualitat—, des del punt de vista quantitatiu, aquesta participació, senyor Riera, coincideixo amb vostè en assenyalar que em sembla escassa.

Ha parlat també de les insuficiències del mobiliari escolar als ensenyaments mitjans. És cert. Durant uns anys la Generalitat ha fet, sobretot, nous edificis; estem en el tercer any d'aplicació d'un pla especial d'equipaments, de 1.500 milions de pessetes anuals. Aquest pressupost ara vigent és la tercera vegada que es preocupa d'això, d'una manera específica, i els dos primers anys, la major part, més del 50% dels 1.500 milions de pessetes, han estat destinats, precisament, a mobiliari escolar. I estem destinant-los ara a moltes altres coses: aquest any, afortunadament, amb el mobiliari escolar ja més cobert tenim una partida molt important per millorar un sector de l'ensenyament, que a mi em sembla absolutament vital, que és el de la formació professional, en el sentit de millorar els equipaments dels centres que funcionen cada vegada millor —deixi-m'ho dir també amb satisfacció, senyor Riera— que fan formació professional.

I, a part d'això, a part d'aquests 1.500 milions, com sap el senyor Riera, ja fa uns quants anys que el Departament fa inversions importants en el terreny de la informàtica educativa i que en els moments actuals tota la xarxa pública de secundària està degudament informatitzada i que ja aquest any hem iniciat la informatització de la xarxa de primària, en la qual vull dir que hi ha una informatització superior a la que tindriem gràcies als esforços del Departament, atès que moltes vegades han estat les mateixes associacions de pares les que s'han anticipat i han fornit els centres amb el material adequat perquè la docència es pugui incrementar encara més de nivell.

No hi ha dubte que es necessiten molts diners per a l'ensenyament, no hi ha dubte que l'aplicació de la reforma educativa —i, d'això, n'he parlat moltes vegades aquí—, doncs, requereix un pressupost molt important; el Ministre senyor Solana n'està tan convençut com jo mateix, però tenim els nostres dubtes sobre si hi haurà diners suficients per tal de dur-la a cap en el moment oportú.

Se m'encén el llum, senyor Riera; a la contrarèplica li puc donar més informació, però sí que li puc dir que per al tema dels concerts, que a vostè l'ha interessat d'una manera particular i ja sap el fonament i estem d'acord amb això, no hi ha dubte que es fa un seguiment i una avaluació de moltes coses. Es fa una inspecció de les activitats curriculars dels centres concertats, li puc dir, gràcies a la inspecció educativa; es fa, a més a més, una inspecció pel que fa als aspectes d'infraestructura dels centres on, quan la inspecció hi detecta alguna possible anomalia, s'hi fa anar, a través de l'oficina tècnica d'arquitectura, els

tècnics adequats perquè ho puguin comprovar. Es fa una vigilància de l'adequació del professorat pel que fa la titulació acadèmica, al nivell que imparteix, a la matèria o l'especialitat que dóna i un seguiment al llarg del curs. El pagament delegat que fa directament el Departament al docent comporta moltes vegades una via directa i mensual del control dels fons públics. Hi ha també un control sobre la gestió de centre i un control presupostari; el mateix Consell Escolar fa aquest seguiment; el seguiment extern, el fa l'Administració a través d'actes justificatives de les despeses i a sobre d'això, a més, li vull dir i em reservo les altres coses que li volia dir per a la contrarèplica, vull significar que la Sindicatura de Comptes analitza i fa el control del control, del control ja realitzat pel Departament, pel que fa a l'aplicació dels fons públics assignats als centres concertats. I aquesta avaluació de la Sindicatura de Comptes ha estat, fins al moment, absolutament satisfactòria en tot allò que ha dut a terme fins ara.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Riera pot fer rèplica durant cinc minuts.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Ja sap, President, que sóc molt disciplinat en l'ús del temps.

Bé, en primer lloc, Honorable senyor Conseller, rectifico el lapsus, és evident: jo havia presentat l'esmena justament en els pressupostos de la subvenció, era els cinc anys i no els tres anys.

Insistir també en un punt que vostè, en una conferència a la Universitat de Barcelona, parlant, justament, del futur universitari de Catalunya, deia: hi ha en aquests moments molts més estudiants de batxillerat, en part, curiosament també la crisi econòmica, les noves legislacions laborals han ampliat aquesta capacitat de gent, d'alumnes que estan estudiant batxillerat arreu de Catalunya i aleshores el que és evident és que amb una oferta molt més àmplia la possibilitat de garantir la qualitat de l'ensenyament més ampli és també més difícil.

Jo, per això, volia fixar ja només dos punts, que és l'aspecte aquest de la participació. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, és, evidentment, molt important que trobem els mecanismes que ens expliquin per què fins ara hem de qualificar, diguéssim, amb nota baixa per no dir d'un fracàs absolut l'aplicació de la LODE en aquest tema. Diferents associacions de pares, en concret la FFAES d'ensenyaments mitjans, ens han, en algunes ocasions, remès escrits que també han enviat a la Conselleria i al Consell Escolar de Catalunya, per dir: si us plau, hi ha alguna cosa que falla, no és només en aquest cas la mala voluntat dels pares. Potser no participen perquè no acaben de saber de què serveix la seva participació. Hi ha un punt especial en aquest tema de participació dels consells escolars, és el paper dels municipis. Crec que coincidirem la majoria de diputats d'aquesta Cambra que la LOGSE no ha estat prou clara, justament, en el tema de la participació dels municipis. El darrer dels butlletins de *Catalunya municipal*, de la Federació de Municipis de Catalunya, recull també aquesta preocupació davant l'aplicació de la LOGSE a Catalunya, diu, a la pàgina 3, del número 8, de març de 1991: «El Consell Escolar Municipal ha de ser consultat per a qualsevol qüestió que es refereixi a la reforma...», etcètera. Abans ha fet consideracions que aquest Consell Escolar Municipal ha de trobar el sistema de participar més activament en els consells de centres, en els consells escolars. Re-

peteixo que és un tema que em penso que està poc regulat i que seria important que en les lleis o els decrets d'aplicació de la LOGSE a Catalunya es pogués insistir en aquest punt. Perquè tots sabem que sense aquesta mena de participació més gran en la qüestió de l'ensenyament ens serà difícil lluitar contra alguns dels punts que he dit a la primera part i que no els he dit com a especial denúncia. He dit d'on venia la denúncia, venia de l'Escola de Policia de Catalunya, com és, per exemple, el control de l'absentisme escolar o el deteriorament d'alguns centres, que no saps ben bé per què es deterioren i que sovint, doncs, passa perquè hi ha una certa incúria o una certa falta d'això que en podríem dir, d'aquesta sensibilitat popular a favor de l'ensenyament.

Quan, en aquests moments, estàvem comentant una publicació de la Conselleria en què es fan una sèrie d'estudis, de mesures, d'avaluació de la satisfacció o no del que significa la feina educativa en un centre, justament ens trobàvem que una de les preguntes era si l'entorn escolar veu aquell centre com un centre dinàmic i si els que participen en el centre —pares, personal no docent, personal docent i alumnes— ho consideren així. Crec, a més, que aquesta participació en el Consell Escolar pot ajudar a consolidar equips de mestres, equips de docents —tema molt important. És a dir, costa molt garantir la qualitat de l'ensenyament a centres que per la seva situació geogràfica, sovint perifèrica, són considerats massa centres de pas i costa molt que rebin els equips. Tots sabem que hi ha professors excel·lents que rendeixen molt menys del que podrien rendir precisament perquè no han comptat amb aquest suport estable d'equips que continuen un any rere l'altre.

M'alegra molt també saber que hi ha aquests controls sobre els concerts educatius. Crec que, de tota manera, seria una mesura d'higiene política que la societat catalana conegués millor que aquests controls es fan i que sabés una mica a qui i com ha d'acudir per si té dubtes sobre l'eficàcia d'algun d'aquests controls.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Per a un torn de contrarèplica, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. També, molt breument. El senyor Riera ha insistit en el tema de l'absentisme, que, realment, és molt preocupant i lliga bastant amb el tema de la participació, que també em sembla —ja ho he dit abans— importantíssim.

Pel que fa al tema de la participació, jo també crec que aquest és un problema no resolt i jo, particularment, sóc partidari de traspassar el màxim de competències o de delegar el màxim de competències a l'Administració local, senyor Riera. I, per tant, algunes coses en aquest sentit —ara no tinc temps per explicar-les—, però, de tota manera, com vostè sap, ja ho hem fet, i com que nosaltres hem de procedir d'una manera immediata a fer el desplegament de la LOGSE a Catalunya, jo espero que les normes, algunes de les quals en forma de projectes de llei vindran en aquest Departament, puguem tenir, en aquest aspecte, un ampli consens per tal de millorar les dues coses.

Em parlava el senyor Riera abans, i em sap greu no haver-li pogut contestar perquè se m'ha esgotat el temps, sobre el tema de les quotes que, de vegades, els centres privats concertats cobren als alumnes o, més ben dit, als pares dels alumnes. Certa-

ment, senyor Riera, hi ha centres privats concertats que cobren quotes com hi ha centres públics que cobren quotes també, per serveis educatius complementaris als obligatoris que es fan a través de l'aplicació de la normativa existent.

Vostè sap que una de les coses que preveu la LOGSE és l'absorció, per part de l'Administració educativa responsable, d'algunes d'aquestes activitats, com és, per exemple, doncs, la música, la dansa, etcètera, moltes altres coses que, d'una manera particular —les arts, el disseny—, a través de les associacions de pares o, a vegades, a través d'una contribució municipal onerosa i important, hi ha centres siguin públics siguin privats concertats que poden dur a terme. I és a través dels municipis o a través moltes vegades, de les mateixes associacions de pares que es comprometen a pagar quantitats complementàries que es poden dur a terme aquests tipus d'activitats.

Això també —ho repeteixo— és, sobretot, un tema de finançament; vostè sap que tant en el nostre programa electoral com dintre el nostre programa d'actuació del Govern tenim això previst, el que falta saber —i espero que sí— és si tindrem els recursos suficients per fer-ho.

I, finalment, acabo amb dos temes puntuals més. Un, diu el senyor Riera: hi ha més estudiants de batxillerat, per això potser la qualitat no és tan bona. Senyor Riera, hi ha molts més estudiants de batxillerat; jo deia que als anys 30 a Catalunya hi havia el 3,5% del cens que feia batxillerat. En el moment que se'ns va traspasar el sistema educatiu hi havia el 60% ja de gent que estava fent batxillerat o formació professional. Ara estem per sobre del 85%, i jo crec que això no ha estat en detriment de la qualitat, senyor Riera, sinó que podem dir —tal com jo deia abans— que s'ha progressat tant en quantitat com en qualitat.

El senyor Riera acabava dient: i què ha de fer la gent que té algun dubte o observa alguna irregularitat? És molt senzill; han d'acudir a la delegació territorial corresponent del Departament d'Ensenyament per tal de posar de manifest els dubtes que tinguin o les eventuais irregularitats que els sembli haver pogut detectar i no cal dir que els nostres delegats i les nostres delegades estan absolutament a la seva disposició per fer, en cada cas, el seguiment que calgui.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el procés d'elaboració i tramitació del Pla Territorial de Catalunya, que formularà el Diputat l'Illustre senyor Esteve Tomàs, del Grup Socialista. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el procés d'elaboració i tramitació del Pla Territorial de Catalunya

El Sr. TOMÀS: Sí, senyor President. Senyores i senyors diputats, per formular la interpellació que ja coneixen i sempre fet des dels criteris —o que almenys intentem— de rigor i de seriositat amb què ho fem des del Grup Socialista. Segurament, no m'hagués agradat formular aquesta interpellació sinó, en tot cas, preguntar com estava el procés de desplegament del Pla Territorial però les circumstàncies són les que hi ha i, per tant, hem de tornar a parlar del Pla Territorial General de Catalunya.

És un pla —com cal recordar— que s'hauria hagut d'acabar l'any 87, amb pròrroga l'any 88, i que encara, a partir d'aleshores, no està aprovat, malgrat que ha passat un conjunt de tràmits que ara recordaré. En qualsevol cas, és un pla que s'ha reclamat, s'ha exigit, s'ha instat el Consell Executiu que el presenti i, segurament, perquè va néixer d'un acord polític de totes les forces parlamentàries, que volien, que desitjàvem, que necessitàvem tenir un instrument que permetés fer polítiques de reequilibri a Catalunya, que permetés reduir les desigualtats entre les àrees desenvolupades i les àrees menys desenvolupades i que, bàsicament, vol dir les àrees molt despoblades, les àrees rurals molt deprimides i les àrees més industrials, més poblades amb mancances més fortes de serveis per atendre la població que acull. Segurament aquest incompliment és el més gran o el més antic que té el Govern de la Generalitat, el Govern de Convergència i Unió i segurament diu poc a favor de la credibilitat, cosa que nosaltres no voldríem, de les decisions parlamentàries i del seu compliment.

Passaré posteriorment a fer un recordatori de com ha anat el procés, intentaré treure les reflexions del que jo crec que han estat les voluntats i les contradiccions del Grup de la majoria, i també, finalment, un conjunt de sentències, de frases, d'explicacions formulades des del Govern, des del Grup parlamentari, o bé recollides en els seus annals, en les seves memòries. Crec que tot això ajudarà el Conseller a explicar-nos els propòsits de capteniment que té respecte al Pla Territorial.

Per començar els recordaré el procés; jo els dic que això neix d'una llei de l'any 83, la Llei 23/83, del 21 de novembre, la qual obliga el Consell Executiu a redactar un pla territorial general per a Catalunya. Fins al cap d'un any no surt el Decret, el 397/84, que és del que jo parlo en la meua formulació, el 17 de desembre del 84, en el qual es diu que s'han d'elaborar les orientacions, «elaboració de les orientacions, determinacions i objectius del Pla Territorial General de Catalunya», i això està en el DOGC del 20 de febrer del 85. I en el seu article primer diu que «per al registre de treball el Departament disposarà d'un termini de dos anys a partir de la data de publicació d'aquest Decret. Per tant, aquest termini acabava el 20 de febrer del 1987. Hi ha un Decret del 20 de febrer del 87, el mateix dia que s'acabava, en el qual es dona una pròrroga que allarga el termini fins al 31 d'agost del 88.

A partir d'aquí hi ha hagut intervencions, hi ha hagut iniciatives de tots els grups parlamentaris —jo diria de «tots els grups parlamentaris»— de to menor, exigint, demanant el compliment de la realització d'aquest Pla Territorial, però em vull remetre finalment que en el debat que vam tenir aquí el 12 de juny de l'any passat, en el debat de política territorial, es va posar, a sollicitud del Grup Socialista, una data molt concreta de presentació i canalització que va quedar recollida en la Resolució 133/III, en el punt segon, sobre el Pla Territorial, que diu que «el Parlament insta el Govern a accelerar i completar el procés d'elaboració del Pla Territorial General de Catalunya per fer l'aprovació inicial del projecte del Pla, presentant-lo a la Comissió de Política Territorial del Parlament, sotmetre'l a consulta institucional preceptiva», tot això abans del 31 del 12 del 90. Som a la primavera, l'inici de la primavera del 91, i aquest Pla encara no està a les nostres mans.

Per tot això, al llarg de la seva història institucional, la seva història parlamentària, hi ha coses que cal recordar. Per exem-

ple, a partir de la data de la seva finalització, amb la pròrroga —això ho trobaran en el *Diari de Sessions* número 41, de la Comissió de Política Territorial del 17 de febrer del 89—, on a partir d'un debat de la Proposició no de Llei presentada pel Grup Mixt, del CDS, aleshores, en el qual un il·lustre diputat que parlava en nom de tot el Grup parlamentari, que es una persona que, a més a més, es mereix políticament el respecte personal i polític, diu: «Els treballs per a l'elaboració del Pla estan pràcticament acabats per part del Departament i, en tot cas, si ha sofert un retard és a causa d'un problema de censos». Es treballava amb dades del 81; s'ha de treballar amb dades del 86... En tot cas, que no serveixi per dir que ara han de treballar amb les dades que hem de recollir en els censos actuals. Però, en qualsevol cas, des de la perspectiva de la honestat personal que es mereix aquest diputat, és que el programa o els treballs estaven molt, molt elaborats, si no, no ho hauria dit; això és ben segur.

A partir de... En aquella Proposició només es deia que s'allargués sis mesos més; va quedar rebutjada, no fem qüestió del rebuig. En el *Diari de Sessions* número 115, del 27 de febrer del 90, i en la Comissió, trobem, en la sessió informativa que va fer l'Honorable Conseller sobre el Pla Director de la Gestió dels Residus Industrials de Catalunya, aquell Pla de trista memòria, a una pregunta d'un diputat socialista, el senyor Ganyet, per ser més exactes, el senyor Conseller, l'Honorable senyor Conseller, diu: «Com està el Pla Territorial General?», responent la pregunta. Diu: «Sens perjudici que en ocasió d'una compareixença que crec que tinc sol·licitada o que ha sol·licitat el Grup Socialista per tractar aquest tema, vaig tenir oportunitat de dir davant del Ple que el Pla Territorial General de Catalunya està en elaboració, i que en aquest moment està en el procés taxat per la llei, en el moment d'informació pública, d'informació institucional. Aquest procediment ja va començar fa vuit mesos. En una propera compareixença o en un altre moment, podré ser més precís respecte als terminis». És a dir que, aleshores, el febrer del 90, ja ens va dir que feia vuit, deu mesos que això ja estava a exposició pública, i per tant, no patim, que això ja estava en marxa. Molt bé.

En el debat del mes de juny del 90, també l'Honorable Conseller diu: «Finalment, senyores i senyors diputats, vull fer esment de les previsions del Govern pel que fa a la redacció i la tramitació del Pla Territorial General de Catalunya; els treballs de l'equip redactor estan pràcticament enlestits. És a dir, ara el que hem de fer és sotmetre-ho a les altres administracions...» És a dir, el que feia quatre mesos ens havia dit que feia vuit, deu mesos, ara resulta que encara s'havia de començar.

En fi, en qualsevol cas, contradiccions, justificacions d'un retard que no hem entès. Si agafem les memòries del Departament, veurem que l'any 84 hi ha il·lusió, hi ha ganes, es diu, s'ha redactat una metodologia, s'han fusionat els estudis referents a les anàlisis de l'estructura urbana del territori, del sistema de ciutats de Catalunya, s'ha realitzat... que és, òbviament, un dels elements que va argumentar al cap de vuit anys el Conseller que encara no està enlestit... S'ha fet el treball d'un estudi per a la classificació paisatgística de Catalunya, un llarg etcètera d'entusiasmes que es reflecteixen en la memòria.

Si passem ja a partir de l'any 85, diu que s'ha començat l'inici formal; el 86, s'ha seguit el curs que assenyala el Decret 397/84, per tant, estem dins els terminis legals... El 87 diu que

està enlestida la primera etapa; és a dir, que estava enlestida ja en el moment del termini fixat pel Decret que jo he esmentat abans. Però resulta que el 88 diu: «S'ha donat per acabada la primera fase dels treballs»; és a dir, continua dient que s'ha acabat la primera fase. Aquí hi ha com una aturada, què és el que ha passat, no? El 88 diu que hi ha aquesta aturada però que es dona per assabentat, el Consell Executiu, de la culminació dels estudis. Caram, això és el 12 de desembre del 88. Ja s'han culminat els estudis. I a la memòria del 89 diu que el Pla Territorial «ja té definits els seus objectius i determinacions i es dona per acabada la fase de treballs». Això, en la memòria del 89; per tant, a un any i mig de la data d'avui, pràcticament.

Per tant, el que nosaltres voldríem saber és quins han estat els propòsits de capteniment d'un pla territorial general de Catalunya que ha estat constantment alentit; que fins i tot —i acabo de recordar-ho— s'han votat afirmacions, resolucions, iniciatives que marcaven la utilització d'un temps, que l'acotaven, que no s'ha complert, i això diverses vegades. Per què, senyor Conseller, no s'ha dit —almenys jo així ho interpreto— la veritat al Parlament del que ha succeït entorn al procés de tramitació? Per què no s'han complert les decisions del Parlament? Per què aquest interès a retardar-lo? És que no està, el Consell Executiu, interessat en la seva aprovació? O potser és una decisió que es va prendre l'any 83, i que ja no quadra amb els esquemes polítics del Govern de Convergència i Unió de l'any 1991, 90, 89, etcètera? O és que és un bon recull de dades per escriure articles, per fer conferències, com l'altre dia, que va venir el Director General de Política Territorial a la Comissió d'Estudis del Pla Hidrològic, i ens va ensenyar unes gràfiques, uns papers molt macos, de colors... Potser només això, però que no serveix per fer un diagnòstic? O no es vol fer servir per fer un diagnòstic que comprometria polítiques concretes del Consell Executiu? O no es pot realitzar un diagnòstic perquè no es van donar criteris polítics a la seva redacció i simplement això **no** és més que una pila de fitxes? O és que hi ha discrepàncies en el si de Convergència i Unió que impossibiliten la seva aprovació? O és que hi ha problemes de direcció? És a dir, que entre la direcció del Pla, la direcció política i la tècnica, hi ha problemes, discrepàncies, amb la resta del Consell Executiu? En tot cas, la solució seria fàcil, com els entrenadors de futbol: si no serveixen es canvien i punt, no? Però, en qualsevol cas, si hi ha discrepàncies o si hi ha problemes, també els voldríem conèixer.

Per tant, li prego, senyor Conseller, senyor Molins, que no ens expliqui els propòsits amb més evasives o amb més promeses, que no ens regali amb més miratges polítics. D'aquí que si el tenen fet, ens ho digui. I nosaltres li direm: «Ja era hora, enhorabona, felicitats, *congratulations*, no?, entregui'ns-el, ens l'estudiarem —ens l'estudiarem». Si no el tenen fet, que ho reconegui, i expliqui per què no el tenen fet. No passa res! És un tema ja tan vell, ja fa tants anys que això circula que pot dir el que vulgui. I si el tenen fet però hi ha problemes darrere de discrepàncies, tampoc costa res ser sincers, ser francs, i dir: «miri, en el si de la coalició, en el meu Govern, hi ha discrepàncies». No passa res, eh? Ahir en vam observar una, gràficament; tampoc passaria res que en poguéssim observar una segona per la importància que té.

En qualsevol cas, gràcies, si em respon d'aquesta manera, però entengui que aquesta manca de formulació del Pla Territo-

rial i aquest retard de quatre anys, per no dir el retard de voluntats, és segurament un paradigma, un exemple d'una mala gestió, d'un treball mal fet. I segurament la nostra funció aquí, en el Parlament de Catalunya, és evitar que es facin les feines mal fetes, no? Com diuen els eslògans d'un vis i d'un tornavís al llarg i a l'ample del país. Per tant, senyor Conseller, contesti'm en aquest sentit. Jo li agrairé la contesta i segurament la Cambra també.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs. Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller senyor Joaquim Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, ja sap, Illustre senyor Diputat, que «la feina mal feta no té futur». Per tant, sóc el primer interessat a fer una feina ben feta; és un dels objectius, crec, de tot el Govern. En qualsevol cas ho és meu, almenys intentar-ho. I probablement perquè s'està fent una feina entenc jo que molt ben feta, perquè entenc que s'està fent una feina crec jo que molt ben feta, no és senzilla, i és inevitablement llarga. Probablement no tan llarga com els anys que es porta en la seva confecció; en això estic absolutament d'acord amb l'Illustre senyor Diputat. Com ell referia, aquest és un pla que s'encarrega a través d'una llei d'aquest Parlament l'any 84; que l'any 85 s'inicia el termini dels dos anys, per tant, que havia de lliurar-se l'any 87; que el Consell Executiu dona una pròrroga en l'acompliment, de la qual va ser assabentat el Parlament per a l'acompliment d'aquest termini de dos anys més, i que és a partir d'aquell moment, l'any 89, el setembre del 89, quan es donen per finalitzats els estudis informatius.

El Pla, el conformen tres documents fonamentals: els estudis informatius, que són la base per realitzar la memòria, que és la que dona unes conclusions en les quals lliga els objectius del Pla Territorial General d'acord amb els objectius que marca la mateixa Llei del 84; és a dir, no és optatiu, per part de l'equip redactor ni per part de les comissions respectives que l'han de redactar o que l'han de finalitzar, decidir quins són els continguts, els continguts són molt taxats —molt i molt taxats— per la Llei del 84 i pels decrets que després la despleguen... L'any 89, com li dic, el Consell Executiu es dona per assabentat de la finalització dels treballs, i és d'acord amb la finalització d'aquests treballs previs dels estudis informatius que es poden començar a preveure terminis més o menys plausibles de finalització de les feines. Quan el febrer del 90, en ocasió de la Comissió a la qual feia referència l'Illustre senyor Diputat, i a pregunta del Diputat Ganyet, responc que això ha estat sotmès ja a informació institucional, no vaig dir exactament això, no em referia a la informació institucional com es reflecteix per altra part en l'acte de la sessió, no em referia a la informació institucional que figura com a preceptiva en el Pla que, com vostè sap, s'ha de publicar i s'ha d'enviar a tots els ajuntaments de Catalunya, a totes les administracions locals amb competències en l'àmbit de la programació, com diu la Llei, sinó que em vaig referir a una de molt específica amb la Delegació del Govern en representació de l'Administració central de l'Estat, que té competències —i moltes— en el camp de les infraestructures en el territori de Catalunya i que, per tant, havia de ser informada dels continguts dels estudis informatius, i això és el que vaig anun-

ciar que ja s'havia fet en aquell moment, febrer del 90. No s'ha fet, per tant, la informació institucional.

Sí que vaig prendre, davant aquest Ple, en ocasió del debat em penso que va ser del mes de juny, un compromís, o aquest Parlament va aprovar en conseqüència una Moció en la qual, abans del 31 de desembre de 1990, ens comprometíem a dues coses: a accelerar les feines de finalització del Pla, i a sotmetre'l a informació pública, enviant en el mateix moment una informació a aquest Parlament dels continguts del Pla Territorial General de Catalunya. Òbviament, tampoc això s'ha acomplert. Com està en aquest moment, i quins són els propòsits de capteniment —que aquesta, en definitiva, és la pregunta que em feia o la interpel·lació que fa al Govern l'Illustre senyor Diputat? Les feines en aquest moment, per part de l'equip redactor, estan finalitzades. De fet, el dia 6 de març es van reunir per primera vegada els dos òrgans que conformen els decrets de desenvolupament de la Llei 84, que són els que han de donar el vist-i-plau definitiu, el vist-i-plau definitiu provisional, és a dir, previ a la informació pública, després de la informació pública i d'acord amb les alegacions presentades per totes les administracions locals de Catalunya, vindrà la confecció i l'aprovació definitiva pel Govern de la Generalitat i la tramesa a aquest Parlament de manera oficial del Pla Territorial amb tots els seus continguts, però com vostè sap la tramitació és que abans s'ha de sotmetre a informació pública.

Prèviament a aquesta informació pública, els decrets que desenvolupen la Llei del 84 marquen la intervenció de dues comissions, la comissió tècnica de redacció del Pla —que ja ha anat intervenint al llarg de la redacció del Pla—, i la Comissió de Política Territorial. El dia 6 de març es varen reunir conjuntament aquestes dues comissions i varen adoptar... es va fer lliurament oficial i formal de la documentació del Pla, és a dir, dels estudis informatius, de la memòria confeccionada del Pla, i de l'estudi econòmic que marca la Llei 84 que cal que acompanyi aquest Pla, en què es marquen quins són els objectius del Pla territorial, d'acord, hi insisteixo, no d'una manera arbitrària, sinó d'acord amb el que és preceptiu d'acord amb el compliment de la Llei del 84, que marca, ho repeteixo, hi insisteixo, els objectius que ha de tenir el Pla Territorial General.

Per tant, en aquest moment el Pla està en mans de la Comissió de Política Territorial, que és la que hi ha de donar el vist-i-plau definitiu, sotmetent-la prèviament a la informació dels diferents departaments del Govern de la Generalitat. Aquest és un instrument que no només, però que també, representa la coordinació, i en aquest sentit ha estat valorat com a necessari en aquesta Cambra, i jo ho comparteixo, en el sentit que ajuda a la definició dels objectius i dels programes d'actuació del Govern. Com dic, és no només, però també, un instrument de coordinació de les polítiques dels diferents departaments del Govern de la Generalitat, i per tant, ha de ser sotmès a la seva consideració. Ja ho ha estat des del punt de vista estrictament tècnic, perquè els departaments, diguem, implicats intervenen a través del representant que tenen en la comissió tècnica redactora del Pla, però ara ho ha de ser d'acord, com li dic, amb la Llei, a través de la Comissió de Política Territorial, que presideix Presidència, i de la qual formen part, pràcticament, tots els departaments del Govern. Aquesta Comissió té, en aquests moments, aquest Pla, que ara l'ha de sotmetre —hi insisteixo—, que ja el tenen des del dia 6 de març tots els departaments per

al seu coneixement, per a la seva informació i perquè hi introdueixin les matisacions, el que ells entenguin adient i necessari respecte als objectius estratègics del Pla, però també respecte a les propostes concretes pel que afecta les seves estrictes competències.

A partir d'aquí, com li dic, aquesta Comissió ha de finalitzar i elaborar, si ells ho creuen, o reelaborar, o reestructurar o redefinir alguna de les estratègies del Pla sobre la base del que ells creguin convenient, i, a partir d'aquí, la informació institucional preceptiva del Pla, després de la qual es produiria, després de l'anàlisi de les alegacions de totes aquestes institucions, es podria produir l'aprovació definitiva del Pla i la tramesa a aquest Parlament. És propòsit del Govern acomplir el compromís pres davant d'aquesta Cambra, com li deia, el juny de l'any 90, que, malgrat que d'acord amb la Llei no és preceptiu enviar el Pla fins a la seva aprovació definitiva, és a dir, fins després de ser sotmès a informació institucional, enteníem que, en el mateix moment que el Pla sigui sotmès a informació institucional serà a través, també, amb la provisionalitat que encara li quedarà per tramitar-se la informació institucional, la revisió de les alegacions i l'aprovació definitiva..., però en aquell mateix moment que sigui sotmès a informació pública el Govern té previst enviar-lo a aquesta Cambra, també, per a informació de les senyores i els senyors diputats.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Esteve Tomàs pot fer rèplica durant cinc minuts.

El Sr. TOMÀS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats..., bé, medalla, perquè passar deu minuts sense dir res és..., també s'ha de donar medalla, i em penso que aquesta és una qüestió que s'hauria de regular en aquest Parlament, no?

Senyor Conseller, si tota la feina —tres o quatre observacions, només—, si tota la feina que hem fet es necessiten vuit o nou anys, escolti, pleguem, eh?, perquè si el senyor Conseller d'Educació d'aquí a vuit anys ha d'aplicar la LOGSE, i el senyor de Serveis Socials i..., bé, etcètera, no?, segurament, aquest país estaria ja a la bancarrota, a la ruïna. No pot ser, no és una feina ben feta ni es pot justificar que necessita uns anys per a complir-se.

Per tant, vostè no ens ha dit què està passant aquí darrere: on són les contradiccions, si és que l'acord del Consell Executiu era que el que calia fer era passar una altra legislatura sense compromisos, quatre anys més sense inversions localitzades, sense resoldre els problemes greus de desequilibri, perquè són zones on segurament el predicament del Govern no és tan important com a altres zones..., el que sigui, però realment això continua.

Però, en qualsevol cas —i per acabar, perquè seré molt breu—, perquè penso que a tota la Cambra, però a nosaltres ens passa allò del conte del llop: que ve el llop, que ve el llop, que ve el llop, i el llop no ve mai. I a la millor ara ho acaba de dir, i a la millor —a la millor— vindrà, però com que no ens ho creiem, li presentarem una moció. Molt senzilla: és que, perquè guanyem credibilitat, és que entregui el material que tingui, el que tingui, sense classificar, totes les fitxes, tot el material..., és igual, que l'entregui a la Comissió de Política Territorial, i ja els deixarem treballar, ja els deixarem que continuïn fent el Pla, no reclamarem que toqui a ningú la direcció d'aquest Pla, però com a mínim sabrem que aquests milions de pessetes que cada any estan

pressupostats en el Parlament, bastants milions de pessetes —jo crec que, en aquest moment, passa del centenar de milions consignats en aquest concepte; d'altres conceptes, si suméssim, bastants més—, tots aquests milions han tingut la virtut de ser eficaços per al país, que s'ha salvat un material i aquest material que no el puguem tenir. I vostès continuïn i, el dia que ho tinguin, ja no li ho reclamarem més: d'aquí a un any, d'aquí a dos, si és que li toca de fer a vostè o, si no, doncs, al nou Govern, dir: «Alleluia!, *habemus* Pla: discutim-lo», i a la millor en aquella època hauran de fer el que es va dir en la Comissió: «Miri, com que ara és això del cens del 86, ja no serveix, i tornem-lo a redefinir una altra vegada i així podrem passar, doncs, fins l'any 21.»

En tot cas, la nostra moció anirà per aquí: en primer lloc —i jo crec que això ha de merèixer l'aplaudiment del Parlament—, s'ha de dir de forma clara que hi ha un incompliment flagrant d'uns compromisos adquirits des de fa vuit anys, i compromisos més exactes des de fa quatre anys, i, en segon lloc, que volem tenir el material: no ens ho creiem, volem tocar, volem palpar-ho, volem llegir-ho, i això és el que demanarem en la moció que presentem, perquè tota la resta són paraules, i vostè mateix surt aquí amb dificultats, perquè ha de justificar l'injustificable i ha de dir paraules per omplir deu minuts d'intervenció, i, com que no volem que aquesta situació es repeteixi, és allò: «Obras son amores y no buenas razones», i això és el que aplicarem el Grup Socialista en la moció que presentarem al mes d'abril.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs. El Conseller Molins pot fer contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Últimament sembla que, doncs, el Grup Socialista està freturós per donar premis als altres: ara és una medalla, en altres moments són unes altres coses... No pateixin, no pateixin: nosaltres ja tenim la nostra pròpia funció, cadascú dintre del Grup parlamentari.

Vejam, senyor Diputat, jo comprenc que en no tenir pràctica política és difícil de valorar quins tipus de feines i quin temps es necessita per a determinats tipus de feines. (*Rialles*.) El que passa... (*rialles*), sí, és difícil de valorar. El que passa és que si vostè, doncs, revisa quins són els terminis en què s'han redactat els pocs plans territorials que existeixen al món, al món, en qualsevol administració arreu del món, doncs, s'adonà que els terminis estan entre els deu i els quinze anys: els terminis de redacció d'un pla territorial d'aquestes característiques, globalitzador, estan entre els deu i els quinze anys —això és el que es triga normalment. I un dels problemes amb què es troba, precisament, la redacció d'aquests plans territorials és el que vostè esmentava al principi, que, donat que són feines molt llargues, les dades que serveixen de base per arribar a les conclusions estratègiques del Pla pateixen contínuament unes determinades revisions: per exemple —i vostè ho deia—, això no retardarà la finalització del Pla, però és evident que el Pla haurà de contenir una addenda sobre la base del resultat del cens de l'any 91 —de l'any 90, confeccionat l'any 91, o que els resultats seran coneguts l'any 91—, per si de cas, doncs, cal variar o implementar alguna conclusió sobre la base de les variacions que l'enquesta de població de l'any 91 doni respecte a la del 85, revisada del 80. Per tant, això és sempre així; això és sempre així.

I, com li deia, això, els governs ho fan. (*Pausa. Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci! (*Remor de veus. Rialles.*) El President li dóna permís; no n'hi ha prou amb el que li havien concedit.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Doncs, com li deia, això és el que triguen els governs que els fan, els plans territorials: triguen entre deu i quinze anys per confeccionar-los; n'hi ha d'altres que el tenen compromès i no el fan mai. Per exemple, com vostè sap, d'acord amb la legislació vigent, hauria d'haver-hi un pla territorial general a nivell de l'Estat espanyol, que ni tan sols s'ha començat, és a dir..., vaja!, almenys, que nosaltres en tinguem notícia. Per què? Perquè aquests són uns instruments de molt difícil redacció, de molt difícil execució, precisament per la complexitat del tema. Jo, hi insisteixo, comprenc que sigui difícil, des de l'oposició, doncs, entendre aquests punts, perquè vostès —i és lògic, i és lògic— van simplement a reclamar una acció d'un govern, que és taxada, a més a més, per un acord d'aquest Parlament. Però la meua obligació és pretendre que aquesta feina es faci i es faci ben feta, i jo insisteixo..., i això ha estat, doncs, potser no passat per alt, però crec que el fet que els documents hagin estat lliurats formalment a la Comissió de Política Territorial, que ja no és un òrgan del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, sinó un òrgan del conjunt del Govern, que existeix i que està, per llei, fixat així, l'existència d'aquesta Comissió, que és la que finalment ha d'entendre de l'aprovació provisional d'aquest document, em sembla prou significatiu.

Com li dic —hi insisteixo—, il·lustre senyor diputat, les feines de l'equip redactor i les feines, en definitiva, de les quals tinc responsabilitat política directa, com a responsable del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, de confecció de l'estudi informatiu, dels estudis informatius, de confecció de la memòria en què es marquen els objectius del Pla, i de l'estudi econòmic que ha d'acompanyar, necessàriament, aquesta memòria, d'acord amb els objectius de la Llei del 84, han estat finalitzades i lliurades a aquesta Comissió, que ha de finalitzar la redacció del Pla territorial sobre la base dels esments que en aquest hi facin els diferents departaments representats en aquesta Comissió de Política Territorial, per tal de ser lliurat el Pla Territorial General, finalment, d'acord amb els continguts de la Llei, a informació institucional.

Aquest són, Molt Honorable senyor President, els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte a la confecció del Pla Territorial General de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. (*L'I. Sr. Tomàs demana per parlar.*) Per què demana la paraula, senyor Esteve Tomàs?

El Sr. TOMÀS: En primer lloc, per rectificacions, per al·lusions, i perquè crec que aquest debat quedaria incomplet si no em donés trenta segons més, perquè el senyor Conseller —li agafó la benevolència— m'ha dit que jo no tenia cap mena de pràctica política en aquest tipus de coses; per tant, m'ha tractat, entenc jo, d'ignorància en el tema. I, com que això, els que..., en tot cas, els qui han estat ignorants han estat els consellers que el van precedir, que són els que van dictar només, no en deu o quinze anys, com ell ha dit, sinó que en dos anys es podia fer aquest Pla Territorial. I, en tot cas, jo no sé si va ser ell ma-

teix que va donar una pròrroga d'un any. En tot cas, en tot cas, recordar-li que, als dos o tres anys, la ignorància ha sortit de les files del Consell Executiu en el qual ha estat ell, no d'aquest Diputat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, hem iniciat una irregularitat reglamentària i l'hem de rematar. El senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: No, com ha recordat l'Il·lustre senyor Diputat, aquesta és una de les moltes lleis —i crec que això és molt bo d'aquest Parlament— que van ser aprovades per unanimitat: per tant, va ser, en tot cas, un termini marcat de comú acord amb tots els grups de la Cambra. I entenc que això no és dolent, i entenc que això no és dolent, marcar-se com a objectiu dos anys per confeccionar un pla, no és dolent marcar-se'ls com a objectiu, com marcar-se objectius concrets. Jo em vaig marcar el desembre del 90, i, d'acord amb això, vaig prendre aquest compromís davant de la Cambra, i el mes de març, el 6 de març, aquesta documentació ha estat lliurada a la Comissió de Política Territorial. Entenc, Il·lustre senyor Diputat, que aquests dos mesos i sis dies de retard respecte al compromís adquirit davant d'aquesta Cambra no és un incompliment greu; en tot cas, seria només parcial, perquè el que sí que entenc que s'ha complert és la primera part de la moció d'aquesta Cambra, de la Resolució de la Cambra en què se'm demanava l'acceleració dels treballs, que han estat accelerats i finalitzats ja amb data 6 de març.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el Pla d'Actuació per a la Igualtat d'Oportunitats per a la Dona, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Rosa Barenys, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el Pla d'Actuació per a la Igualtat d'Oportunitats per a la Dona, 1989-1992

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyors consellers del Govern de la Generalitat, quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte al Pla d'Actuació per a la Igualtat d'Oportunitats de la Dona, 1989-1992?

Si substanciem aquesta interpellació, senyores i senyors diputats, és perquè tenim la percepció i la sensació que el Pla d'igualtat per a les dones no acaba d'encaixar en el conjunt de polítiques i actuacions, propòsits i objectius del Consell Executiu de la Generalitat. Quines són les nostres temences? Per què formulem aquesta interpellació? En primer lloc, es basen en el fet que els discursos de política general i els discursos dels mateixos consellers del Govern de la Generalitat estan buits d'aquest contingut. Hi ha molt poques veus en el Consell Executiu de la Generalitat que parlin, plantegin o expliquin el que fan per superar velles situacions de discriminació per raó de sexe i, a la vegada, en proposin actuacions en els seus programes. Pocs consellers, en aquest moment, podríem salvar de la «cremà», utilitzant el símil faller de fa un parell de dies.

En segon lloc, les dotacions pressupostàries que tenen els diferents departaments: cada any, quan ve el moment del debat

dels pressupostos, busquem, com aquell que busca una agulla en un paller, on estan les partides pressupostàries per a desenvolupar el Pla de Mesures per a la Igualtat, i aquestes partides específiques no existeixen. Fins i tot l'Institut Català de la Dona té un pressupost minso, que cada any fem esmenes per intentar ampliar-lo i no ho aconseguim: el pressupost del 1991 és de 289 milions de pessetes, quantitat irrisòria per desenvolupar el que hauria de ser el Pla de Mesures per a la Igualtat a Catalunya.

El tercer motiu és el nivell del desenvolupament d'aquest mateix Pla, el Pla de Mesures, trenta-quatre mesures, i els programes corresponents que gairebé podríem dir que són inexistents.

Diem això perquè en la compareixença de la senyora Directora de la Comissió Interdepartamental, la Il·lustre senyora Alemany, que va acudir a la Comissió primera del Parlament de Catalunya el propassat 27 de setembre del 90 per informar d'aquest Pla d'actuació a instàncies del Grup Socialista, ens va donar una determinada informació, però no va passar comptes de l'estat de desenvolupament d'aquest Pla de Mesures. I fou aquesta manca d'informació i aquesta manca de claredat el que ens va portar, el que ens va moure a formular aquesta interpellació, ja que en aquest moment estem ja en el pas de l'equador del desenvolupament de les trenta-quatre mesures del Pla d'actuació —tinguem en compte que el 1992 hi ha d'haver un altre Pla.

Repasant els diferents blocs d'aquest conjunt d'actuacions, n'hi ha un de primer que estableix mesures per a l'equiparament, per completar l'equiparament legal dels homes i de les dones a Catalunya. La més important d'aquestes mesures és l'adaptació de la Compilació del Dret Civil de Catalunya pel que fa al règim econòmic matrimonial i adaptar-lo a un règim de separació de béns amb participació dels guanys, a fi que, diu el Pla, «en cas de separació de la parella, participin equitativament, els homes i les dones, dels guanys adquirits en el matrimoni».

Estem d'acord, el Grup de Convergència i Unió, el Consell Executiu i el Grup Socialista que s'ha d'impulsar una reforma respecte a aquesta qüestió; hi estem totalment d'acord. Coneixem que el nombre de divorcis a Catalunya augmenta considerablement: el 1981 hi va haver 1.262 divorcis; el 1986, 4.252 —no dispo de les dades actuals. Sabem que aquest és un tema complex, que aquesta és una figura jurídica de la tradició catalana, de la tradició del nostre país; sabem que aquesta havia estat una figura positiva en l'època de les pubilles benestants, però sabem molt bé que, en aquest moment, en els anys noranta, aquesta figura és i pot ser molt discriminatòria.

És per aquest motiu que nosaltres els demanem: què estan fent per solucionar, per avançar en aquesta reforma de la Compilació del Dret Civil Català pel que fa al règim econòmic matrimonial? Se'ns ha dit que s'està fent un estudi. Fins quan durarà aquest estudi? Evidentment abans del 92 tindrem una via a seguir?

Hi ha altres mesures que fan referència a l'equiparament legal amb la dona, i una d'elles també és la protecció dels drets dels cònjuges no titulars sobre l'habitatge familiar. Aquesta és una qüestió de la qual mai se'ns ha informat en aquest Parlament en les diferents compareixences que ha fet la senyora..., la Il·lustre Presidenta de la Comissió Interdepartamental. També

els volem demanar comptes sobre la situació en què està aquesta qüestió.

L'altra és el que fa referència a les mesures sanitàries relatives a la prostitució, pel que fa a l'actual proliferació de malalties de transmissió sexual i la SIDA. Desconeixem que s'hagi fet cap actuació respecte a aquesta qüestió; sí que recordem que el Grup Socialista, a la Comissió de Política Social, va presentar una proposició no de llei pel que fa referència al tractament de les persones en situació de prostitució, i es va aprovar; però no coneixem cap iniciativa, per part del Consell Executiu, que faci avançar la solució d'aquesta problemàtica.

Hi ha un segon bloc de mesures que fan referència a la protecció davant les situacions límit. Aquest paquet de mesures realment ens preocupa perquè dues d'elles, que són cabdals, que és atendre les necessitats dels cònjuges separats que reclamen l'impagament de pensions en situació de separació, o bé la creació o establiment de pensions mínimes familiars per a les famílies que no disposin de recursos per atendre les seves necessitats més elementals, vostès es proposen demanar que el Govern de Madrid «faci», quan aquestes són competències, senyors consellers, senyors del Govern, de la Generalitat, de la Conselleria de Benestar Social i que estan emmarcades en el que hauria de ser —el que és— la política de serveis socials de Catalunya. Per què vostès no emprenen i desenvolupen aquestes mesures, i deixen el tema aparcant, esperant demanar que el Govern de Madrid «faci», quan aquesta competència és clarament de vostès?

Una altra mesura d'aquest bloc, de la qual no tenim cap informació, és la promoció d'habitatges per a persones necessitades amb responsabilitats familiars mitjançant reserva d'habitatges. Han fet aquesta reserva? Pensen fer aquesta reserva? Desconeixem fins ara —i suposo que el senyor Oliart em donarà la raó— que s'hagi fet cap tipus de reserves per a les famílies que en tinguin necessitat.

Un tercer bloc és protegir íntegrament la família i la maternitat. És curiós perquè hi ha un total silenci respecte a una mesura que els competeix plenament, que és la reforma de la Llei de la Funció Pública. Vostès estableixen, perquè les persones amb fills es puguin dedicar a la cura d'aquests, una reducció de la jornada dels funcionaris en un terç, o bé en la meitat del seu temps, evidentment, descomptant la seva retribució, per poder facilitar aquest permís per a la cura de la família o per a la cura dels fills. D'aquest tema, no se'ns n'ha parlat mai.

Nosaltres voldríem saber si realment han vist que aquesta mesura és impossible d'aplicar o que està fora de lloc, però realment ocupa un lloc privilegiat dintre del Pla de Mesures del Govern de la Generalitat. Aleshores, ens estranya aquest silenci i aquesta manca d'informació per part de la senyora Presidenta de la Comissió Interdepartamental, que no hi va fer cap mena de referència en la compareixença que va tenir en la Comissió primera.

Un quart bloc de mesures és educar en la igualtat. Aquest, senyores i senyors diputats, saben que és un tema cabdal; és el més rendible, és el més rendible per avançar cap a la igualtat real entre els homes i les dones en el nostre país. També se'ns ha dit que vostès han fet reunions amb editorials per revisar els continguts dels llibres de text, que s'ha dissenyat un mòdul de formació sexista per als cursos de direcció en l'ensenyament primari... Ahir la premsa publicava un anunci dient que estaven

preparant uns cursos per al professorat d'ensenyament primari respecte a la sensibilització per a l'igualtat d'oportunitats —per cert que és el primer anunci o la primera nota pública que surt al respecte. Però nosaltres creiem que aquestes són actuacions mínimes pel que se suposa que ha d'ésser el gran bloc de propostes que hauria de tenir com objectiu combatre els estereotips sexistes, no únicament en els llibres de text, sinó també en l'aprenentatge, en els aprenentatges escolars, en tot allò que els nens i les nenes necessiten per saber, per assumir els rols de la vida quotidiana.

Vostès no ens n'han dit fins ara ni una paraula, o més ben dit, ens n'han dit molt poques paraules i els preguntem si pensen impulsar un canvi real d'actituds en el professorat, si pensen garantir la igualtat d'oportunitats en totes les formes de l'ensenyament, si pensen propiciar l'educació permanent, si pensen —com deia fa un moment el Conseller d'Ensenyament— desenvolupar la LOGSE pel que fa als aprenentatges de la llar i pel que fa a l'eliminació dels continguts sexistes a l'ensenyament primari. Què pensen fer en totes aquestes qüestions, senyor Conseller, que m'ha de contestar?

El cinquè bloc és el que fa referència al reconeixement social dels valors igualitaris, i en aquest sentit hi ha un apartat que parla de la potenciació de l'esport de la dona, i ens han informat que vostès estan preparant cent dotze noies per a les olimpíades; per la qual cosa ens alegrem moltíssim que hi hagi cent dotze noies en el Centre d'Alt Rendiment de la Generalitat, però preguntem si pensen fer quelcom més perquè la dona participi d'una manera més activa en l'esport.

Per acabar, parlar de l'Institut de la Dona i d'una qüestió cabdal, que és la participació. Vostès recordaran que el nostre Grup va donar total recolzament a la creació de la Comissió Interdepartamental a canvi d'establir fórmules de participació del teixit associatiu de les dones del nostre país.

La Llei 11/1989, de Creació de l'Institut, dóna impuls amb aquesta actuació participativa i el Decret 194/1990, del 30 de juliol, crea el Consell Nacional de les Dones de Catalunya com a òrgan consultiu de l'Institut. En unes declaracions fetes a la premsa el 31 de gener de l'any passat se'ns deia que abans de l'estiu es constituïria aquest consell de participació de les dones. A hores d'ara aquest consell no s'ha constituït. Nosaltres demanem, de veritat, informació seriosa, clara, sobre aquest incompliment.

Les vies de participació no es fan, no es treballen participant en les fires i en els congressos, participant o donant determinades subvencions; sinó que les vies de participació real són tenint en compte, comptant amb l'opinió del conjunt de dones que fa anys que treballen a Catalunya per la igualtat entre els sexes.

Finalment, i per acabar, manifestar que en aquesta interpellació no tenia la intenció de passar comptes del que vostès ja estan fent; ho sé, ho sabem, perquè ens en va informar la senyora Joaquina Alemany; sabem el que està fent el Conseller de Treball; coneixem algunes de les mesures que ha emprat el Conseller de Sanitat; sabem que s'estan fent o s'han obert alguns centres per a dones maltractades a les comarques, quatre en concret... Això ja ho sabem. Estalviï, senyor Conseller que m'ha de contestar, d'informar-me sobre aquestes qüestions, i contesti'm sobre tots aquests interrogants que li he plantejat en el moment..., ara mateix.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Pel Consell Executiu, i per contestar la interpellació, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Agustí Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, la interpellació que estem tramitant, no obstant la detallada informació que se'm demana, penso que podria contestar-se amb una frase, no pas amb un caire, ni pensaments, ben lluny, despectiu, sinó per expressar la voluntat política clara del Govern de la Generalitat, que sembla posada en entredit, respecte a les actuacions d'aquest Pla d'igualtat d'oportunitats per a la dona. I aquesta frase seria la d'assegurar i dir-li que el propòsit de capteniment del Consell Executiu en relació amb el Pla és, naturalment, i no pot ser altre, continuar-ne el desenvolupament, que està força avançat, fins al seu acompliment total.

Jo volia expressar a la Cambra, perquè no és únicament la senyora Diputada autora de la interpellació ni el seu Grup parlamentari, sinó tota la Cambra que té dret a fer el seguiment del Pla i a rebre la informació, la situació en general del Pla.

De totes maneres, com que s'han fet algunes al·lusions molt concretes, penso contestar, fins al punt que em sigui possible dintre de l'espai de la interpellació, en aquesta resposta, i si és necessari fent ús de la rèplica o de la contrarèplica, també les al·lusions a punts concrets del Pla.

Però, abans de tot, és important, per mi, assenyalar que aquesta desconfiança, que sembla inspirar l'acció del Govern, i que en part es fonamenta en el tema dels pressupostos i de la reduïda dotació de la Comissió Interdepartamental i de l'Institut de la Dona, que certament no és..., hem de reconèixer que no és pas excessiva, és compensada perquè la majoria d'actuacions del Pla no les ha de complir pròpiament aquesta Comissió, sinó que són els diferents departaments del Govern de la Generalitat que la tenen atribuïda, i, per tant, són ells, amb els seus pressupostos, els que han de finançar aquestes actuacions.

Per tant, no és aquest un argument per sospitar una inoperància que, certament, no es dóna. He de recordar, a més, que en aquest cas, com a mínim, en aquest cas és indiscutible que el termini assenyalat en el Pla no està, ni de molt, superat. No hem arribat encara ni a la meitat del temps que es va preveure, i en canvi, jo diria, doncs, que estem molt més enllà d'haver acomplert la meitat de la feina, i ara ho explicaré.

Però, i també alterant una mica l'ordre, potser més metòdic, que jo em proposava de seguir, com que hi ha una al·lusió molt directa a un tema que és d'absoluta i, gairebé diria, d'exclusiva incumbència de la Conselleria de què sóc titular, sí que m'interessa també anticipar-me i contestar molt concretament aquest punt, que preveu el Pla, sobre la possible reforma del règim econòmic patrimonial, del règim patrimonial del matrimoni català.

Jo voldria aquí que la Cambra, sobre un tema molt complex i que afecta fibres molt sensibles de la nostra societat, entengués que no hi hauria res pitjor que la precipitació; que si sempre és dolenta en el camp legislatiu, ho és encara molt més quan es tracta de disposicions que tenen una vocació de perdurabilitat —com és tota l'organització de la nostra societat civil, i, sobretot en aquest cas, quan del que es tracta és, no res menys, de modificar un sistema que, secularment, des de sempre, en tota la història, els mil anys d'història del dret català, ha regit i ha donat bons resultats.

He de començar per dir que, si bé és cert que s'ha produït, aproximadament, la xifra de divorcis que assenyalava ara la il·lustre diputada, autora de la interpellació, també és cert que el nombre... —almenys, potser les dades no sempre són prou fidels o prou coincidents—, no és exacte que això estigui en augment; jo diria que més aviat hi ha un descens pel que fa a les dissolucions de matrimoni per divorci. Però és que, a més a més, aproximadament la meitat de les que es tramiten davant dels tribunals o més —potser lleugerament més de la meitat—, es presenten de comú acord, la qual cosa significa que, sense necessitat de modificació legislativa, els cònjuges arriben a solucions que afecten no únicament l'aspecte patrimonial, sinó el que fa referència a la custòdia dels fills, l'habitatge, etcètera, cosa, per tant, que treu dramatisme a la necessitat —que podria semblar urgent— d'una modificació del tipus de la que es contempla en el Pla.

Però el que no puc admetre de cap manera és que tot estigui en un estudi, en un estudi del qual no hem dit res, que el tenim més o menys silenciats, un estudi que... No! Hi ha avantprojectes acabats, i que puc presentar-los a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana d'aquesta Cambra ara mateix, si és necessari, en els quals s'estudia en profunditat aquest tema econòmic del patrimoni.

Una altra cosa és que aquests avantprojectes hagin merescut aquell consens en la nostra població i, sobretot, en el nostre món jurídic, on han estat àmpliament difosos, com perquè, anticipant-nos en molts mesos als terminis assenyalats per a aquest Pla d'actuació, ens precipitéssim portant-los ja com a projectes de llei. N'hi ha, com a mínim dos, absolutament elaborats, un d'ells per la Comissió Jurídica Assessora, que és l'òrgan d'assessorament normal del Govern de la Generalitat de Catalunya, i un altre fet sense aquest assessorament, però en el qual han intervingut membres eminents de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació i de la mateixa Comissió Assessora, i altres de designats pel Conseller que té l'honor de fer ús de la paraula.

Però hi ha més, encara: s'han celebrat jornades obertes, obertes a tots els juristes, per debatre i divulgar aquests treballs, no d'estudi, aquests treballs legislatius degudament articulats. Jo tinc a la memòria, per exemple, unes jornades, a Caldetes, dedicades a juristes de Girona i Barcelona, que es van desenvolupar, a més a més, amb una nodridíssima assistència i amb un debat molt obert i molt positiu, i unes altres, més recents, que van tenir lloc a la ciutat de Tarragona, dedicades més especialment a juristes de Tarragona i de Lleida, amb el mateix òptim resultat d'assistència, d'interès, de debat i de discrepància.

Per últim, i encara més recentment, no obstant que quan es va celebrar el Simposi de Dret Català l'any 1985 ja es van fer enquestes encaminades a estudiar, a aclarir, a esbrinar quins eren els criteris de la nostra societat respecte a aquests punts..., no obstant això, més recentment —molt recentment—, ha tingut lloc una altra enquesta, amb una mostra de set-cents cinquanta persones degudament seleccionades, de la qual jo només tinc el resum, perquè és molt voluminós, en el qual resum —que llegeixo breument quant a les conclusions— apareix una altra vegada aquesta diversitat de criteris de la nostra societat, que fa que considerem que haguem d'aprofundir més el tema.

En definitiva, la nostra societat es pronuncia entre els que defensen la individualitat econòmica dels cònjuges i, per tant, el manteniment de la separació de béns, format pels solters —tenen

dret a opinar; tot solter és un casat potencial—, els separats —precisament els separats; quan parlo de «separats», vull dir «separats» i «separades», perdonin, «solters» o «solteres»—, i els casats i casades joves, de menys de quaranta anys. I les classes socio-econòmiques mitjana i ascendent, amb més tendència a favor d'aquesta solució els homes —que són, em penso, tan respectables com les dones— que les dones. I defensen, en canvi, una modificació d'aquest sistema de separació absolut, i una rectificació que podria fer-se a través d'una dosificada participació en els guanys les persones grans, les persones casades —és curiosa la confusió que es té, que m'agradaria poder comentar breument, no obstant, doncs, que hagin encès la bombeta vermella—, les persones grans, els casats i casades de més de quaranta anys, les classes socio-econòmiques mitjana baixa i baixa, i més les dones que els homes.

Bé, dic que és curiosa aquesta conclusió, perquè les persones grans, que són les que menys acudeixen al divorci, defensen, en canvi, aquesta correcció del sistema de separació de béns, que només entra en joc, realment, en el cas de dissolució del matrimoni, i no mentre el matrimoni té una vida normal; o sigui, quan entra la patologia en la institució matrimonial: la discussió, la baralla i el divorci.

Ho demanen, també, o s'inclinen per aquesta solució, els casats de més de quaranta anys. Normalment, les situacions de separació i divorci es produeixen entre els trenta i els cinquanta; per tant, com més grans menys divorci, i, en canvi, són els matrimonis grans els que s'inclinen per aquesta solució, i les parelles de situació econòmica molt modesta, les més modestes, que són les que normalment no tenen guanys, estalvis —el guany, aquí s'equipara a estalvi— per repartir, per participar en el moment de la dissolució o, en tot cas, estalvis tan migrats que en cap cas poden eliminar l'assenyalament d'una pensió del que treballa a favor del que no treballa, que és el que, en definitiva, aquesta servitud de la pensió és el que s'intenta corregir a través de la correcció del sistema absolut de separació de béns per la participació en els guanys, en els casos de dissolució del matrimoni.

Jo sento —ho sento, certament— que el temps se m'hagi menjat l'informe sobre tota la temàtica que jo volia desenvolupar sobre aquest Pla d'actuació. Espero, en el curs de la rèplica o de la contrarèplica, poder completar algunes idees que, almenys, treguin tota suspicàcia pel que fa referència al fet que aquest Pla d'actuació està essent negligit pel Govern, perquè certament que no és així.

Gràcies, senyor President; gràcies per haver-me prolongat per un temps la meua intervenció; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La senyora Barenys pot fer una rèplica durant cinc minuts.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. És que no sé què replicar. (*Rialles.*) Aquest és el problema.

Jo he presentat cinc blocs de temes al Conseller que m'havia de contestar en nom de la Comissió Interdepartamental; me'n contesta la meitat del primer i no em diu res més sobre les qüestions plantejades.

Jo, quan l'he vist a vostè, Conseller Bassols, ja m'he imaginat que no tindria informació; perquè vostè, precisament, és un dels consellers del Consell Executiu menys sensibilitzat en aquestes qüestions, i he pensat o que no tenia informació, o que

parlaria del que vostè coneix, que és el dret civil català, i aniríem passant el temps i no entràriem en matèria.

Aleshores, en aquest moment, ja no sé què fer. Jo ja no li torno a preguntar sobre el que li he preguntat; buscarem unes altres vies parlamentàries o farem una altra interpellació, i una altra i una altra, fins que se'ns contestin totes aquelles qüestions que tenim dret a conèixer i a saber.

Pel que fa referència al que vostè m'ha dit, Conseller Bassols, nosaltres evidentment que posem en entredit la voluntat del Consell Executiu, sobretot si ens va contestant vostè: és que no ens aclarim de quins són els propòsits de capteniment sobre el Pla de Mesures per a la Igualtat, i ho tenim en entredit també pel tema pressupostari, perquè tampoc hem aconseguit d'avançar en aquesta qüestió.

Els diferents departaments de la Generalitat tenen pressupost? Possiblement, però el desconec, i des de la funció legítima de control i impuls del Govern de la Generalitat, nosaltres no sabem quants diners pensen dedicar per desenvolupar les diferents mesures. Fixi's, fins i tot mesures que no necessiten adequació pressupostària han quedat totalment congelades en el pressupost.

En el debat de pressupostos del 1990, en la Llei de Pressupostos, es va incloure una modificació respecte a l'adequació del catàleg de llocs de treball, adequació —femení— del catàleg de llocs de treball, mesura que no es va complir, i no costava cap diner. També es van oblidar d'aquesta qüestió, senyor Conseller.

Per altra banda, respecte al règim econòmic matrimonial, a mi en sembla molt bé que vostè informi d'aquesta qüestió i dels seus estudis en les diferents jornades que ha fet a Caldetes o que ha fet a Barcelona. Nosaltres volem, com a diputats d'aquest Parlament, una informació de com està aquesta qüestió, i l'únic que sabem és que s'estan fent estudis. No tenim a la mà cap avantprojecte d'aquesta possible modificació, i és això el que estàvem demanant, i és això el que proposarem en aquesta moció, que vostès ens passin informació de totes aquestes mesures, que són complexes, que vostè no sé si té moltes ganes d'avançar en la modificació del règim econòmic matrimonial, però que crec que l'opinió de la majoria d'institucions d'aquest país, de dones, organitzades i associades al carrer, estan demanant que això es modifiqui, hi hagi o no hi hagi divorcis en el nostre país; però és un greuge i és una discriminació que la definició d'aquesta qüestió en la Compilació del Dret Civil Català estigui com estigui.

Per tant, nosaltres demanarem, d'alguna manera, que s'avançi en la modificació del dret civil català en aquests aspectes, li demanarem tota aquesta informació, i no li demano res més perquè no sé si vostè, en la rèplica, tindrà temps de contestar el conjunt de problemes que nosaltres —i d'interrogants i de dubtes— li hem plantejat en el moment que hem substanciat la primera part d'aquesta interpellació.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Té la paraula l'Honorable Conseller Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, passo per alt la, per mi —i perdoni el qualificatiu—, desgraciada al·lusió a la meva suposada manca de sensibilitat sobre el tema de la igualtat home i dona.

Crec que en la meua actuació pública, i ja no diguem en la privada —sóc pare de cinc filles, totes les quals, doncs, treballen i la majoria de les quals estan casades—, no m'he mostrat mai, ni en la meua vida privada ni en la meua vida pública, insensible al tema de la igualtat home-dona que, tot contràriament —parlo personalment, ja que he estat personalment al·ludit en uns termes, doncs, que lamento—, mai he donat cap motiu perquè se'm pugui imputar aquesta manca de sensibilitat.

Insisteixo en el que he dit respecte als pressupostos, i els pressupostos dels departaments de la Generalitat..., n'hi ha prou —n'hi ha prou— de fer referència al cas més clar, el del Departament de Treball, que té una dotació important per incidir d'una manera efectiva —i ho està fent— en aquest tema de la igualtat home-dona.

Si no puc contestar tot el que vostè em demana és perquè n'hi ha prou, fent un simple càlcul matemàtic, perquè quedi patent que, en l'espai de deu minuts, no puc fer referència a trenta-quatre actuacions del Pla, que això, doncs, significa que dispo de setze o disset segons per a cada actuació. (*Remor de veus.*) N'elimino dotze que estan totalment finalitzades.

La Diputada interpellant m'ha dit que no era necessari que parlés d'aquestes; naturalment, la Cambra no sap quines són, però és igual, les elimino.

Puc parlar-li de les dotze que estan en avançat estat de desenvolupament. Per exemple —em penso que és una a les quals s'ha referit d'una manera concreta—, l'eliminació dels continguts sexistes en les relacions laborals. Tinc la relació, per exemple, de sancions, de multes que s'han posat a diferents empreses l'any passat, per valor de dos milions i mig de pessetes, per anuncis o activitats que podien, doncs, oferir o propiciar col·locació, treball a homes amb preferència a les dones.

Puc parlar de l'enquesta que s'ha fet a vint-i-nou comitès d'empresa, i que després va semblar insuficient, i es va augmentar a una xifra molt més considerable, i que els resultats de la qual demostren que no existeix el problema, almenys el problema en les proporcions amb què es vol presentar.

Salto el tema de la prostitució, perquè em sembla que no ha estat objecte d'aquest. Parlo del Fons de Garantia de Pensions, que, això, penso que la senyora Barenys coneix les actuacions que s'estan fent i les dificultats que representa en ordre a la renda mínima d'inserció i a la inclusió d'aquest concepte. Parlo de la supressió dels continguts sexistes a l'ensenyament, que em penso que ha estat, també, una de les al·lusions concretes que aquí s'han fet. Jo li puc dir que dispo d'una informació de més de dues pàgines —jo no em veig amb cor de llegir-la en l'espai que tinc—, però que s'està actuant en aquest camp i que s'ha explicat, que s'han explicat aquestes actuacions, i que s'ha reunit, fins i tot, les editorials que elaboren els llibres de text per donar les directrius que s'han de seguir, i aquestes directrius s'han repetit moltíssimes vegades. Parlo de les orientacions al professorat per corregir les actituds sexistes; dels cursos que s'han donat; dels cursos que s'estan donant —cursos de trenta hores dirigits als professors d'ensenyament primari i secundari—; de la temàtica d'aquests cursos; de la participació dels consells escolars, del foment —ja des de l'escola— d'aquests conceptes de la igualtat.

L'any 90 s'han impartit vint-i-quatre cursos, fins i tot en el centre penitenciari de Wad-Ras, sobre temes d'igualtat per a la deguda instrucció de la dona i la formació de la dona adulta,

dels avenços que s'han fet, fins i tot, en l'ús sexista de la llengua, protagonitzats per la Conselleria de Cultura.

Entre actuacions que estan... Li parlo de l'esport, si vol — també és un tema, em penso, que ha estat afludit—, són exactament 922 les dones que han passat pel Centre de Rendiment Esportiu de la Generalitat de Catalunya, de les quals s'estima i s'espera que un 15%... és més o menys, la xifra, potser, superior a la que vostè ha indicat, que s'espera que podran participar en els Jocs Olímpics, i que se les està preparant amb aquesta finalitat. Li podria donar tota l'estadística, any per any, que demostra que realment aquest és un moviment creixent, en augment, com a conseqüència, precisament, de la política que se segueix en aquest camp de l'esport, de l'esport sense cap classe de discriminació. De la promoció de la iniciativa, aquest em penso que és un tema, el de la iniciativa emprenedora i associativa de la dona, que no ha estat posat directament sobre la taula; salto, perquè n'he parlat prou, però insuficientment, dels temes legislatius sobre les modificacions en el nostre mateix dret; de les mesures fiscals entorn de la pensió alimentària; de l'elaboració d'una proposició de llei per tal de suprimir la pressió fiscal sobre les pensions, que s'hi està actuant també; de la pensió... En fi, no és possible —i em penso que la Cambra n'ha de ser conscient— parlar de trenta-quatre actuacions en l'espai que està destinat a una interpellació, però sí que penso que, almenys, menciono aquelles idees fonamentals que desmenteixen que no hi hagi sensibilitat ni preocupació per aquest tema en el si del nostre Govern, i que, precisament, volem donar-hi l'orientació seriosa i en profunditat que el tema mereix i que no m'estic, en absolut, de proclamar.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

La Sra. BARENYS: Per a una qüestió d'ordre, senyor President.

Senyor President, és que l'Honorable Conseller m'ha contestat el vuitanta per cent de la interpellació en el torn de rèplica i jo ara ja no tinc torn per poder intervenir. Aleshores, digui'm vostè com es pot solucionar aquesta qüestió. O sigui, joestic en una situació de greuge comparatiu.

El Sr. PRESIDENT: No, vostè pot recórrer a...

La Sra. BARENYS: Indefensió és la paraula.

El Sr. PRESIDENT: ...Vostè pot recórrer a qualsevol dels mitjans que el Reglament posa al seu abast. La interpellació s'ha tramitat de forma reglamentària i, per tant, la Presidència no pot objectar-hi res. Vostè faci ús de les altres iniciatives que el Reglament posa al seu abast.

La Sra. BARENYS: Sí, senyor President, però jo li demanaria que, en altres ocasions, demani als consellers que s'ajustin a la resposta que requereix la pregunta o la interpellació que un diputat fa, perquè, si això passa moltes vegades, per una mateixa qüestió haurem d'interpel·lar deu vegades seguides. Jo ara hauria de fer una interpellació, una altra interpellació, una altra interpellació..., perquè la informació que m'ha donat el Govern no és la suficient, no és la que jo demanava, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Faci ús de les iniciatives parlamentàries que el Reglament té previst.

Passem al següent punt de l'ordre del dia, el catorzè punt: interpellació sobre la política general per a la vellesa, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Pilar Ferran, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general per a la vellesa

La Sra. FERRAN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta interpellació diu: «Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb la política de la vellesa?» Per què aquesta interpellació? Doncs, senyor Conseller de Benestar Social, perquè considerem que hi ha un incompliment del marc de la Resolució 122/III d'aquest Parlament, al qual em referiré més endavant. I li demano, senyor Conseller, que no es tracta d'una sessió informativa, que, això, ja la farem, segurament, en una Comissió de Política Social, sinó que em contesti sobre aquest incompliment del marc de la Resolució referida.

I passo a detallar el cronograma d'aquests fets: ens situem al desembre del 89 en què es van presentar a aquesta Cambra dues interpellacions: una del Grup Socialista, presentada per la meua companya, Rosa Barenys, i una del Grup d'Iniciativa, presentada per la senyora Rosa Fabian, sobre aquells fets que tots recordaran que van ser succeïts per unes situacions lamentables en unes residències de jubilats, en unes residències de gent gran. En aquella interpellació, el senyor Conseller va contestar a la senyora Rosa Fabian dient-li el següent: «Jo presentaré el mes de març» —ens situem al març de l'any 90— «al Parlament el Pla Gerontològic de la Tercera Edat que s'està elaborant en aquests moments. El discutirem a la Comissió de Política Social a partir del proper mes de març». Això, març de l'any 90; senyores i senyors diputats, som al març de l'any 91: fa un any que, aquest compromís del senyor Conseller en aquesta Cambra, no l'hem vist reflectit.

També diu el senyor Conseller, referint-se al PAS —el Pla d'Actuació Social—, que «aquest és el nostre Pla, el que el Govern de la Generalitat es va comprometre per a aquest quadrienni; no solament l'anem complint», diu ell, «sinó que complim el que estava programat.» Per part nostra, perplexitat i interrogants. I també diu el senyor Conseller en aquella interpellació: «Em comprometo a passar un informe per escrit de tot això» —referit a aquells fets de les residències— «perquè vostès ho tinguin i, aleshores, si falta alguna cosa, ho farem de manera que s'hi puguin fer annexos.» La senyora Rosa Fabian fins avui dia no ha rebut cap altra informació d'aquest compromís del senyor Conseller.

Passem al març de l'any 90, situem-nos un any enrere: en aquesta Cambra es presenta una proposició no de llei, de la qual surten vuit resolucions aprovades unànimement, a les quals em referiré només a dues d'elles, de les quals considerem que hi ha un incompliment: la número 7 i la número 8. La número 7 diu que aquesta Cambra «insta el Consell Executiu a posar mesures per a complir el Decret 27/87, relatiu al control i a la inspecció dels centres socio-sanitaris»; aquest és un dels punts que nosaltres considerem que no s'ha complert. El punt número 8 d'aquella Resolució diu que aquesta Cambra «insta el Consell Executiu a presentar a la Comissió de Política Social, abans de l'acabament del període de sessions actual» —any 90; març del 90— «les línies generals d'elaboració del Pla sobre la Vellesa, el projecte final del qual ha d'haver estat consultat prèviament a les corporacions locals i a les institucions i a les associacions representatives». I, a més, vull ressaltar que el portaveu del Grup de la majoria en aquella ocasió, senyor Padrós, amb cert

entusiasme, va dir: «i demanarem que hi constin, en aquest Pla, tots aquests punts aprovats per aquesta Cambra, de tal manera que es demostrï que és una voluntat unànime del Parlament de Catalunya».

Continuem al juny de l'any 90. En aquell moment hi va haver una compareixença dels dos consellers —el de Sanitat i el de Benestar Social— per explicar a la Comissió de Política Social el pla «Vida als Anys». En aquella sessió, el nostre Grup va manifestar la satisfacció per la substanciosa informació donada pel Conseller de Sanitat i el compromís que va prendre d'enviar-nos un document de vint pàgines —cosa que va fer—, i també va lamentar —i sento repetir-ho— que el senyor Conseller de Benestar Social no va aportar cap informació sobre el programa «Vida als Anys» quant al que feia el seu Departament.

Continuem i ens situem al febrer del 91 —en aquest cas, el mes passat—, i tenim la sorpresa que llegim un dia a la premsa que diu el següent: «El Departament de Benestar Social presentarà en breu al Govern de la Generalitat un Pla de Vellesa, segons afirma el titular del Departament, senyor Antoni Comas.» I, més endavant, diu: «Experts internacionals el consideren un dels plans més avançats que hi ha actualment.»

Per tot això, considerem que el Parlament, en aquest cas, no en sabem res, i, a més a més, hi ha incompliment del seu compromís amb aquesta Cambra, i no solament això, de la seva paraula, sinó incompliment d'una Resolució d'aquest Parlament.

Referint-nos a xifres donades per vostè mateix a una pregunta que li va fer la senyora Barenys, quant a com estan, l'abril del 90, eh?, fa referència a l'abril del 90 —no tinc xifres actuals—, però l'abril del 90 com estava el tema de les inspeccions de les residències, cosa que en aquell moment ens vam esverar molt i va ser un problema en tot aquest país, però seria molt tranquil·litzador per a tots nosaltres que aquest tema estigués solucionat. Doncs, l'abril del 90, les inspeccions que s'havien fet, quin era el resultat d'aquestes inspeccions quant a llars residencials, tancades temporalment: sis mesos abans, n'hi havia sis; l'abril del 90, n'hi continuaven havent sis, per tant, les mateixes —i eren les mateixes. Quant a centres de lleu, tipificades de lleus, greus i molt greus, sancionades: sis mesos abans, n'hi havia vuit; l'abril del 90, n'hi havia vuit. Els centres socio-sanitaris no autoritzats: el novembre del 89, n'hi havia tres; l'abril del 90, n'hi havia cinc —aquí hi havia dos nous centres no autoritzats. I, quant a residències amb sol·licitud de registre, el novembre del 89 n'hi havia dues-centes cinquanta-una; l'abril del 90, n'hi havia dues-centes noranta-nou —és a dir, cinquanta més: en mig any, en mig any, n'hi havia, de sol·licituds de registre, cinquanta més.

Però no solament aquesta font, que és una resposta a una pregunta, una resposta de vostè mateix, senyor Conseller, sinó que agafem una altra font: què diu el Gremi de Centres Assistencials de la Tercera Edat? Doncs ells diuen que hi ha sis-cents cinquanta centres privats a Catalunya; que legalitzats només n'hi ha un quinze per cent; que un altre quinze pot estar en procés, però que, en aquests moments —i això és una carta de divendres passat, un fax que hem rebut del Gremi de Centres Assistencials, per tant, les xifres són ben recents—, diu que en aquests moments un setanta per cent dels centres privats geriàtrics de Catalunya no està legalitzat —això és una xifra de quatre-cents cinquanta-cinc centres a tot Catalunya. I no solament

la gravetat del que pugui passar, sinó que imaginin-se vostès l'estat de precarietat en què es troben els usuaris, els treballadors d'aquests centres, i també la inquietud que tenen els empresaris davant d'aquesta situació.

El Decret 27/87, d'Ordenació dels Serveis Socials, que és del mes de febrer del 87, ja deia que «la Direcció General de Serveis Socials acordarà la inscripció definitiva i provisional, i podrà concedir moratòries temporals d'adopció per un any més, i, acabat aquest període i aquest termini, no podran seguir funcionant, si no es compleixen els requisits materials i funcionals establerts.» Estem parlant de dos anys —el febrer del 89—, i suposem un any més de moratòria, com a cosa especial, ens situem al febrer del 90, però, senyores i senyors diputats, som al març del 91, amb tota aquesta situació d'aquests centres geriàtrics encara en una situació il·legal.

I agafo una altra font, també, per dir que no ho diem solament nosaltres com a grup polític, com a representants d'un sector de la població de Catalunya, sinó que, què diu, per exemple, el Col·legi d'Assistents Socials? Hem rebut una carta que tots els partits l'han rebut, una circular que ha fet el Col·legi d'Assistents Socials i llegiré alguns paràgrafs que em sembla que són prou il·lustratius i preocupants. Aquesta carta és del gener del 91, o sigui ben actual. Diu: «en ocasions, en la presentació de projectes i programes sembla que hi ha més un desig de donar a conèixer innovacions que no pas una resposta adient a les necessitats reals. Un argument que s'esgrimeix sovint per justificar la no-construcció d'establiments residencials suficients», diu, «la llista d'espera actual per a residències de l'ICASS és de dos anys, és que molts ancians rebutgen l'ingrés a residències.»

I parlant també de l'ajut a domicili —una altra de les mancances—, diu el Col·legi d'Assistents Socials: «el nombre de demandes d'ajuda domiciliària cursada pels assistents socials d'hospitals —només els d'hospitals, eh?— als serveis de l'ICASS de gener a abril del 89 —agafa aquest període d'estudi— va ser de 262...» Ateses, resoltes, 11 —de 262 ateses 11—, i no perquè fossin casos, diguem-ne, que no tinguessin recursos; totes elles, ben estudiades per aquests assistents socials, eren pensionistes amb pensions de menys de 40.000 pessetes i subjectes, doncs, a les condicions de ser atesos per ajut a domicili. I, a més a més, hi ha una altra informació d'assistents socials, segurament que treballen a l'ICASS, que diu: «en el mateix període l'ICASS va deixar d'atendre mil demandes per manca de recursos, només d'ajut a domicili».

Per tot això els assistents socials ens diuen que ells escolten les demandes, contenen l'ansietat del ciutadans, però que no tenen els recursos adients per a donar-hi resposta. D'alguna manera amb això ens fem portaveus de la preocupació que tenen aquest col·lectiu de professionals.

Senyor Conseller, esperem rebre una resposta, no perquè ens expliqui ara el Pla de la Vellesa, sinó el compromís que vostè va admetre que aquesta Cambra seria consultada abans d'establir aquest Pla, perquè també ens deia en aquella moció, perdó, en aquella interpellació —em sembla que vostè ho deia en la compareixença a la Comissió, exactament, de Política Social—, que diu: «ens han cridat de la regió de Rhône-Alpes per explicar el programa «Vida als Anys» i ara també s'interessen de la regió de Baden-Württemberg i anirem a explicar-los-el». I sàpiga, senyor Conseller, que tinc la temptació de trucar als diputats

d'aquelles regions a veure si ens expliquen què passa a Catalunya amb el Pla de la Vellesa.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ferran. Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller senyor Antoni Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyora Diputada, jo entenc que els informes que s'addueixen s'han d'intentar adduir d'una forma no diré objectiva, perquè em sembla que la intenció deu haver estat aquesta, però com a mínim completa. Acabant pel darrer que vostè ha formulat, l'informe de les assistents socials, és cert —jo ja ho vaig dir—, abans d'ara he dit que era un informe que agraija; he cridat el Col·legi d'Assistents Socials que tot això ho ampliï en el si de la Comissió Integral de la Gent Gran; hi estan treballant conjuntament en funció d'aquest informe. Per tant, jo ja m'he manifestat positivament en relació amb aquest. Però la major part de les imputacions que fan, deixant de banda les residències, que després m'hi referiré —que evidentment hi ha una manca de residències i que això ens afecta, al Departament, això és una competència clara del Departament—, i deixant de banda altres aspectes que tenen a veure amb aspectes sanitaris i amb el programa «Vida als Anys», que també m'hi referiré breument, les imputacions més importants que fan són competències d'atenció primària en serveis socials. Vostè ha llegit només una part d'una de les frases; diu que «el rebuig es basa» —ha dit vostè— «en el desig de romandre a casa seva i d'un coneixement» —vostè això no ho ha llegit, segueix el daixò—, «i d'un coneixement inadequat del que són les residències.» Això és atenció primària, senyora Diputada, això és competència municipal.

Després diu, també, l'informe aquest: «oferir l'alternativa que els vells puguin continuar a casa és vàlid si hi ha prou serveis a domicili»; això torna a ser competència municipal. I torna a ser competència municipal un altre aspecte que diu: «l'ajuda a domicili i la seva potenciació i ampliació és un tema del que sovint es parla, però aquesta manifestació no s'ha traduït en la realitat». Nosaltres estem a disposició i de moment col·laborem amb els ajuntaments al respecte, però això són competències municipals, això és atenció primària, a tot arreu. Per tant, ha estat més el que —aquest és un informe que jo he dit—, ha estat més que hi ha aspectes que afecten la Conselleria, en l'aspecte del programa «Vida als Anys», del programa de les residències, del programa sanitari del Govern. Però hi ha aspectes que vostè intenta traslladar d'una forma inadequada al Govern de la Generalitat.

El Pla gerontològic: hem parlat del Pla gerontològic; el que passa és que sí que és cert que hi ha hagut un retard en terminis, perquè una vegada, doncs, posats en el confeccionament ens va semblar que havíem de fer el Congrés de la Gent Gran; això vostès ho coneixen, d'això n'hem parlat, del dret i de l'inrevés. Aquest Congrés es va produir el mes d'octubre i després també vam dir —ho hem dit també en moltes ocasions— que es tractava d'incorporar tot el que es va dir en el Congrés i després fer els estudis de risc. De qualsevol manera, queda acceptat que el temps, doncs, ha estat més ampli del que pensàvem. En aquests moments aquest Pla, jo el tinc sobre la taula, l'estic acabant d'analitzar i dintre del mes d'abril passarà al Consell Executiu i

espero que entre abril i maig puguem..., jo demanaré una compareixença perquè el tractem dins del Departament.

El Pla d'Actuació Social: jo sostinc que l'hauríem de... (*remor de veus*), jo ho sostinc..., i ho saben ja prou bé..., jo vaig passar un informe a la Comissió de Política Social del Parlament respecte a com estava tot el compliment del Pla d'Actuació Social, i realment hi havia algun incompliment en infància, si la memòria no em falla, però en vellesa estàvem més enllà del compliment que s'havia assenyalat. Perquè, miri, nosaltres teníem, el 87, segons un informe que aleshores va fer el Conseller de Sanitat i Seguretat Social, teníem 6.500 places entre les pròpies de la Generalitat i les que teníem en entitats sense ànim de lucre. L'any 88 això va passar a ser 7.000 i el compromís que aleshores vam acceptar, compromís com a intenció, com a desig que durant aquesta legislatura es posessin en marxa 4.000 places més, que era tot un repte, tot un repte difícil, però que vam intentar assumir pel fet que feia falta, doncs, em sembla que estem en pla de complir-ho, crec que nosaltres el complirem. I aleshores això és passar de 7.000 places que hi havia l'any 88, a les 11.000 que espero que tinguem quan acabem aquesta legislatura; que, les 4.000, les complirem.

Per tant, no hi ha hagut cap incompliment al respecte. I quant al que ha dit del programa «Vida als Anys», el programa «Vida als Anys», li he de recordar, a la senyora Diputada, que és un programa conjunt. Si el senyor Conseller de Sanitat va passar aquest informe, el va passar en nom del Departament de Sanitat i en nom del Departament de Benestar Social, perquè aquest és un programa que depèn del Departament de Sanitat i que aleshores, pel fet de ser interdepartamental, hi col·labora el Departament de Benestar Social. Hauria estat una cosa negativa que hi hagués un programa de Sanitat i un altre programa de Benestar Social. És un programa conjunt i, per tant, aquí vostè ha volgut fer veure una qüestió que tampoc és adequada.

Vostè pregunta, que aquest és el tema de la interpellació —després vostè ha desgranat una sèrie de qüestions—, quina és la política sobre la vellesa. Bé, em descuidava això de les inspeccions. Això de les inspeccions, varem passar una estadística detallada —ja em comprometo a tornar-la a passar actualitzada; jo ara no la tinc aquí—, però jo crec que es treballa molt positivament i aleshores jo a la Comissió de Política Social ja els la passaré; aquí no tinc jo aquesta informació. I quant al gremi de centres de la tercera edat també hauríem de veure el grau de la seva fiabilitat. Aquesta carta també jo la tinc, però aleshores aquest és un tema que podem tractar en una altra instància que no sigui el d'aquella interpellació, entre altres coses —ho dic sincerament— perquè jo no tinc aquí les dades per poder-ho debatre.

Ara, entrant ja en el pla, en el capteniment respecte al tema de la vellesa, vostès han vist que en aquests deu anys la Generalitat ha fet una gran tasca. Si es mira pels pressupostos, des dels 1.629 milions que l'ICASS tenia dedicats a vellesa l'any 83 i els 4.984, que hi tenia l'any 88, ara l'any 1991 estem a 11.000 i segurament passaran a 12.000 milions, quan arribi de Madrid l'autorització d'ampliació de partida en funció dels acords que varem signar amb el senyor ministre. I, per tant, això suposa multiplicar per set vegades el pressupost —set vegades— de 1983. Això vol dir un esforç, i un altre esforç és el que he assenyalat també en la qüestió de la construcció de places residencials a què abans jo he fet referència. I aquesta preocupació

s'ha anat configurant en dos eixos fonamentals. Per una banda, l'increment de la percepció social del problema; per una altra banda, la consolidació i el creixement de la xarxa d'equipaments de diferents tipologies arreu del territori.

Perquè en començar aquesta legislatura el Departament va creure —i d'això també n'hem parlat—, va creure que els mòduls, els esquemes amb els quals parlàvem de la vellesa havien canviat, estaven canviant i realment calia un replantejament. I per això es va fer el Pla Integral de la Gent Gran. El Pla Integral de la Gent Gran no és un pla només assistencial, sinó que és un pla conjunt, agafant tota problemàtica de la gent gran perquè entenem que hi ha tota una situació que és diferent. És diferent, per exemple, el grau d'envelliment. Això..., jo aquí tinc unes afirmacions del Conseller Laporte..., deia que l'any 81 hi havia 650.000 persones a Catalunya que tenien més de 65 anys i que representaven l'11% de la població total. Ell deia que l'any 88 això havia passat a ser 700.000. Doncs, bé, l'any 1991 estem a 910.000 persones més grans de 65 anys. I aleshores, doncs, està molt clar que estem molt a prop del 15%; dintre de poc, els propers anys, arribarem al 15%. Això és un canvi. Igual com és un altre canvi l'aspecte que té a veure que la gent viu més anys, que això també seguirà creixent i que els viu millor. I que em sembla que no es pot acceptar que només parlem de la gent gran des del punt de vista assistencial; això és pejoratiu per a la gent gran. S'ha de parlar de la gent gran des del punt de vista també de la seva realització humana, de la seva contribució a la construcció de la societat. Avui un home, una dona de 65, de 70, 75 anys pot fer moltes coses a la vida i les ha de fer; no pot passar de classe activa a classe passiva; no pot passar de treballar vuit hores a no treballar-ne cap; pot fer moltes altres coses. I, per tant, aquestes qüestions també s'han de considerar i per això es va fer el Pla Integral de la Gent Gran, que va fonamentar-se, com vostès saben, en una comissió d'experts —hi ha els noms, vostès n'han estat informats—, un centenar d'experts que han treballat durant tota una sèrie de temps, passant-se del termini —cosa que jo assumeixo— que en principi se'ls havia marcat, un estudi de necessitats i una enquesta quantitativa i qualitativa que donarà pas a unes actuacions prioritàries en els propers quatre anys. I això és el que recull el Pla Integral de la Gent Gran. Si tingués temps, desenvoluparia els aspectes en què es fonamenta.

Per tant, hi ha mancances, no les hem negat mai. El Conseller Laporte en l'anterior legislatura havia dit que ell no podia assegurar —ho havia dit diverses vegades—, que ell no podia assegurar totes les places assistencials que feien falta. Jo també ho he dit. Però ens hem obligat a un repte important com era aquest de les 4.000 places que penso, com dic, que estem en camí de poder aconseguir a pesar de la dificultat. Hi hem posat remei, també, amb aquesta actuació del Pla Integral de la Gent Gran que veurem dintre de poc.

Bé, aquesta és —veig que he exhaurit el temps—..., m'agradaria parlar d'altres qüestions que espero recuperar en el moment de la contrarèplica.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. La senyora Ferran pot fer rèplica durant cinc minuts.

La Sra. FERRAN: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, un govern que no controla, que no inspecciona, quina garantia ens pot donar de la gestió de la seva responsabilitat del

seu departament? No li he preguntat jo pel nombre de places, no ho he fet..., només he llegit un moment una referència de la carta del Col·legi. La interpellació no era sobre el nombre de places, sinó l'incompliment d'un decret sobre el control i la inspecció dels centres geriàtrics. També diu que és de poca fiabilitat —ha dit vostè— el gremi de centres assistencials; compte!, una cosa és el gremi... Precisament, la nostra preocupació és que alguns centres ens preocupen, i que vostès tenen l'obligació de controlar i d'inspeccionar. I la preocupació que he dit d'aquests quatre-cents centres i escaig, que no estan legalitzats, és la seva responsabilitat.

En una resposta que vostè feia sobre el nombre d'inspectors que tenia disponibles diu que hi ha onze inspectors per a tot Catalunya, però per a tots els centres de serveis socials, no solament per a això: per a tots els centres de serveis socials; i, a més a més, aquest equip és pluriprofessional: hi ha advocats, farmacèutic, un metge, un assistent social, un pedagog, és a dir, segons el tipus de centre, lògicament, hi ha uns professionals experts en això, i que no estan pel territori; o sigui, no és que hi hagi onze persones distribuïdes en el territori de Catalunya que contínuament fan inspeccions, no! Hi ha tots aquests professionals que assessoren i que llavors van al territori tan lentament, és tan curta aquesta capacitat d'inspecció, que hem calculat que el nombre d'inspeccions fetes que vostè ens dóna allà resulta a mitja inspecció diària de tots els centres; no solament del geriàtric: de tots els centres; portant aquest ritme, aquests quatre-cents que tenim, l'any 2000 i escaig encara els tindrem il·legals, amb tota la preocupació que això suposa.

Dels compromisos que vostè..., que és l'altre punt de la interpellació. Un és tot aquest paquet de les inspeccions i de la capacitat d'inspecció; l'altre era l'incompliment d'una resolució d'aquest Parlament i també de les paraules seves en una resposta a una interpellació i de la seva compareixença a la Comissió de Política Social. De tot això, només va complir una cosa: la celebració del Congrés de la Gent Gran, i per cert —sigui de passada, senyor Conseller—, que no va tenir la delicadesa d'invitar tots els diputats, almenys els de la Comissió de Política Social; només van ser invitats els diputats de Convergència, i no els jubilats, precisament, perquè vam veure per la televisió que hi havia cares joves. (Pausa.)

Senyor Conseller, l'esborrany del Pla gerontològic del Ministeri d'Assumptes Socials no sé si serà el millor del món o tan bo com aquest que vostè està preparant —esperem que el seu sigui millor—; té cent pàgines de les quals seixanta són actuacions del seu Departament. Esperem que assumeixi la part que li toca i que en aquest cas el Departament de Benestar Social no sigui la comparsa del Departament de Sanitat, com ha estat en el programa de «Vida als Anys». Perquè hi ha en concret..., una de les respostes que vostè m'ha donat a la interpellació és que la responsabilitat de l'atenció primària és dels ajuntaments, en part, en part. Perquè, si no, ens preguntem per què cal ja, al final, una conselleria de benestar social, perquè quan hi ha algun problema les responsabilitats són dels ajuntaments. A veure: diu la Llei de Serveis Socials que el Govern de la Generalitat té la responsabilitat de desenvolupar l'atenció primària; o sigui, una part li toca als ajuntaments però la seva Conselleria també té un bon tros de responsabilitat en tant que desenvolupi l'atenció primària.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ferran. L'Honorable Conseller pot contestar a la contrarèplica, també per temps de cinc minuts.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Realment, senyor President, senyores i senyors diputats, són molt pobres els arguments per tot el que s'ha dit.

A veure, el programa de «Vida als Anys» depèn de Sanitat o no depèn de Sanitat? Doncs, depèn de Sanitat. Punt. No en podem tenir dos de programes de «Vida als Anys». I aleshores això depèn de qui depèn. El dia que això es passi al Departament de Benestar Social, doncs, en donarem compte, i aquest és un programa interdepartamental que depèn de Sanitat i que hi col·labora Benestar Social, i no hi ha res més a dir —no hi ha res més a dir.

Quant a l'atenció primària. Diu una llei —les lleis també s'han de complir—, diuen les lleis que l'atenció primària és competència municipal, i nosaltres aquí no ho podem... (*Remor de veus.*) Bé, doncs, això ho diu la Llei; repassi vostè la Llei; suposo que això és una qüestió que és el text legal, i la gestió és competència municipal (*remor de veus*), i la programació és de la Generalitat. Tot el que diu aquest informe d'assistents socials és «gestió», no es posa en la programació, que seria competència de la Generalitat. La gestió és competència municipal i prou ho defensen, i fan molt bé, la Federació de Municipis, els ajuntaments, prou defensen que la gestió els pertoca a ells. Ara, la programació, això és nostre; és de la Generalitat. No hi ha ni una frase en aquest escrit del Col·legi Oficial de Diplomats i Treballs Socials que faci referència a la programació; es fica només en la gestió, i per això jo he dit que això és competència municipal i això és així de clar. (*Remor de veus.*)

Al Congrés es va invitar els diputats de la Comissió de Política Social; si hi va haver algun error, doncs, ho lamento i demano disculpes.

Jo no he posat en qüestió —que quedi ben clar— la fiabilitat dels gremis de centres de tercera edat; el que he posat en dubte és la fiabilitat de les xifres que donava el gremi de centres de la tercera edat, que és molt diferent. I per això jo els deia que els passaré una informació a la Comissió de Política Social al respecte —aquí jo no venia preparat per a aquesta xifra en concret— i perquè de la informació que jo en tinc és que la fiabilitat de les dades que donaven no era correcta. Li agraeixo la possibilitat que em dona, en tot cas, de matisar aquest aspecte, que era important.

I el Departament és clar que controla i inspecciona. No en tenim pas cap, d'això de dir: «Escolti, és que hi ha aquest fet que vostès no han controlat». Fins i tot en el cas desgraciat a què vostè, de passada, ha fet referència, això s'havia inspeccionat. Malament, malament, ara no hi entrem, però, aleshores, s'havia inspeccionat. Per tant, no n'hi ha..., crec que si només són onze, o dotze, o tretze, n'hi ha alguns més, perquè ho hem reforçat i hem distingit, hem diferenciat el que són centres de vellesa del que són centres de disminuïts; però, aleshores, són els suficients almenys fins allà on nosaltres creiem que ho han de fer i fan una molt bona tasca. I molts dels centres que no estan legalitzats, aquesta és una qüestió que compartim —de no legalitzar-los— amb els ajuntaments, perquè realment no tenen unes condicions per legalitzar-los; el que passa és que tancar-los, doncs, bé, no ho podem fer amb la promptitud que ens agradaria fer-ho, perquè hi ha unes necessitats reals allà que,

aleshores, procurem arribar sempre que és possible a punts d'entesa.

Jo aquí tampoc tinc la xifra dels que hem tancat, però jo els podria assegurar —dic la xifra amb reserva, també els ho matisaré— que el que hem tancat des que jo sóc Conseller són vint-i-set centres, alguns de comú acord —la major part— i altres a base d'una disposició que obligava al tancament. Aquesta és la situació i això és al que vostè s'ha referit. Llevat de l'aspecte concret d'aquesta xifra de 423, que vostè diu que estan il·legals i que s'ha de mirar i que a mi em sembla que no és així però, en tot cas, està per veure— i llevat del fet de la informació que té a veure amb la inspecció, jo li he contestat tots els aspectes. I, realment, jo he de lamentar que aquest debat, aquesta interpellació, que haguéssim pogut parlar, realment, del Pla integral de la gent gran, haguéssim pogut parlar, hagués pogut ser un primer daixò, doncs, no ho haguem fet. Molt bé, queda per fer-ho, queda per fer-ho, en una compareixença que ja els dic que, a partir d'ara, jo demanaré properament, perquè aquest és un pla molt important.

I és evident que —ja li dic jo, des d'ara— si aquest Pla de la... No, això no es pot mesurar per planes, per pàgines, però si aquest Pla del Ministeri, doncs, té cent planes, el nostre en tindrà més de 3.000, però això no es pot mesurar per planes, s'ha de mesurar per continguts. Però el que ja li he dit que té el nostre pla com una de les coses que em sembla que són..., que no sé si són noves, que no contempla el Pla integral del Ministeri, que em sembla correcte, per altra banda, en molts aspectes assistencials, és que no és un pla només assistencial, sinó que és un pla que contempla el conjunt de la persona gran amb tota la seva problemàtica i amb totes les seves possibilitats de realització, que és com em sembla que avui dia s'ha d'agafar la problemàtica de la gent gran. Avui no és com abans, que s'arribava als seixanta-cinc en unes condicions difícils i en unes condicions... Avui hi ha moltes persones que estan fent —i hem de procurar que facin perquè el país necessita el seu missatge— moltes tasques a molts ambients: a l'ambient del voluntariat social, a l'ambient de l'acció cívica, a l'ambient del monitoratge, etcètera.

Bé, jo confio que, així que passi aquesta Setmana Santa, demanaré la primera setmana la compareixença per al Pla monogràfic, si m'ho permeten, per al Pla integral de la gent gran, i que, aleshores, així, com que es discutirà amb els municipis i com que es discutirà en el si de la Generalitat, també ho podem debatre o discutir o veure en el si de la Comissió de Política Social del Parlament.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'estratègia europea de la salut promoguda per l'OMS

El punt quinze de l'ordre del dia era una interpellació que ha estat retirada.

Per tant, passem al setzè: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General d'Adquisició de Terrenys, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Joan Oliart, del Grup Socialista, que té la paraula per presentar la Moció.

**Moció subsegüent a la interpe·llació al
Consell Executiu sobre la Política
General d'Adquisició de Terrenys**

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Conseller de Política Territorial —lamento la seva absència en aquesta ocasió— abans de la substanciació de la interpe·llació que dona lloc a aquesta Moció va expressar aquí, en aquesta Cambra, el seu desig de tenir el temps suficient per aclarir la situació que s'havia originat a través d'unes informacions que els mitjans de comunicació havien donat. El senyor Conseller de Política Territorial va disposar d'aquest temps, però els dubtes que s'havien d'aclarir, aquests dubtes, senyores i senyors diputats, subsisteixen, i la subsistència d'aquests dubtes són els que ens duen avui a presentar aquesta Moció.

Comprendran, senyores i senyors diputats, que aquests dubtes donen lloc a determinades suspicàcies, que nosaltres som els primers interessats que no es donin, perquè comprendran que la situació que ha estat denunciada reiteradament per alguns mitjans de comunicació, indubtablement, dona lloc o pot donar lloc a diverses interpretacions de l'opinió pública que nosaltres creiem que no és bo per a les institucions i que no és bo per a l'INCASOL.

(L'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques entra al Saló de Sessions.)

Gràcies, senyor Conseller, per arribar en aquest moment tan oportú.

Aquests dubtes, que jo he assenyalat que no es van dissipar, són els següents —als més importants, em referiré. La presència d'intermediaris: en tots els casos denunciats, senyores i senyors diputats, pels mitjans de comunicació es dona l'existència d'intermediaris, a vegades societats de recent creació, que compren pocs mesos abans de revendre a l'INCASOL. Poca discreció de les persones que han de dur a terme aquestes actuacions. Filtració d'informació privilegiada cap a determinades persones. Són dubtes, senyores, senyors diputats, que persisteixen i que no van poder ser aclarits.

Un altre dubte: les diferències de preu. És a dir, les plusvàlues generades i obtingudes per aquests intermediaris; en pocs mesos compren i revenen a l'INCASOL i, naturalment, es generen unes grans plusvàlues. En tots els casos, senyors diputats, aquestes plusvàlues han estat enormes. I tampoc hi va haver una explicació coherent per part del Conseller de Política Territorial que ens aclarís per què això ha succeït.

Un altre dubte: preus pagats per sobre dels preus de mercat. A Vielha, tothom consultat, afirma que pagar a 50 milions de pessetes l'hectàrea és una barbaritat, senyor Conseller; a Vilasana, al costat de Mollerussa, pagar a 14 milions i mig de pessetes l'hectàrea ha suposat pagar dues, tres i quatre vegades més que el que va pagar el MOPU pocs mesos abans. El MOPU va pagar de 3 a 7 milions de pessetes, moltes més vegades a 3 milions que a 7 milions de pessetes, malgrat que el senyor Conseller em va replicar i em va dir que el MOPU havia pagat a 10 milions i 11 milions de pessetes l'hectàrea. Per què pagar car quan es pot pagar més barat? També em va contestar el senyor Conseller que ells havien de comprar una finca més petita que la que havia comprat aquest intermediari; doncs, bé, jo li contesto ara —perquè vostè això m'ho va dir en el segon torn i jo no vaig poder-li replicar—, li contesto que, pel que va pagar l'IN-

CASOL, hagués pogut pagar tota la finca completa de 75 hectàrees i encara s'hagués deixat la meitat dels diners a les caixes de l'INCASOL. És a dir, fixi's vostè quines diferències.

Més objeccions o..., més que objeccions, més dubtes que no han estat aclarits. Actuacions en anys anteriors. Jo crec que aquest és un problema molt important, des del meu punt de vista més important, fins i tot, que tots aquests casos concrets que s'han anat assenyalant, i es dedueix, es veu, de l'estudi de les mateixes memòries de l'INCASOL, és a dir, hi ha actuacions en les quals vostès, l'any 1987 les comencen, o l'any 1988, i les segueixen l'any 1989; i aleshores veiem una diferència grandiosa de preu entre les compres que fa l'INCASOL l'any 1989 i les que havia fet l'any 1988.

Vostè va dir, d'alguna manera: «Bah!, això és molt poca cosa; al final són unes petites hectàrees que es compren per complementar una actuació». Doncs, miri, m'he dedicat a fer la suma, d'acord amb les seves memòries: un total de vint-i-sis actuacions de l'any 1989 es van iniciar els anys 1987 i 1988, i més l'any 1988 que l'any 1987. Això significa: 201 hectàrees van ser adquirides per un cost de 3.417 milions de pessetes per completar actuacions anteriors. I al voltant, al voltant, d'un 70% han estat adquirits a un preu notablement superior d'un any a l'altre, fins i tot, a vegades quatre i cinc vegades; algunes vegades dues, algunes vegades tres. No són xifres insignificants, no ho són. Si això hagués donat o hagués donat lloc a dues o tres operacions en les quals l'INCASOL, doncs, les expectatives que es creen són superiors a les que havia pensat i aleshores, naturalment, ha d'acabar comprant unes finques al costat per completar una actuació, jo no estaria dient res en aquest moment. Si les actuacions haguessin començat l'any 1981 i 82, naturalment, vostès no podien preveure què és el que podria passar l'any 1989; tampoc aquest diputat s'hi referiria. Però són actuacions de l'any 87 i l'any 88, que es tornen a comprar l'any 89. A qui li cau, la loteria? A tothom, perquè, és clar, les primeres finques que vostès compren les compren a molt bon preu; per tant, a aquests senyors ja els cau la loteria, però a les finques dels costats, que vostès aixequen unes expectatives que després vostès mateixos en són les víctimes, a aquests vostès els paguen quatre i cinc vegades més cars, a aquests els cau el *premio gordo de la Loto Gorda!* Escolti, per favor! Per favor!

És a dir que l'INCASOL crea expectatives de les quals dissortadament ell mateix n'és la víctima. I per acabar els dubtes més importants, la no-inscripció als registres de la propietat. Per dues vegades, senyor Conseller, li vaig recordar que no m'ho contestava, això, i encara n'he de rebre la resposta.

Senyores i senyors diputats, en algunes actuacions a les quals jo ja em vaig referir i que no vull repetir, no hi ha les inscripcions en els registres, però els diré una cosa, només, un exemple més: al registre de Terrassa, que s'hi van «personar» unes persones, la informació que tenim: els calaixos plens, que no es poden tancar, d'escriptures de l'INCASOL que no estan registrades, però no per culpa del registre, eh?, per culpa de l'INCASOL, perquè faltava una sèrie de requisits i allà s'han quedat, perquè l'INCASOL no s'hi ha «personat» més. Escripcions d'anys enrere, del 86 i del 87, mirin vostès.

Senyores i senyors diputats, transparència, transparència! Però si no fos solament per la transparència, que tothom la veu, sobretot als organismes públics, és que hi ha una llei del Parla-

ment —d'aquest Parlament— que us obliga a fer-ho: la Llei del Patrimoni de la Generalitat, que diu que tots els organismes públics de la Generalitat han d'inscriure les seves adquisicions, i també les seves vendes, naturalment. A tots aquests dubtes cal afegir-hi la manca de criteris homogenis de valoració; és a dir, preus que oscil·len de 2 a 70 milions de pessetes segons la zona —a vegades en zones molt similars—, procediments d'adquisició que van de l'expropiació a acceptar qualsevol preu que se'ls ofereix... Una situació desordenada, parlant amb benevolència. Aquest Diputat va ser director comercial d'una empresa durant molts anys; si hagués actuat d'aquesta manera, no ho hauria estat tants anys, eh?, perquè als sis mesos, al carrer. Vull dir que és una situació indubtablement desordenada.

La Moció que presentem, senyores i senyors diputats, no pretén ser més que un toc d'atenció sobre aquesta situació i la necessitat de posar-hi remei. Efectivament, no s'han de pagar més plusvàlues que es generen precisament per actuacions de la mateixa Administració. S'ha de valorar i taxar d'acord amb les normes urbanístiques vigents. Això significa que els terrenys agrícoles i terrenys urbanitzables no programats s'han de pagar d'acord amb el valor inicial, i s'ha de recórrer a l'expropiació forçosa d'acord, també, amb les lleis i amb la pròpia Llei de l'INCASOL, que la Llei de l'INCASOL els ho diu en el seu article 3.

És indubtable que nosaltres no volem perjudicar cap propietari, de cap de les maneres. Se'ls ha d'indemnitzar i se'ls ha de comprar a un preu raonable de mercat, però vostès han d'anar a esbrinar, primer, quin és aquest preu de mercat, i vostès mateixos posar-se uns límits i dir: «A partir d'aquest preu no estem disposats a pagar, i si no podem adquirir a aquest preu, aleshores anirem a l'expropiació forçosa, que per això estan les lleis.»

I així, senyores i senyors diputats, s'evitaria l'especulació a costa dels diners públics, i s'evitarien aquestes interpretacions que poden ser, fins i tot, perverses de part d'algú, però no, indubtablement, de nosaltres.

Senyores i senyors diputats, inscriure al registre: aquest és el tercer punt de la Moció. Què més lògic que inscriure al registre? S'ha dit, senyores i senyors diputats, que denunciar això és posar en perill determinades actuacions. Senyores i senyors diputats, tot al contrari —tot al contrari—: si es compra a millor preu, i les coses es fan amb la transparència i diafanitat que és necessari i és exigible, doncs, es podran fer més actuacions, es podran vendre les naus industrials més barates, en fi, es podran multiplicar les actuacions; per tant, no és posar en perill cap actuació, sinó tot al contrari.

S'ha dit que es desprestigien les institucions. Bé, això s'ha dit tantes vegades que potser no m'hi hauria de referir, però el control degut, senyores i senyors diputats, no és desprestigi, i estic parlant en un Parlament, que precisament té aquesta finalitat. I recórrer a aquest argument, a aquest argument, recórrer-hi, senyor Conseller, doncs, com a mínim és demostrar que no se'n tenen d'altres i demostra també poca maduresa política i democràtica, perquè a cap ministre francès —i poso un exemple— se li acudirà dir que es desprestigien les institucions de la República quan algun grup de l'oposició, algun diputat de l'oposició posa en qüestió alguna gestió o alguna actuació concreta. I això els ha de donar a vostès l'exemple que recórrer a això, indubtablement, és bastant perillós per a una persona que es diu demòcrata.

S'ha dit també que malgrat tot l'INCASOL ven més barat, és a dir, malgrat que compra tan car, malgrat que tot això..., «Oh, escolti» —em va contestar vostè—, «senyor Diputat» —però m'ho va dir en el segon torn, quan jo no li podia contestar—, «senyor Diputat, malgrat tot, l'INCASOL està venent més barat. Com s'explica, això?» N'hi daré dues explicacions. Primer, que no és ben bé cert que això passi sempre; jo li puc donar exemples de llocs en què això no passa, i que actuacions privades que s'estan venent més barates que les de l'INCASOL, però, miri, és molt possible que això passi per una simple raó: perquè, com que vostès no són una empresa que hagi de donar balanç i hagi de pagar els seus accionistes, doncs, vostès poden estar perdent diners en fer aquestes actuacions, i per això vostès poden pagar més barat, perquè hi perden diners, i això es podria demostrar, també, amb els seus números d'inversió, perquè les inversions, les inversions en pisos, les inversions en habitatges, les inversions en terrenys, les inversions en naus industrials, són inversions recuperables; no són inversions que es deixen anar, com a les carreteres, i, per tant, en autoalimentar-se, al cap dels anys de l'existència de l'INCASOL, les seves inversions en actuacions industrials i en actuacions residencials haurien de ser enormes, i no ho són; per tant, és precisament per això, perquè vostès en moltes d'aquestes actuacions no hi guanyen diners, sinó que en perden. I naturalment, jo no estic d'acord que s'hi haguessin de guanyar diners, però com a mínim sí cobrir les despeses que ocasionen.

Senyores i senyors diputats, en resum, això és una qüestió que jo en dic d'estètica, perquè, mirin, l'estètica neix de l'harmonia i de l'ordre; l'estètica genera, també, a la seva vegada, harmonia i ordre. Quan no hi ha estètica impera el desordre, i el desordre engendra més desordre. Votar la Moció és votar per l'ordre intern i és votar per l'estètica.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. No s'han presentat esmenes a aquesta Moció... (*L'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques demana per parlar.*) Sí, senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, jo no sé si, en tant que membre del Govern —crec que no—, simplement com un diputat d'aquesta Cambra que entenc que ha estat ofès per la intervenció de l'Il·lustre senyor Diputat, en tant que ha posat en dubte en la seva intervenció el grau de democràcia d'aquest diputat.

El Sr. PRESIDENT: Dos minuts.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Senyor Diputat, porto cinc anys al servei d'aquest país com a membre del Govern de la Generalitat; porto quinze anys al servei d'aquest país com a diputat en diferents llocs d'aquesta Cambra. Particularment en aquests dos darrers anys, en què he estat Conseller del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, crec que m'he sentit dir moltes coses, i que les he acceptades com la crítica a què tenen dret tots els grups d'aquesta Cambra, però de tant en tant em fa l'efecte que s'han excedit, eh? En un moment determinat, per exemple, jo he hagut d'acceptar o d'escoltar que se'm digués que no era capaç de portar a terme la gestió del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, en con-

cret en el tema dels residus, perquè havia nascut a la Diagonal, per exemple, o a sobre de la Diagonal. Jo he nascut a la Diagonal, en la mateixa Diagonal, un pis a sota del d'un Il·lustre Diputat socialista, per cert...

El Sr. PRESIDENT: Atengui's a les expressions del senyor Oliart, no faci història.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor President. Crec, Il·lustre senyor Diputat, que posar en dubte la meua democràcia o la meua educació democràtica després de molts anys d'activitat és, si més no, un argument poc correcte, entenc jo, pel respecte que ens devem tots en aquesta Cambra.

Quan en les meves argumentacions el vaig acusar de posar en dubte el prestigi d'una institució era arguint que l'Il·lustre senyor Diputat, coneixent la realitat d'algunes coses, l'amagava o no la posava de manifest. L'Il·lustre senyor Diputat ha dit que de la seva experiència ha estat ser director comercial d'una empresa que es dedicava a comprar i vendre terrenys, i, per tant, m'ha semblat que la seva experiència era aquesta. Doncs, ho rectifico. Però estic segur que sí que coneix, l'Il·lustre senyor Diputat, quina és la pràctica d'aquestes coses, i quan jo vaig dir que era posar en dubte el prestigi d'una institució... Insisteixo que moltes vegades he acceptat la crítica absolutament, i sempre l'acceptaré perquè, gràcies a Déu, de democràcia, ni l'Il·lustre senyor Diputat ni ningú, crec que no ens n'hem de donar, en general, lliçons, però jo tampoc tinc per què acceptar-les, evidentment que no; jo acceptaré les crítiques sempre que aquestes crítiques estiguin fonamentades, i sobretot estiguin fetes amb coneixement de causa, i sobretot no desconguin realitats que a mi em consta que coneix i que es deixen de dir per tal de demostrar allò que es vol demostrar. Això, entenc que és tergiversar la veritat i en aquest sentit crec que això no és utilitzar la crítica que tothom pot utilitzar, sinó que és desprestigi per desprestigi una acció de govern o unes institucions determinades. I és en aquest sentit que crec que no és acceptable, des del punt de vista democràtic, precisament, exercir la crítica amagant part de la veritat quan aquesta veritat es coneix.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. (*L'I. Sr. Oliart demana per parlar.*) Digui, senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Que després de la intervenció del senyor Conseller crec que tinc dret a una intervenció, per dos motius: primer, perquè ha intervingut un membre del Govern i, segon, perquè indubtablement he tornat a ser al·ludit jo. Per tant, pels dos motius jo demano intervenir.

El Sr. PRESIDENT: Té un minut. Li'n dono la meitat perquè ell s'ha excedit molt quan ha defensat la Moció.

El Sr. OLIART: Bé, senyor President. El que vull dir ho puc dir també en un minut, i no em caldrà més encara que el senyor Conseller, que segurament no tenia les idees gaire clares, ha necessitat més temps.

En primer lloc, jo no m'he referit al senyor Conseller quan he dit que algú havia dit que es desprestigiaven les institucions; si ell s'ha sentit al·ludit, per alguna cosa serà. És indubtable que quan algú diu... I en aquest cas sí que ara m'hi refereixo que ho ha dit ell, almenys ha estat una de les persones que sí que ho ha dit, i ho va dir en el segon torn, quan jo tampoc ja no podia respondre, i va dir que era desprestigi les institucions dir certes coses quan no es tenien certes informacions. Escolti, jo, totes

les informacions que tinc les he donat aquí, en aquest Parlament, en aquesta Cambra; no he fet com el senyor Conseller, que no va contestar aquí als requeriments d'aquest Diputat i, en canvi, després se'n va anar a formar una conferència de premsa personal on allà va dir tot el que va dir...

El Sr. PRESIDENT: No m'empitjori la qüestió amb coses noves, eh? (*Remor de veus.*)

El Sr. OLIART: Són veritats que van ocórrer, són realitats, senyor President, i a elles jo, indubtablement, em sotmeto i m'adequo. I res més, senyor President, em penso que ja ho he dit tot.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Com deia, no s'havien presentat esmenes a aquesta Moció. Per consegüent podem passar a la intervenció dels grups. L'Agrupació parlamentària del CDS? (*Pausa.*) Senyor Latorre, té la paraula.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President. Sense entrar en el fons d'aquesta picabaralla que estan mantenint l'Honorable Conseller senyor Molins i l'Il·lustre Diputat senyor Oliart, la nostra Agrupació parlamentària votarà favorablement la literalitat del text de la Moció que ens proposa el Partit Socialista.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor President. Nosaltres també votarem favorablement aquesta Moció, tot i que hauríem agraït, potser, un redactat una mica més afortunat, sobretot en el punt primer i en el punt segon, allà on diu que constata la inexistència de criteris objectius —home, suposo que algun n'hi deu haver, de criteri objectiu— en l'adquisició de terrenys; i el punt segon no deixa de ser —tot i que, hi insistim, hi votarem favorablement— una mica sorprenent en la mesura que el que es fa és instar el Govern al compliment de la legalitat vigent. Se suposa que el Govern ha de ser el qui primer la compleixi, i si no la compleix suposo que els mecanismes han de ser ben bé uns altres que no pas estrictament els d'una moció. Això no obstant, com que l'esperit del que inclou aquesta Moció és també el nostre, hi votarem favorablement.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula el senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, per explicitar el nostre vot favorable a la Moció presentada pel senyor Oliart, qualsevol moció presentada pel senyor Oliart és difícil de no votar-la, però a més creiem que el debat que s'ha realitzat demostra amb més claredat la necessitat de votar favorablement aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sánchez. Pel Grup parlamentari Popular...

El Sr. BAUZÀ: Sí, senyor President, per anunciar el vot favorable del Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Bauzá ha fet ús de la paraula. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya...

La Sra. FABIÀ: Sí, senyor President. Només per dir que votarem favorablement aquesta Moció. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gavín.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor President. Anunciem el nostre vot desfavorable a aquesta Moció (*veus de «Oh!»*), amb tota la rotunditat necessària i suportat en els arguments que donaré a continuació.

A pesar de tot, a mi m'ha sorprès que, durant l'explicació del senyor Oliart, hagi sortit durant tantes i tantes ocasions els termes «suspiciacions», «dubtes», «manca de transparència», «interpretacions perverses», que *evidentment* el senyor Oliart en cap cas s'aplicava a la seva versió de la situació, evidentment, sinó que ho aplicava no sabem exactament a qui, però que sí que aplicava «suspiciacions, dubtes, interpretacions perverses i manca de transparència» a tot aquest procés.

Evidentment —hi insisteixo—, ell no s'ho aplicava a si mateix, ell no té cap dubte, cap suspicàcia o cap interpretació perversa. No n'estem segurs, no n'estem segurs, d'això. (*Rialles.*) Però, en tot cas, jo voldria dir que aquests tres punts de la Moció des de cap punt de vista nosaltres pensem que es poden votar favorablement.

En el primer punt de la Moció, el senyor Oliart diu: «Que el Parlament de Catalunya constata la inexistència de criteris objectius i homogenis de valoració en l'adquisició de terrenys per part de l'INCASOL.»

Els criteris —com deia el senyor Carod-Rovira en la seva explicació— són els que estan definits per la Llei del Sòl, i, per tant, tots els coneixem. L'adquisició es realitza —en la immensa majoria dels casos, molt més del 90%— per expropiació, i aprovat pel Consell d'Administració de l'INCASOL, i el procés d'expropiació està regulat per llei, i quan el valor del full d'apreujament coincideix amb el sol·licitat, més un màxim d'un 5%, aproximadament, el procediment expropiatori pot concloure en mutu acord sense haver de ser taxat pel jutjat d'expropiació, o en via contenciosa. I si vostè pretén que el Parlament de Catalunya «constati la inexistència de criteris» i no coneix això, nosaltres pensem que no es pot votar de cap manera això, de cap manera.

És més, li diré una altra cosa: tots els expedients de compra de totes les compres de terrenys que ha fet l'INCASOL estan a la seva disposició, i jo no vull afirmar que vostè no n'hagi anat a veure cap, perquè aleshores vostè em podria contradir; no n'estic segur. Però és evident que el Parlament no ho pot constatar, això, ni vostè tampoc, perquè no ha anat a veure aquests expedients, i jo li dic que aquests expedients estan al seu servei, perquè vostè els pugui anar a veure i pugui veure quins han estat els criteris objectius i homogenis de valoració, i quin ha estat el procés de compra, i quin ha estat aquest procés.

Perquè, a més, després vostè ha entrat en el tema de les valoracions, que aquí entraríem en el segon punt de la Moció. Vostè ha dit, ha fet referència a les valoracions que ha fet l'Institut Català del Sòl. Escolti'm, la legalitat vigent obliga a valorar els terrenys segons l'ús al qual van destinats, no segons el valor original. Aquí intervé el valor urbanístic: quan l'INCASOL compra un terreny l'ha de valorar i ha de tenir en compte els costos de finançament, el cost de gestió, el cost de compra i el cost d'urbanització, i l'ha d'escripturar en funció de l'ús que li ha de donar —una urbanització, per realitzar una actuació industrial, per vendre a tercers...—, i això ho diu la Llei, que s'ha de fer així, i això és un criteri objectiu, concret, obligat i que es compleix en totes les compres i en totes les valoracions que fa l'INCASOL.

I jo li ho dic, senyor Oliart, i a tots els grups de la Cambra: vagin a veure els expedients de compra de l'INCASOL i ho podran «constatar», que és el que diu aquí, a la Moció, «constatar»; si no, no es pot constatar res, si un no va a veure els papers i ho comprova.

I jo, a partir d'aquí, jo ja no vull entrar en interpretacions perverses de si es poden fer interpretacions perverses de tot aquest tema. Jo vaig llegir a la premsa, a més no amb el to que el senyor Oliart —i jo li ho agraeixo; a pesar de tot, el to del senyor Oliart és força correcte—, no amb el mateix to que avui ha utilitzat el senyor Oliart—, acusacions que, segons quines compres de l'INCASOL, s'havien fet a través d'informacions privilegiades que passaven per alts càrrecs municipals d'aquella zona i que passaven per ex-presidents de diputació i per delegats territorials del Govern, i això es feia a la premsa. A mi em semblava que allò sí que eren interpretacions perverses; li puc portar el recull de premsa, si ho vol.

I jo, en aquest terreny, ja ho hi vull entrar. Vostè ha dit: «No ens donen els arguments i diuen que desprestigiem les institucions»; vostè ha dit això: «però no ens donen arguments». Jo li he donat aquests arguments, li dic que li votaré en contra, i no entraré en el terreny de fer valoracions sobre la seva actitud, perquè vostè no pugui contradir-me.

Però li puc afegir un altre argument: avui, per segona o per tercera vegada, insisteix en el Registre de la Propietat: «vostès no registren», «vostès no són transparents», i està escrit en el *Diari de Sessions*, de quan vostè va fer la interpellació. Vilafranca - les Bassetes: total de superfície, 138.359 m²; inscrites, onze finques, 114.407 m²; no inscrites, una, 4.230 m²; en tràmit de cancel·lació de servitud, dues, 19.722 m². Vic: tot inscrit, quatre finques, 317.822 m². Santa Perpètua de Mogoda: tot inscrit, 4.344.646 m². Can Vinyals: adquirides onze finques; inscrites, deu, 118.131 m²; pendent d'inscripció, una finca en tràmit, 12.300 m².

Aquestes finques..., vostè va afirmar solemnement en aquest Parlament, quan va fer la interpellació, que no estava registrada. Amb aquest argument, ens va acusar de poca transparència i avui l'ha tornat a repetir.

Jo he constatat, jo sí que he constatat que vostè, quan ha donat tota aquesta informació, no s'ha ajustat a la certesa, perquè no ha anat a veure aquestes escriptures, que es poden veure i que existeixen.

Per tots aquests motius, votarem en contra d'aquesta Moció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín. (*L'I. Sr. Oliart demana per parlar.*) Senyor Oliart, per què demana la paraula?

El Sr. OLIART: Per contradiccions, perquè, és clar... (*Forta remor de veus.*) Sí, sí, per contradiccions.

El Sr. PRESIDENT: Precisi en què ha consistit la contradicció, i llavors la Presidència resoldrà.

El Sr. OLIART: Simplement, en la matèria del registre; simplement, en matèria del registre. És a dir, jo...

El Sr. PRESIDENT: No, no, en matèria del registre, no. «Ha dit el senyor daixò que jo he dit una cosa determinada, i això no és cert»; en això consisteix la contradicció. Si no, no li dono la paraula.

El Sr. OLIART: El senyor Diputat ha dit que jo havia donat aquí una informació que no havia contrastat. Jo l'he contrastada aquesta informació, i, per tant, aquí està la contradicció.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, ja està exposada la contradicció. (*Remor de veus.*)

El Sr. OLIART: No, no. Li'n donaré, en tot cas, un sol exemple: és l'actuació de l'INCASOL a Vic, que se'n diu el Parc d'Activitats Econòmiques d'Osona: no hi ha ni una sola hectàrea que estigui registrada. I segurament que el senyor Diputat es confon amb un altre polígon industrial que estava traspassat de l'INUR a l'INCASOL, i que aquest sí que està tot registrat.

Moltes gràcies, senyor President. (*Veus de «Molt bé, molt bé!».*)

El Sr. PRESIDENT: Com que planteja qüestions noves, ara he de donar la paraula al senyor Gavín.

És que, de la tolerància de la Presidència, vostès n'abusen. (*Rialles.*) És clar, jo tolero determinades llibertats o llicències retòriques, i aleshores obren nous debats.

Senyor Gavín, amb el desig que tanquem definitivament aquesta qüestió.

El Sr. GAVÍN: Sí, senyor President, molt breument. A la pàgina 4 de la transcripció del *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya*, del Plenari del dia 28 de febrer del 91, el senyor Oliart afirmava que les finques que jo he descrit no estaven registrades.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; gràcies. Passem a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la Política Industrial, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Santiago Riera i Olivé, del Grup Socialista, que té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política Industrial

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, Honorable President.

El Sr. PRESIDENT: Silenci.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Senyores diputades, senyors diputats, la data de l'1 de gener del 93, data de constitució del Mercat Únic per tots els països de la Comunitat, és evident que està cada cop més a prop. Ens cal, doncs —penso—, ho convindrem tots plegats, que cal fer un esforç, un esforç important per situar la competitivitat dels sectors industrials de Catalunya al màxim de nivell dins d'aquest Mercat Únic, que serà de 340 milions de persones, una vegada unificada l'Alemanya.

El mateix Parlament de Catalunya així ho va reafirmar recentment en la Resolució que es va aprovar amb motiu del debat parlamentari sobre el grau d'adequació de Catalunya a la Comunitat. Concretament, el Parlament manifestava, en el seu punt 2 de la Moció que vàrem aprovar, el següent: «Que el Mercat Únic afectarà la nostra economia i que, per tant, és imprescindible un esforç de les administracions i agents econòmico-socials, i especialment en els camps de la formació, el medi ambient, la recerca o el desenvolupament, i les infraestructures, per tal d'afrontar en les millors condicions el que representarà la circulació de capitals, béns, serveis i persones.»

Ben segurs, senyores i senyors diputats, que això vol dir, al meu entendre, que cal que el Govern, que cal que el Consell Executiu defineixi una política industrial que ajudi a eliminar els punts febles de la nostra estructura productiva, i, per tant, posi totes les nostres eines de què disposem al nostre abans per tal de millorar la competitivitat dels sectors industrials i intentar reequilibrar el territori de Catalunya.

En la interpellació passada vàrem parlar, senyores i senyors diputats, d'una de les eines de què disposa el Govern per tirar endavant aquesta política industrial. En concret, vàrem parlar del crèdit públic, una eina, lògicament, doncs, que també s'ha de posar a disposició d'aquest objectiu de l'1 de gener del 93.

Es tracta, lògicament, senyores i senyors diputats, d'aconseguir que el crèdit públic arribi allà on hagi d'arribar, a tots els sectors, a tots els territoris, per tal de millorar, ajudar aquesta competitivitat, per tal de potenciar iniciatives empresarials en aquelles comarques, on, pel que sigui, hi ha sectors que difícilment es poden ja recuperar, i també ajudar, lògicament, a desenvolupar-les, fomentant noves iniciatives econòmiques.

Si he de dir la veritat, en el debat que vàrem tenir amb el senyor Conseller Subirà —que avui no és aquí—, en teoria estàvem d'acord amb aquests objectius, si més no estàvem d'acord, formalment, amb els objectius que expressava aquest diputat. El que passava, i el que passa, senyores i senyors diputats, és que, amb la pràctica concreta que hauria de concretar aquests objectius, no hi estem pas d'acord, no hi coincidim pas, i per això, lògicament, m'he vist en l'obligació de presentar aquesta Moció.

Els faré, molt breument, un petit recordatori del que penso que va quedar palès en aquella interpellació. Al meu entendre, després d'analitzar —breument, però rigorosament— tota la política de crèdits i avals de la Generalitat a través de l'Institut Català de Finances, la política que s'ha portat a terme des de l'any 86 —quan es va posar en marxa aquest Institut— fins a l'any 1990, queda clar que no hi ha una orientació ni sectorial, ni territorial precisa que pugui, al meu entendre, donar sortida a les necessitats de la indústria a Catalunya de cara a aquest 93.

Ara ja puc parlar també de les dades del 90 —llavors no les tenia; ara les he tingudes, aquests dies— i, per tant, puc parlarlos de la política d'aquests anys, del 86 i el 90. A l'altra interpellació passada vaig poder precisar només fins al 89, perquè no disposava de les dades de l'any 90.

Però si analitzem aquests milers de milions de pessetes que s'han esmerçat a través de crèdits o avals durant aquests anys, veiem el següent, si m'ho permeten: si des del punt de vista sectorial ho analitzéssim, jo vaig parlar, en l'altra interpellació, d'un estudi, al meu entendre, important, rigorós, que va fer la Unió General de Treballadors, en el qual es deia que hi havia vint-i-quatre subsectors que eren especialment afectats per l'any 93 i en els quals calia actuar. Es tractava de 4.294 empreses, amb prop de cent mil treballadors afectats.

Per tant, era de preveure que el Govern tingués si més no present aquest estudi, i per tant, que orientés una part de la política de crèdits i avals cap a aquests subsectors. Bé, si analitzem els 10.220 milions totals de crèdits d'aquests anys i els 5.766 milions d'avals, veiem que en aquests subsectors, els quals són d'importància, perquè es consideren més afectats per aquest gener del 93, veiem que tan sols s'hi han esmerçat 780 milions de crèdits i 430 milions d'avals; és a dir, escassament un 7% de la

política de crèdit públic del Govern de Convergència a través de l'Institut Català de Finances ha anat dirigit a aquests subsectors. Això vol dir que el 90% restant, més del 90% restant, ha tingut altres criteris, que el senyor Conseller no va explicar quins eren.

En qualsevol cas, es pot discrepar, de la valoració d'UGT, que aquests vint-i-quatre subsectors són els que s'hi hauria d'actuar de manera més ràpida. El que està clar és que, per discrepar d'aquests vint-i-quatre subsectors, se n'han de posar altres a la taula per dir: «No, són aquests». En qualsevol cas, el que veiem és que, en aquests vint-i-quatre subsectors, escassament un 7% del total del crèdit públic hi ha anat orientat.

Per tant, la resta, continuem veient que no té cap mena d'orientació, una total dispersió, i, en qualsevol cas, lògicament, fora de qualsevol criteri, al nostre entendre, rigorós que caldria orientar la política financera de la Generalitat.

Però és que la cosa és més greu si ho valorem territorialment. Jo haig de dir que, per primera vegada —i això ho vaig reconèixer—, el senyor Subirà em va donar uns criteris territorials. Em va dir: «Miri, senyor Diputat, nosaltres, les qüestions que orienten la concessió de crèdits i avals des del punt de vista territorial de l'Institut Català de Finances, el nostre punt de vista són els següents». Em va dir: «És qüestió que coincideixin dos d'aquests tres índexs que els vaig a donar», i em va dir concretament: «aquelles comarques que han perdut població a la darrera dècada, un element; segon, que tinguin una densitat de població inferior als trenta-cinc habitants per quilòmetre quadrat, i, tercer, una taxa d'envelliment superior al 85%». Va donar aquests elements. Jo, en aquell moment, no els havia contrastat; li ho vaig agrair, però és que sí, aquests elements, els situem sobre el territori, veiem també que no té cap mena de sentit. És a dir, el que es diu no té res a veure amb la realitat.

Concretament, senyores i senyors diputats, de l'aplicació sobre el territori d'aquests tres índexs —i que hi coincideixin, com a mínim, dos, tal com va dir ell—, em surten les següents comarques: Alt Urgell, Berguedà, les Garrigues, la Noguera, el Pallars Jussà, el Priorat, la Ribera d'Ebre, el Ripollès, la Segarra i la Terra Alta. Doncs bé, si analitzem aquesta política de crèdit i aval, aquests 10.000 milions de pessetes de crèdits i aquests 5.000 milions de pessetes d'aval durant aquests anys, veiem que a cinc comarques d'aquestes deu hi han anat a parar 381 milions de pessetes: un 3,7% dels crèdits totals, i a altres dues comarques —només dues— que hi han anat 462 milions, un 8% dels avals. És a dir que hi ha escassament «promitjat»..., un 5% de la política de crèdit de la Generalitat ha anat destinat a aquestes comarques que el senyor Conseller deia que tenien uns prioritats d'acord amb uns paràmetres que poden ser discutibles, però que, en qualsevol cas, jo li havia d'agraciar que era la primera vegada que em deia uns paràmetres. El que passa és que en el contrast amb la realitat veiem que el 95%, també, del crèdit públic de la Generalitat no té res a veure amb aquests índexs que m'anunciava el senyor Conseller.

Per tant, continuem, sectorialment i territorialment, amb una política de crèdit públic que no té cap mena d'orientació, i que, quan l'hauria de tenir, segons el que diu el Conseller, tampoc es compleix, perquè veiem que s'hi esmerça molt poc i, en qualsevol cas, d'aquestes deu, cinc comarques —les Garrigues, la Noguera, el Pallars Jussà, el Ripollès..., no, és a l'inrevés, perdonin: l'Alt Urgell, el Berguedà, la... M'estic equivocant.

Millor dit: les Garrigues, el Priorat, la Ribera d'Ebre, la Segarra i Terra Alta no tenen cap crèdit, no tenen cap aval. Cinc d'aquestes comarques, al llarg de cinc anys... Que Déu n'hi do!

Tampoc, per altra banda, els arguments que va donar el Conseller per haver dissolt la COPREC —la Comissió per a la Reindustrialització de Catalunya— ens van satisfer. Entenem que eren arguments que, si bé ara comprenem, després d'aquests resultats, que no eren «de rebut». És a dir, aquella Comissió per a la Reindustrialització tenia un objectiu: impulsar, promoure reindustrialització. Evidentment, manifestar que es va dissoldre perquè la Direcció General d'Indústria ja assessorava, quan li reclamava, l'Institut Català de Finances, el crèdit que venia a través de l'Institut Català de Finances, no té res a veure una actuació assessora d'un institut amb una actuació impulsora que tenia aquest Consell. Per tant, tampoc ens va satisfer aquella explicació perquè, al meu entendre, no té res a veure una cosa amb l'altra.

En definitiva, senyores i senyors diputats, penso que queda clar que no té cap fil conductor la política de crèdit públic que esmerça l'Institut Català de Finances pel que fa a la política industrial..., continuem pensant, malgrat el que va dir el Conseller, que aquesta política no va en funció de l'interès general del país; deu anar en funció d'altres paràmetres, potser, però, pel que s'ha explicat, no hi veiem aquest fil conductor que hauria d'explicar, hauria d'expressar aquesta actuació en funció de l'interès general de la indústria del país, i és per això que hem hagut de presentar aquesta Moció, perquè creiem que la nostra indústria, senyores i senyors diputats, requereix una orientació clara pel que fa a l'aplicació del crèdit públic, i pensem que aquest Parlament, en ocasió, per exemple, del debat d'una interpellació del tèxtil, aprovant una Moció que reclamava del Govern que s'assegués amb les centrals sindicals i les patronals per tal d'analitzar les actuacions que es portaven en aquest sector, va ser positiu: va fer-los seure en una taula, van arribar a alguns acords que han estat positius per al sector.

Per això entenem que seria bo que, veient aquesta realitat, el Grup de la majoria, tots els grups del Parlament fessin un esforç per intentar, també, fer seure a la taula del Govern les centrals sindicals i les empresarials per tal de valorar aquesta política de crèdit i per tal de reorientar-la. Penso que, en definitiva, aquest és l'objectiu que porta aquesta Moció, i que això és el que hauríem de fer. En definitiva, es tracta, senyores i senyors Diputats, de situar la nostra indústria en el millor nivell de competitivitat de cara a aquest Mercat Únic de l'any 1993.

És per això, i amb la voluntat d'arribar a un acord que permeti de votar-lo tots plegats, que presentem aquesta Moció, que concretament diu: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a definir, d'acord amb les centrals sindicals i les associacions empresarials més representatives de Catalunya, els criteris sectorials i territorials que han de determinar la concessió de crèdits i avals a empreses privades industrials per part de l'Institut Català de Finances.» Penso que, si ho féssim així, aconseguiríem reorientar aquesta política de crèdit en benefici dels sectors industrials de Catalunya, que, en definitiva, d'això és del que es tracta.

Moltes gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. El Grup parlamentari de Convergència i Unió hi ha presentat esmena; per

presentar l'esmena i defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sánchez Llibre.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Moltes gràcies, Molt Honorable President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup parlamentari ha presentat una esmena a la Moció presentada per l'Il·lustre Diputat senyor Santiago Riera, que diu el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a informar les centrals sindicals i associacions empresarials més representatives de Catalunya dels criteris sectorials i territorials que determinen la concessió de crèdits i avals a empreses privades i industrials per part de l'Institut Català de Finances.» Lògicament, nosaltres, el Govern, el que no podem fer és definir, d'acord amb les associacions empresarials i les centrals sindicals, quins són els criteris d'adjudicació i de la política del crèdit públic. El Govern és el qui ha de decidir quins són els objectius i les prioritats i quins són els criteris fonamentals. I lògicament, nosaltres, en aquesta esmena, al que sí que ens comprometem és a informar –a informar– les associacions sindicals i les associacions empresarials de quins són aquests criteris, i ens comprometem a donar-los tota la informació que s'escaigui per tal que tothom estigui assabentat de quines són les «prioritzacions» i de quins són els criteris polítics del crèdit públic del Govern de la Generalitat.

El senyor Riera, en la seva intervenció d'avui, ha fet una sèrie d'afirmacions que nosaltres, lògicament, no hi estem d'acord. Concretament, n'hi ha hagut una que m'ha sobtat molt, que ha dit que la UGT té un informe econòmic en el qual determina o delimita vint-i-quatre subsectors que probablement estiguin amb problemes de cara a la incorporació a la Comunitat Europea l'1 de gener de 1993.

Jo recordaria al senyor Riera que aquest informe de la UGT és un informe incorrecte, des del nostre punt de vista, lògicament, i a més a més, jo diria que fins i tot mal traduït; perquè, lògicament, en una de les seves apreciacions, diu que, de cara a l'any 1993, el tèxtil serà un sector que no tindrà problemes de cara a la incorporació. Nosaltres pensem que, lògicament, això vostè ho coneix perfectament, en tindrà molts de problemes el tèxtil. La prova està que aquí hem aprovat algunes mocions, concretament, d'ajuts a través de l'Institut Català de Finances, per al tèxtil. O sigui, primera apreciació que nosaltres no hi estem d'acord.

I després també diu que dintre d'alguns subsectors importants de Catalunya, el sector de l'aeronàutica serà un subsector amb problemes. Il·lustre senyor Diputat Riera, a Catalunya pràcticament el subsector de l'aeronàutica no existeix. Per tant, penso que aniria molt malament, el Govern de la Generalitat, si fes cas a aquest informe de la UGT. Penso que, després, la nostra política sí que seria deficient o sí que probablement no seria encertada de cara a la modernització i a l'adequació de Catalunya a la Comunitat Europea.

Dit això, també li voldria fer una sèrie d'apreciacions importants que van quedar ja molt clares en la intervenció del Conseller, de l'Honorable Conseller d'Indústria, senyor Subirà, en la seva intervenció del darrer Ple, quan vostè va presentar la interpellació.

Des del nostre punt de vista, l'Institut Català de Finances ha fet una gestió, jo diria que fantàstica, i si li haguéssim de donar puntuació, diria que ha fet una gestió que té avui matrícula d'honor. Si vostè repassa la política d'avals i crèdits que s'han

donat fins a la data –i vostè aquesta informació la té–, veurà que l'1 de febrer de 1991 l'Institut Català de Finances ha concedit 5.700 milions de pessetes d'avals i només hi ha hagut una fallida d'un 1%. O sigui, 59 milions. I aquest 1% no vol dir que sigui incobrables; estan totalment garantits.

I quant a la política de crèdits, han donat 10.000 milions de pessetes aproximadament, i d'aquests 10.000 milions de pessetes que s'han donat de crèdits, pràcticament només hi ha hagut una morositat del 2,7%. I aquesta morositat –vostè també ho sap perfectament, perquè té la informació que li ha enviat l'Institut Català de Finances– està totalment garantida.

O sigui que, des d'un punt de vista de gestió de recursos públics, jo penso que podem estar molt contents que la gestió hagi estat efectiva i que la morositat és pràcticament inexistent. També sabem, lògicament, que, a mesura que alguns sectors puguin entrar en crisi, pot incrementar-se aquesta morositat, i en això també hem de convenir que, si s'incrementa aquesta morositat per empreses que han anat allà amb problemes, tampoc ens hem d'escandalitzar. Concretament, també li voldria recordar aquí a vostè que, en un moment determinat, en una interpellació que van presentar vostè i la Il·lustre Diputada Rosa Fabian sobre el subsector dels teixidors auxiliars, aquí el Govern es va comprometre a arbitrar una línia de crèdit important per a totes aquestes empreses que estiguessin en crisi.

Des del nostre punt de vista, des del punt de vista del Govern, també van quedar molt clar, en l'explicació que va donar l'Honorable Conseller Subirà, quins eren els criteris específics i especials per a la determinació de la política de crèdit públic. Jo només li recordaré, perquè això vostè ho tingui en compte: hi havia uns criteris d'industrialització, de viabilitat industrial, que, lògicament, això corresponia a la Direcció General d'Indústria, que determinés en cada moment quins eren els criteris òptims d'industrialització per poder adjudicar crèdits o avals; hi havia un criteri de viabilitat financera, que això, lògicament, estava a càrrec de l'Institut Català de Finances, i després, hi havia uns criteris geogràfics i de reequilibri que, lògicament, vostè abans els ha explicat perfectament: estaven en funció de l'índex de població que s'havia perdut en els darrers anys, també estaven en funció de la taxa d'envelliment i del nombre d'habitants, la densitat per hectàrea.

També hi havia uns criteris tecnològics importants, i aquests criteris no anaven basats, únicament, en el tema de l'electrònica i de la modernització; també anaven de cara a temes del disseny de la indústria tèxtil; també anaven de cara a la modernització de les infraestructures, com és el tema de motlles i matrius... O sigui que, des del nostre punt de vista, hi ha una sèrie de criteris fonamentals que el Govern pot aplicar a la destinació de la política de crèdit públic.

Lògicament, també hi ha el tema del reequilibri industrial, que si hi ha hagut una sèrie de comarques que han sol·licitat poca inversió o poc crèdit públic, lògicament la Generalitat o el Govern no pot orientar polítiques de crèdit públic si les comarques no el sol·liciten, però en cada moment el Govern ha estat sensible a les necessitats de totes les comarques de Catalunya, per poder orientar una política industrial important de cara a la modernització, que no es basa tampoc, senyor Riera, només en la política de crèdit públic. Jo també aquí li voldria recordar –li voldria recordar– que hi ha uns temes importantíssims de cara a l'adequació a la Comunitat Europea, que sí que s'estan fent co-

ses realment importants de cara a la modernització de les infraestructures, com és el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, el Laboratori Làser, la Planta de Química Fina, el Laboratori de l'Automòbil, amb tot el que comporta aquesta gran inversió, com és la pista de velocitat, les pistes de proves, els laboratoris de motors, els laboratoris de suspensions, els laboratoris electrònics i els laboratoris aerodinàmics.

Per tot això, penso que la Generalitat, el Govern té claríssimament i objectivament molt clars quins són els criteris d'industrialització del país i de cara a l'adequació a la Comunitat Europea. Si vostè ens acceptés aquesta esmena, nosaltres li votàrem afirmativament la seva Moció.

Moltes gràcies, senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez Llibre. Poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. (*Pausa.*) Per l'Agrupació del CDS, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Per manifestar el nostre vot afirmatiu al text de la Moció, sentit de vot que mantindrem en el cas que s'acceptés l'esmena del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: En idèntic sentit, senyor President, per anunciar el nostre vot favorable amb independència de l'acceptació o no de l'esmena del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula el senyor Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, per donar el nostre vot favorable a la Moció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup parlamentari Popular, el senyor Bauzá té la paraula.

El Sr. BAUZÀ: Sí, senyor President, per anunciar, amb independència de si accepta o no, l'Il·lustre Diputat, el proposat per Convergència, el vot favorable del Grup Popular.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzá. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Per posicionar-nos sobre la Moció de la interpellació que en el darrer Ple va presentar l'Il·lustre Diputat senyor Santiago Riera, i que es va fonamentar, sobretot, en la política del crèdit públic que venia de l'Institut Català de Finances.

L'Honorable Conseller d'Indústria va dir alguns elements teòrics amb els quals també nosaltres vam confluïr i hi estem d'acord. Va dir, fonamentalment, que l'Institut Català de Finances no podia ser una banca i, per altra banda, que no es podia malbaratar el diner públic. Amb aquests dos conceptes nosaltres estem absolutament d'acord, perquè si ha de funcionar com una banca no cal que hi sigui —ja hi ha la banca—, i perquè, si s'han de malbaratar els diners públics, no té sentit, perquè tots sabem que hi ha empreses que ja estan mortes i que, per molt diner que els donis, no es revifaran.

Es van donar altres criteris, que no m'hi estendré perquè l'Il·lustre Diputat senyor Riera ho ha explicat abans, criteris

geogràfics i tecnològics, que no responen, moltes vegades, aquests criteris, a la realitat quan es veuen els crèdits que s'han concedit, però el que a mi m'agradaria assenyalar és que el que no ha sortit al debat: és la pràctica de com i quan es donen aquests crèdits, i amb què les persones que professionalment ens dediquem a intentar que l'ocupació no disminueixi hem hagut d'acudir, determinades vegades, a l'Institut Català de Finances, i ens hem trobat: per una banda, que moltes vegades realment funciona com un banc, i quan volem dir que funciona com un banc, volem dir que demanen plans de viabilitat tan rigorosos —i no ens sembla malament— com demana la banca, les mateixes garanties que demana la banca, la mateixa situació de sanejament financer que demana la banca, i diem que no ens sembla malament, llavors, però, hi ha la banca, i que, en tot cas, aquests criteris es flexibilitzen si hi ha alguna decisió política que els fa flexibilitzar. El que no hem sabut mai és qui i per què existeix aquesta decisió política que, quan et diuen que sí, flexibilitza els altres criteris, i quan et diuen que no et concediran el crèdit són tan rígids i tan austers com els que fa servir la banca.

Després hi ha un altre tema: quan aquests criteris s'han flexibilitzat, perquè realment hi ha alguna decisió política que fa flexibilitzar-los, hi ha el tema del temps que l'Institut Català de Finances necessita perquè realment l'empresa rebi el diner: moltes vegades tan llarg que, quan les empreses reben el diner, ja no és necessari, perquè l'empresa, si no ha mort, està agonitzant. Jo els podria presentar casos personals professionalment importants. Jo crec que l'Institut Català de Finances ha fet l'esforç de donar importants quantitats de diners —en una ocasió, fins i tot, cent milions de pessetes, però quan van arribar a l'empresa es van haver de tornar perquè ja no s'hi era a temps. És a dir, la burocratització és tan alta —molt més alta que a la banca— que, quan aquests criteris s'han flexibilitzat, moltes vegades és inútil haver rebut aquests diners.

Per tot això, ens sembla molt important la Moció que presenta el Grup Socialista, en el sentit de la necessitat de planificar, d'elaborar, conjuntament amb els agents socials, aquests criteris que facin possible la flexibilització d'uns altres criteris que, hi tornem a insistir, considerem necessaris, i, per altra banda, l'agilitat a obtenir els diners.

Per tant, anunciar el nostre vot favorable, perquè pensem que si aconseguim que l'Administració i els agents socials arribin a un acord perquè aquest diner públic no es malbarati, però sí que sigui útil i eficaç perquè moltes empreses que no tindrien per què desaparèixer no ho facin, ens semblaria una bona ocasió perquè aquest Parlament fes aquest impuls de cara a coordinar les accions de l'Administració i dels agents socials.

Si el senyor Riera, el Grup Socialista, es veu obligat a acceptar aquesta esmena de Convergència —perquè moltes vegades els pactes de l'oposició estan subordinats al sí o al no d'una majoria absoluta, i segurament val més això que no votar en contra d'una Moció, perquè, com a mínim, nosaltres considerem que, en aquests moments, aquesta planificació, aquests plans, no existeixen. Com a mínim, si s'obliga a donar la informació, vol dir que existiran, i, per tant, això també ens ajudaria a votar favorablement una Moció que, hi insistim, el que nosaltres volem és que hi hagi un acord entre l'Administració, la utilització del diner públic i els agents socials, perquè, realment, i amb un índex —com deia el senyor Conseller l'altre dia—, amb un índex de diners que **no** recobrarà l'Administració, és evident

que hi ha un risc financer i un risc polític: quan s'està donant diners a les empreses, que, per definició, les que van a l'Institut Català de Finances, són empreses, com a mínim, malaltes, però que acordar l'índex de risc financer que es corre també és un tema polític. Per tant, si hi hagués aquest gran acord, a nosaltres ens semblaria que seria un gran avenç per a tots aquests sectors de l'economia catalana que formen part del teixit social del nostre país, i que segurament farien que elements de riquesa social, com són el manteniment de les empreses, fos possible.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes —i ho subratllo, eh?: és per pronunciar-se sobre les esmenes—, té la paraula el proponent, senyor Santiago Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Moltes gràcies, Honorable President. Sí, molt breument: el canvi que proposa el Grup de Convergència i Unió, de modificació de la resolució que jo presentava a consideració de les senyores i els senyors diputats, evidentment que és important, perquè passem de demanar, el Parlament, de reclamar que hi hagi un acord entre els agents socials i l'Administració, un acord de definició dels criteris que han d'orientar l'Institut Català de Finances a l'hora de concedir avals i crèdits a empreses privades i industrials, passem de reclamar que hi hagi aquest acord, passem a informar els agents socials dels criteris. Per tant, és evident que és un canvi notori.

De tota manera, jo penso que és un avenç, i és un avenç important, perquè estic convençut que, en posar en consideració dels agents socials aquests criteris, n'ha de sortir per força una reorientació, perquè, del contrast amb les necessitats i les realitats, estic convençut que en sortirà una reorientació, una reorientació que és necessària, i en la qual es podrà posar a la taula la visió, la percepció de cadascun dels agents socials, de quins són aquells sectors o aquells territoris als quals hauríem d'orientar la inversió de crèdit públic, i, tal com deia la senyora Diputada Rosa Fabian, i amb quins riscos, podríem dir, hem de treballar, que són, possiblement, assumibles per la nostra institució a l'hora de donar un crèdit o un aval.

Lògicament, la Unió General de Treballadors portarà a aquesta taula la seva percepció de quins són els sectors i quines són les comarques; Comissions Obreres portarà també la seva visió, i el Govern la seva. I és evident, en aquest sentit, que, per part d'UGT, en l'estudi que va fer, quan comenta el tema del sector tèxtil, es refereix que és un sector que, lògicament, malgrat estar en dificultats, donant-li suport, és un dels que té futur a la Comunitat, amb un bon disseny i un alt nivell de qualitat —i penso que, en això, hi convenim tots. És en aquest sentit en el que diu que té futur.

Com també, quan parla de la indústria aeronàutica, es refereix que hi ha fabricació de components, a Catalunya, industrials, els quals són importants per a la indústria aeronàutica de l'Estat. És evident que, això, ho diu en aquest sentit, i, per tant, caldria, potser, precisar-ho.

En fi, no afegeixo gaire més coses. Penso que aquesta resolució que aprovarem, estic convençut que ha d'apressar el camí, a Catalunya, per aconseguir un acord entre els agents socials i el Govern de Catalunya per millorar la competitivitat dels sectors industrials; que, evidentment, aquesta només és una de les eines —la del crèdit públic—, que n'hi ha d'altres. Jo estic convençut que aquesta resolució que aprovem ha d'ajudar el Go-

vern de Catalunya a apressar el camí cap a un acord molt més ampli que és necessari per a la nostra indústria, per al nostre país, de cara a aquest gener del 93.

Per tant, amb aquesta convicció que ha de servir per a aquest objectiu, doncs, el nostre Grup accepta la modificació que reclama el Grup de Convergència, i, per tant, doncs, la votarà a favor. I, en aquest sentit, doncs, retira el text —en el que fa necessària la modificació— que havíem posat nosaltres en primera instància.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Per consegüent, es passa a la votació del text de l'esmena presentada per Convergència i Unió, que substitueix el text de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és Moció subsegüent a la interpellació sobre la Política d'Impuls i Millora de l'Ensenyament Públic a Catalunya, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Magí Cadevall, del Grup Socialista, que té la paraula per presentar-la.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Impuls i Millora de l'Ensenyament Públic a Catalunya

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Senyores diputades i senyors diputats, vull defensar aquesta Moció per instar el Consell Executiu a fomentar la qualitat de l'ensenyament públic a Catalunya. El sentit d'aquesta Moció és recollir uns punts d'inquietud sobre el futur de l'escola pública i sobre el procés d'aplicació de la reforma educativa a Catalunya. Però també, mirant de recollir aquests punts, he procurat redactar la Moció de forma que pugui ser assumida pel Grup de la majoria i pugui ser aprovada.

He recollit, doncs, uns punts que penso que preocupen la comunitat escolar, però també voldria dir que no pretén ser una llista exhaustiva. Precisament, fa pocs dies, en la Comissió de Cultura es van veure i aprovar alguns punts d'una proposició no de llei on s'instava el Consell Executiu a buscar en el possible el consens amb totes les forces polítiques, en els punts més importants de l'aplicació de la LOGSE, i aquest punt va ser aprovat —i això m'alegra molt— en la Comissió de Cultura del nostre Parlament.

En aquella Moció s'assenyalaven també uns punts en els quals jo pensava que, bàsicament, hi havia d'haver consens, i només es va aprovar el de fomentar la formació professional. En redactar aquesta Moció —i per això justifico que no és una llista exhaustiva—, he tingut en compte de no repetir els mateixos punts que s'assenyalaven en aquella Moció.

Fet aquest advertiment, doncs, passo a descriure aquests punts que a mi em semblen importants i que preocupen la comunitat per millorar la qualitat de l'ensenyament públic i per fer una millor aplicació de la LOGSE.

En el primer s'insta el Consell Executiu a dignificar la professió d'ensenyament, dels ensenyants, que comprèn diferents aspectes, això; tant els aspectes de reconeixement social com

econòmics, com... Aquí en el document s'insisteix especialment en les plantilles i dotació dels recursos necessaris dels centres.

En el segon punt es demana una planificació per a l'adaptació dels centres a la reforma. Jo, parlant amb pares, amb mestres..., és un dels punts que en aquest moment preocupa molt la comunitat escolar. Per posar uns exemples seria: tindrem realment uns centres d'educació secundària, sobretot l'etapa obligatòria —que, podríem dir, és la més nova—, ben dotats? Amb quin calendari es faran aquestes adaptacions? O al contrari, per exemple, s'habilitaran massivament i per molts anys aules de secundària obligatòria en centres de primària?

En el tercer punt es demana dotar d'equipaments i se'm dirà: «Bé, això ja s'està fent». D'acord. Però també cal pensar que la reforma educativa exigirà equipaments totalment nous, i per posar també uns exemples, les escoles de secundària obligatòria hauran de tenir no algun ordinador, hauran de tenir aules d'informàtica; hauran de tenir aules-taller, que siguin realment satisfactòries per poder impartir algun ensenyament de tecnologia i formació professional inicial, o en un altre nivell, que no cal menysprear; també es podria parlar de les necessitats de l'educació infantil, que queda reconeguda i dignificada en aquesta reforma.

En el quart punt es demana millorar tant la gestió administrativa, perquè una part de l'aplicació de la reforma, jo penso que necessita aquesta millor gestió —i es podria generalitzar, eh?, no només a Catalunya— de les administracions educatives, però hi ha una part també que correspon al centre, i penso que s'ha de potenciar l'autonomia pedagògica i de gestió dels centres.

En el cinquè punt es demanava un mapa de la formació professional. Què vol dir això? Moltes vegades se'ns ha dit: «Estem creant nous mòduls de formació professional»; perfecte! Però aquí es demana una cosa més, no depèn només de quants mòduls hi haurà a Catalunya, per exemple, o a tot l'Estat, sinó quin serà fins i tot el mapa comarcal; és a dir, si es faran uns estudis de les necessitats globals de Catalunya i de cada comarca i si tindrem un ensenyament professional que correspongui a les necessitats generals de la societat, però jo diria també, concretament, a les de cada comarca.

I, per últim ja, en el sisè punt es demana una atenció especial a l'escola rural, insistint en punts com ara el mapa escolar, que s'hauria de definir unes zones rurals, i problemes que tenen més urgents com ara els menjadors, el transport. El fet de mencionar les escoles rurals em sembla que no ha d'estranyar ningú. Senzillament, si es tracta d'unes zones que tothom reconeixrà que tenen unes necessitats especials, és lògic que a l'hora d'aplicar la reforma es demani, doncs, una atenció especial.

En resum, sense tenir la pretensió de ser exhaustiu —i he citat que uns altres punts havien sortit en una proposició no de llei—, es volia assenyalar uns punts que em sembla que preocupen la comunitat escolar i que si hi poguéssim haver un acord del Parlament que a l'hora d'aplicar la reforma i millorar l'escola pública, doncs, es tindran presents aquests punts, em sembla que seria bo per a l'ensenyament a Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Ha presentat esmena el Grup parlamentari de Convergència i Unió; per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Jané.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, prego que se'm dispensi d'entrar en detalls per acompanyar l'argumentació sobre l'esmena que hem presentat, ja que comptem amb dos debats prou reeixits en el Ple d'aquesta Cambra que tots plegats hem pogut seguir en la sessió d'avui, motivat per la interpellació vehiculada per l'Il·lustre Diputat senyor Riera i en l'anterior plenari en ocasió de la interpellació que va fer l'Il·lustre Diputat senyor Cadevall i que dona motiu a la present moció. En ambdues ocasions l'Honorable Conseller ens ha portat suficients i clares dades del capteniment del nostre Govern, així com de l'acció de govern que s'està realitzant en el camp de l'ensenyament. L'Il·lustre senyor Magí Cadevall ens acaba de recordar la proposició no de llei que en la darrera de les sessions de la Comissió de Política Cultural ell mateix va presentar i que la Comissió va aprovar en uns punts molt concrets.

Un d'ells —ell l'ha citat i a mi em plau repetir-lo—, assolir el màxim consens de totes les forces parlamentàries en el desplegament de la LOGSE a Catalunya. És per tot això que em plau poder manifestar que em sembla que hem trobat, el portaveu del Grup Socialista i el nostre Grup parlamentari de Convergència i Unió, suficients punts de coincidència en la present moció que ens han permès redactar una transaccional, que es presentarà i que, segons creiem, segons és el nostre parer, pot aconseguir un ampli, molt millor, unànimе vot positiu de la nostra Cambra.

Molt breument, permetin-me presentar la nostra esmena, que en el primer dels punts es parla de continuar contribuint a la dignificació de la professió d'ensenyant i proveir els centres dels recursos humans necessaris. Aquesta dignificació de la professió d'ensenyant és un compromís i una urgència no només de la Cambra legislativa, no només dels governs, no només de les administracions públiques, sinó que és una urgent necessitat de tota la nostra societat.

Al punt 2 i al punt 5 de la nostra esmena es parla de realitzar la planificació d'adaptació de centres, i en el punt 5 elaborar les propostes de planificació escolar necessàries. Evidentment, per poder governar cal planificar, és un treball que s'està realitzant, fa molt temps que s'està portant a terme i és totalment necessari, totalment d'acord, al nostre parer, amb el del text de la moció de l'Il·lustre Diputat senyor Cadevall.

En el punt 3 parlem de continuar dotant els centres docents amb els equipaments necessaris, principalment de les especialitats de formació professional. També en la proposició no de llei aprovada en la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament, en la darrera de les seves sessions, es va puntualitzar la prioritat que calia anar donant a la formació professional. Més d'una vegada l'Honorable Coneller d'Ensenyament ens n'ha parlat i avui mateix ho ha citat ben clarament, que aquesta és una preocupació del nostre Govern.

Malgrat això, aquí, permetin-me que comentï que moltes vegades, quan estem parlant de la problemàtica de la qualitat dels centres públics, en els discursos s'hi dedica la major part del temps, i és del tot legítim des del meu punt de vista, és del tot legítim de les persones que tenen l'ús de la paraula i que presenten en aquest moment aquesta problemàtica, parlar dels centres concertats, com si la quantitat de diner que es destinés als centres concertats, admesos constitucionalment i admesos pel Govern de l'Estat i admesos en els Pressupostos Generals de

l'Estat, admesos per aquesta Cambra, admesos en els nostres pressupostos, com si fos aquest el motiu que resta qualitat a uns determinats centres del nostre sistema d'ensenyament. La qualitat de l'ensenyament és problema de diners, però no és només problema de diners. Segurament aquesta opinió la podríem compartir, i no hi esmerçaré més temps, amb tots els il·lustres membres de la Cambra. Entre tots cal anar-hi treballant per a la millora de la qualitat pública, de la qualitat dels centres públics, de la qualitat de tots els centres docents de Catalunya.

Els equipaments, també en la legislatura passada, en el *Diari de Sessions*, podríem trobar referència a la qüestió d'equipaments. Totes les administracions, tots els contribuents fem grans esforços per equipar i dotar els centres docents amb material suficientment útil i pràctic per a la qualitat de l'ensenyament. El grau de degradació, el grau de destrucció d'aquest equipament és preocupant. El temps que dura, els temps de durada mitjana de l'equipament, del mobiliari, de la resta, fins i tot de les parets dels nostres centres docents és preocupant. És preocupant perquè demostra un cert grau de problemàtica de tota la nostra societat en la dignificació, en la tasca de dignificació dels centres.

En el nostre quart punt de l'esmena parlem de potenciar l'autonomia pedagògica i de gestió dels centres docents, ja que això permet que cada centre presenti el seu projecte, tingui el seu projecte propi educatiu adaptat a les necessitats i característiques del seu entorn. I en un sisè punt parlem d'elaborar i difondre els dissenys curriculars propis de Catalunya, cosa que en el nostre treball del nostre Grup parlamentari a les Corts Generals va ser possible d'introduir-ho amb claredat en el text legal de la LOGSE i que això ha de ser..., no només ha de possibilitar que en els dissenys curriculars propis de Catalunya hi hagin els continguts de llengua, d'història, de geografia, de cultura, del medi natural, del medi social propis de casa nostra, sinó també la metodologia i la manera de fer pròpies de la nostra i molt valuosa tradició pedagògica. I també nosaltres, en la transaccional que serà presentada a la Cambra, veuríem amb molt bons ulls votar positivament a continuar posant una especial atenció a l'escola rural, tal com fa un moment el senyor Diputat Magí Cadevall ens feia esment.

És per tots aquests punts que ens plaurà que el proponent accepti en la transaccional tots aquests punts de la nostra esmena i la resta de grups de la Cambra es puguin sumar a la nostra votació positiva.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Jané. Ara, poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. (*Pausa.*) Per l'Agrupació del CDS, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín i Toribio.

El Sr. MARTÍN: Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, per gran que sigui la presumpció de bona voluntat i encert que pugui atribuir-se a qualsevol administració en matèria educativa, és ben cert que les transformacions s'han d'impulsar des de la dignificació de la professió d'ensenyant i des dels centres que són els que n'experimenten les necessitats i són els que dia rere dia suporten i mesuren les imperfeccions del sistema.

El major repte que experimenta la reforma educativa és la qualitat d'ensenyaments. Per aconseguir-la és prioritari, a més de millorar els recursos necessaris, formar i actualitzar el pro-

fessorat, dotant els centres dels recursos humans necessaris incloent-hi els professors de reforç i especialistes necessaris. Aquí voldríem recordar els professors d'educació física, música, entre d'altres.

Des del CDS venim reclamant que es faci una política d'adequació dels actuals centres i de les necessitats futures al respecte en conformitat amb la reforma, no tan sols pel que fa als edificis i als equipaments i mitjans didàctics adients; això comporta una necessària planificació i una previsió de recursos econòmics adequats; que no ens passi, com va dir l'Honorable Conseller, el que li va passar a la Llei Villar-Palasi l'any 70, que va fracassar per la manca de recursos econòmics suficients. I això només pot ser fruit d'una bona previsió i per al CDS no serà suficient que un dia se'ns digui que és culpa del Ministeri d'Educació, perquè en el CDS som conscients que en la mesura que siguem capaços d'organitzar l'ensenyament a casa nostra en els valors de llibertat, responsabilitat i mèrit, dependran totes les possibilitats d'assolir una societat fecunda, innovadora i creativa capaç de resoldre i assolir el repte de modernitat i benestar que tots desitgem.

En jutjar positives les propostes de resolució de la moció en la línia i criteris abans esmentats i celebrant els punts de consens de l'esmena transaccional, que es ratifiquen, anunciem el nostre vot favorable.

Moltes gràcies, Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Per l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor President, per anunciar també el nostre vot favorable a aquesta moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Nosaltres també anunciem estar d'acord amb els motius que han impulsat aquesta moció, que veig que no solament som nosaltres els que estem d'acord, sinó també la majoria, perquè l'esmena que ha presentat, jo crec que en lloc, com es fa algunes vegades, d'adulterar el contingut de la Moció, el que fa és precisar-la i concretar-la.

Per tant, em sembla que tots estem d'acord amb els motius que hem fet això, i al mateix temps també anunciar que, tant si es posa a votació la Moció tal com està com l'esmena..., s'accepta l'esmena presentada pel Grup de la majoria, el nostre vot serà favorable perquè creiem —com he dit— que l'esmena del Grup de la majoria no fa altra cosa que concretar i precisar els termes en els quals ha estat presentada la Moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. (*Pausa.*) El Grup parlamentari Popular hi renuncia tàcitament... El Grup parlamentari d'Iniciativa? (*Pausa.*) Senyor Ignasi Riera, té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Aquest matí quan ha començat la primera sessió, ha començat aquesta part de la sessió, ha tingut lloc una interpellació sobre un tema molt similar i crec que les raons dites aleshores amb l'hemicicle ple de gom a gom valen encara ara per continuar explicant el nostre suport al text d'aquesta Moció.

De tota manera, si he volgut intervenir era per subratllar alguns punts de la Moció. La dignificació de la professió de docent no és, en aquests moments, un tema tan senzill com sembla. És a dir, la readaptació dels docents que han passat per diferents plans d'ensenyament i que es troben davant la reforma, no sempre és del tot senzilla... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. RIERA I GASSIOT: ...no sempre és del tot senzilla. Pensem que, per a molts, ha estat ja un gran pas molt important adaptar-se a una escola que es fa cada vegada més en català, no sempre aquesta adaptació ha estat senzilla, jo he participat en molts cursos, diguéssim, per a aquests professors que estan fent immersió i, després i abans del curs i durant les sessions de treball, expliquen les dificultats que hi ha hagut per a aquesta adaptació, i, en aquests moments, la perplexitat davant d'una nova llei d'educació no sempre és el millor moment per garantir que hi hagi aquesta acceptació social i, per tant, aquesta dignificació professional del mestre. Tampoc no ho és la sensació de la retribució dels mestres que, si bé ja no és veritat allò que «passa més gana que un mestre d'escola», hi ha sovint encara molts problemes per tenir en compte què significa poder viure del sou del mestre quan és una persona la que ha de pagar el conjunt de les despeses familiars.

Els punts 2 i 3 —n'hem parlat també aquest matí—: la planificació dels centres a la reforma i dotar-los de materials didàctics adients és un tema absolutament clar i indispensable, no hi insisteixo.

El tema 4, de la definició dels projectes i autonomia de la gestió, n'hem parlat també. Ens sembla que cada vegada més hem d'evitar una certa massificació de l'ensenyament i, en canvi, que cada escola s'adapti al seu medi —això era una de les velles reivindicacions quan es feia el manifest per a una escola pública catalana l'any 1975 en el marc de la Desena Escola d'Estiu—, però no sempre aquest punt s'ha tingut en compte i, en aquests moments, hi ha centres que estan treballant, realment, per ser centres amb peculiaritats pròpies i amb una elaboració pròpia de la seva autonomia de gestió.

El tema cinquè, el punt 5, perdó, de l'elaboració d'un mapa de formació professional adaptat a les necessitats de Catalunya, crec que té molt a veure amb els temes que van aparèixer en el debat que va tenir lloc en aquest Parlament sobre la plena integració, la plena adhesió d'Espanya, i, per tant, de Catalunya, a Europa, l'any 1993. Crec que també el punt ara té importància, després d'aprovar la Llei d'Adults perquè l'organisme... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Suspenguï un moment el seu discurs. (*Pausa.*) Prossegueixi.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Doncs, bé, com deia, a la discussió de la Llei d'Adults se'n parlava de la creació d'un organisme interdepartamental a través del qual seria més fàcil programar els temes de la formació permanent. És evident que molts aspectes de la formació permanent, com, per exemple, la formació ocupacional i temes senzillament de reciclatge tenen molt a veure amb el mapa de la formació professional i amb els nous reptes de la formació professional. Per tant, estem molt d'acord amb aquest punt i amb la insistència que aquest punt suposa.

I, finalment, el sisè punt, l'especial atenció a l'escola rural. Crec que quan hi va haver aquella mobilització de la gent del camp, no solament a Catalunya sinó a la resta d'Espanya, en el

cas concret de Catalunya tots vam tenir ocasió de sentir dirigents pagesos que parlaven de com, en aquests moments, les perspectives de futur no eren afalagadores i com, en aquests moments, hi havia també, fins i tot, la sensació de desatenció; i això que ens ho deien, parlant a vegades a mitjans de comunicació de mitjans de crèdits possibles per a la renovació de l'utillatge en matèria de transformació de les explotacions agràries, ens ho deien també d'una manera especial de l'escola rural, i temíem que no passés que en el futur l'escola rural tingués només un determinat tipus d'atencions i no totes les atencions que un ciutadà en tant que tal mereix.

Per tant, nosaltres anunciem que votarem favorablement aquesta Moció; la votarem també si és acceptada —ja ens ho han anunciat; per via, a més, de transacció, encara millor— l'esmena presentada o les esmenes presentades pel Grup majoritari de la Cambra. Voldria, només, fer una indicació en aquestes esmenes que, generalment, serveixen a vegades per precisar i, generalment, fan l'efecte contrari al ball de Salomé, que Salomé, per excitar, es va traient vels i, en canvi, aquestes esmenes, més aviat, sembla que vulguin velar i on diu «seguir», diu «continuar», «continuant» o «continuar seguint», quan diu «potenciar» és «continuar potenciant». De tota manera, en aquest cas concret, crec que, malgrat els vels, el caràcter incitant de la Moció subsisteix.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Ara el senyor Magí Cadevall pot pronunciar-se sobre l'esmena presentada.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. No cal dir, ja es pot deduir, que accepto íntegrament i literalment l'esmena de Convergència del punt u fins al punt sisè; presentava el problema que eliminaven la menció a l'escola rural, i no només perquè el tema em sembla important sinó perquè, normalment, procuro preparar els temes parlant amb els sectors afectats i això m'ho havien demanat especialment membres de les associacions de pares, he demanat si, a través d'aquesta transaccional, es podia fer també una menció d'aquest tema encara que fos més vagament que a la proposta meua original.

Els motius d'acceptar l'esmena de Convergència i Unió em sembla que són clars; és cert que en alguns punts es perd concreció; en altres potser millora. Però, de totes maneres, agraeixo l'esmena i penso que, en general, respecta l'esperit original de la Moció.

Voldria només comentar que hi afegeixen un nou tema, que és elaborar i difondre els dissenys curriculars propis de Catalunya. Jo hi estic totalment d'acord, però voldria manifestar un temor: sembla que el fet que hi hagin afegit això és que pensem que això és la nineta dels seus ulls, podríem dir-ne, i llavors —si se'm perdona la immodèstia i en aquest àmbit de concòrdia voldria que no s'entengués com una crítica ferotge, sinó, purament, com una crítica constructiva—, penso que potser hi ha una confusió en el Departament d'Ensenyament. En els anys anteriors jo penso que el Departament d'Ensenyament ha portat una política de confrontació massa ideològica, no basada massa en els aspectes pràctics. Per sort penso que hi ha hagut un canvi d'actitud en els últims temps; penso que aquesta actitud del Departament d'Ensenyament portava més a valorar no tant la feina ben feta com allò que era més original. Llavors, què passa? Que hi ha temes molt importants, com l'adaptació de centres, on segurament es pot ser molt poc original; és a dir, la tipologia de

centres és bastant marcada per les etapes que s'assenyalen en el sistema educatiu. Però potser és un tema molt important, encara que es pugui ser poc original, i que s'ha de fer molt ben fet. En canvi, sobre el disseny curricular de les matèries pròpies de Catalunya, que és molt important, ocupen gairebé el 50% de l'horari escolar, sobre això, forçosament, s'ha de ser original; difícilment podrien copiar de la Comunitat de Galícia, doncs, la història de Catalunya, etcètera, el que sigui, no? I, llavors, em sembla que això els ha portat potser a pensar —perquè aquest és el tema propi i el tema més original— que la cosa ja funciona, i, únicament, l'advertiment que volia fer és que, modestament, permeti'm dir que penso que existeixen problemes. Tinc entès que fa poc persones que treballaven en el disseny curricular han dimitit de les feines que feien al·legant que no hi havia prou ordre en el Departament d'Ensenyament, que hi havia canvis continus de criteri i, per tant, l'únic que volia advertir és dir: atenció!, no n'hi ha prou de ser original en el tema del disseny curricular, cal també fer la feina ben feta, però, bé, prescindint —i em disculparan— d'aquestes observacions crítiques, estic totalment d'acord, i per això accepto l'esmena de Convergència, que cal elaborar i difondre el disseny curricular o els dissenys curriculars propis de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Donarà lectura, la senyora Secretària, de tal com queda el text de la Moció després de l'acceptació parcial de l'esmena de Convergència i Unió.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: El text que es proposa és: fins el punt 5 de l'esmena del Grup parlamentari de Convergència i Unió, exactament idèntic. I s'hi afegeix un punt 6, que diu: «Seguir posant especial atenció a l'escola rural». I un punt 7: «Elaborar i difondre els dissenys curriculars propis de Catalunya».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Secretària.

Se sotmeten a votació tots els punts de la Moció conjuntament? (Pausa.) Doncs, conjuntament.

Vots a favor?

La Moció ha quedat aprovada per unanimitat.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tretze minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i onze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa ara a les preguntes amb resposta oral.

La primera pregunta, la formula l'Illustre Diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira sobre la supressió de títols universitaris a la futura Universitat de Tarragona. Té la paraula el senyor Carod-Rovira.

Pregunta al Consell Executiu sobre la supressió de títols universitaris en la futura universitat de Tarragona-Reus

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor President. L'Honorable Conseller d'Ensenyament ha tingut oportunitat en la sessió del dia d'ahir exposar a bastament els seus criteris sobre aquest tema com perquè jo ara tingués la gosadia de fer-los-els repetir, sobretot quan es tracta d'una pregunta que va ser formulada ja fa un mes i que, per diversos motius, no ha pogut ser substanciada fins al dia d'avui.

Per tant, em dono per satisfet amb la informació que va donar ahir, que va fer ahir l'Honorable Conseller, i, en conseqüència, retiro la pregunta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. La següent pregunta, la formula l'Illustre Diputat senyor Xavier Soto, del Grup Socialista: té la paraula.

El Sr. SOTO: Si m'ho permet, senyor President, voldria acumular la segona i la tercera, que són, pràcticament..., almenys hi ha analogia quant al tema.

El Sr. PRESIDENT: Ho pot fer.

Preguntes al Consell Executiu sobre els criteris de designació dels membres del consell de redacció de la publicació Món Comarcal i sobre els criteris de nomenament del Director de la publicació Món Comarcal

El Sr. SOTO: Molt bé. Les preguntes que plantejo avui al Consell Executiu estan referides a aquesta revista, la revista *Món Comarcal*, que edita —aquesta mateixa—, que edita la Secretaria General de la Presidència de la Generalitat, i que el mes passat..., el mes de gener, perdó, es va publicar el primer número d'aquesta.

El que voldríem saber és quins han estat els criteris amb els quals s'ha procedit a elegir la composició del consell de redacció o nomenar el consell de redacció.

El consell de redacció d'aquesta revista està format per tres presidents de consells comarcals, el senyor Ramon Camp, el senyor Jaume Aligué i el senyor Joan Reventós, tots ells presidents de consells comarcals, efectivament, tots ells també, militants de Convergència Democràtica de Catalunya. Els altres membres d'aquest consell de redacció són la senyora Gemma Armengol, el senyor Joaquim Pujol, la senyora Gloria Riera i el senyor Joan Sala, tots ells alts càrrecs del Govern de Convergència i Unió. I, finalment, el Director d'aquesta revista, segons les nostres notícies, és el senyor Antoni Plaja, alhora Cap de Premsa de Convergència Democràtica de Catalunya.

Nosaltres creiem que una revista que edités el Govern de la Generalitat sobre el món comarcal hauria de reflectir la pluralitat política i social de la realitat comarcal. I no podem comprendre, per tant, la composició del consell de redacció i, molt, menys el nomenament del Director.

Voldria que l'Honorable senyor Conseller ens expliqués el perquè.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Sí, senyor President. Senyores i senyors diputats, els criteris pels quals s'ha nomenat el consell de redacció i el Director de la revista són els de competència de les persones, de compatibilitat i de confiança en l'eficàcia amb què poden dur a terme la seva..., aquesta tasca.

Aleshores, en tot cas, s'ha procurat que les persones que estiguessin en aquest consell de redacció tinguessin una determinada coherència, com correspon a una revista. Hi ha, per exemple, el Secretari General de la Presidència, que no sé si vostè ho ha esmentat, la revista es fa a Presidència; la Secretària General Adjunta, la senyora Glòria Riera, que, pel coneixement que tenen de la realitat i del que succeeix, a nivell del Govern, poden donar una informació completa que sigui d'utilitat per a les comarques.

Quant al Director, és la mateixa; és a dir, s'ha triat una persona que reuneixi aquesta situació de competència i de confiança. És un professional que es va llicenciar l'any 1966 amb el número u de la seva promoció, que ha estat Cap de la Secció de Política Catalana al diari *Avui* i Cap de Secció a Catalunya del *El Correo Catalán*, que, a més, ha fet suplement de comarques catalanes a les àrees de Girona, Costa-Brava, Maresme, Terra Ferma, el Vallès, Tarragona, etcètera; ha estat Director de les revistes *Oriolama* i *Recull*, ha estat col·laborador en temes de política comarcal a diversos diaris de Catalunya, com a articulista, al *Diari de Girona*, al *Punt Diari*, *La Mañana*, *Diari de Tarragona*, *Avui*, *La Vanguardia*, etcètera, és a dir, el criteri amb què se l'ha triat ha estat tant el de competència com el de confiança, com acostuma a succeir en les revistes que es publiquen i els diaris; qualsevol..., moltes de les revistes que tenim actualment a casa nostra, doncs, tenen aquesta..., reuneixen..., es busquen persones que reuneixin aquests tres requisits.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Soto pot pregar.

El Sr. SOTO: Jo li haig de dir, Conseller, amb tota rotunditat, que les explicacions que vostè ens dona no ens satisfan, i que estem francament preocupats.

La realitat comarcal és una realitat diversa i plural en aquest país; vostès han col·locat tres presidents de consells comarcals: els tres són militants de Convergència Democràtica de Catalunya. És que els altres presidents de consells comarcals o membres de consells comarcals d'altres forces polítiques d'aquesta Cambra no tenen dret a ser-hi, no tenen dret a aportar la seva visió? Vostès han confós, clarament, aquesta revista amb un butlletí intern del seu partit.

Jo crec, sincerament i honestament, que una revista que fa el Govern de la Generalitat, que edita la Generalitat de Catalunya, hauria de ser una revista plural i respectuosa del pluralisme polític i social. Nosaltres no podem compartir que la persona més competent per dirigir aquesta revista sigui, alhora, el Cap de Premsa del partit de Convergència Democràtica de Catalunya. Creiem que en aquest país hi ha periodistes i periodistes especialitzats en premsa comarcal —una realitat ben fecunda en aquest país— que tenen, sens dubte, la mateixa competència i la mateixa compatibilitat, i, sens dubte, també la mateixa confiança, i més confiança encara potser que el senyor Antoni Plaja, del conjunt del país.

La Generalitat no és propietat d'un partit polític; la Generalitat és de tots, i una revista de la Generalitat ha de ser una revista

de tots, i una revista que expliqui i es vulgui adreçar a la realitat comarcal ha de ser de tots. Si no, què és el que passa? El que passa és ben simple i ben senzill: que, en el contingut d'aquesta revista, en el contingut del primer número el que veiem és que únicament queden reflectides les opinions, els criteris, no del Govern de la Generalitat, sinó del partit, de Convergència Democràtica de Catalunya —entrevista al President Pujol, article del Conseller Gomis, article del Director General d'Administració local, articles del president..., del senyor Camp, President del Consell Comarcal del Maresme, etcètera.

Vostès, ja en la normativa que van fer per fer la composició dels consells comarcals, van voler reduir el pluralisme polític en aquest país; amb aquesta revista, vostès, francament, senzillament, ja l'han laminat, l'han fet desaparèixer.

Jo li demano, senyor Conseller, que estudiï seriosament aquesta qüestió, i crec que és un tema en el qual el Govern hauria de rectificar, i crec que no és tan difícil de rectificar en aquest tema: ampliar la composició del consell de redacció a altres consells comarcals i altres presidents de consells comarcals que expressin altres sensibilitats, no és difícil; és més aviat fàcil, és qüestió de fer una senzilla trucada de telèfon, i buscar un director que pugui oferir unes majors garanties d'imparcialitat, de respecte al pluralisme polític i social, també és ben fàcil. Això, depèn de vostès.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Honorable Conseller?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, senyor President. Passa una cosa, senyor Soto, la Generalitat ho som tots, però això és una revista editada pel Govern de la Generalitat; la Generalitat és el Parlament i és el Govern, i el Govern, diguem-ne, per sort per a Catalunya —jo penso—, està en mans de la coalició actualment governant (*remor de veus*), i els consellers, directors generals i persones que componen els càrrecs de confiança, doncs, són càrrecs que tenen aquest sentit.

Aquesta és una revista que edita la Secretaria General de la Presidència de la Generalitat, i, per tant, està feta sobre la base de la confiança de la Secretaria General de la Presidència de la Generalitat, i això no exclou la pluralitat, i això no exclou que aquesta revista pugui acollir les opinions i pugui acollir els comentaris de tothom; però, en canvi, és lògic que en el consell de redacció hi hagi persones que estiguin involucrades, implicades amb la Secretaria General de la Presidència.

Per altra banda —com sap vostè també molt bé, senyor Soto—, efectivament, aquí hi ha alguns presidents de consells comarcals, que, per la seva disponibilitat ha estat possible tenir; el percentatge de presidents de consells comarcals de Convergència i Unió i els que tenen altres partits també és ben diferent. És a dir, una gran majoria, per no dir un percentatge elevadíssim, és de Convergència i Unió. Però, de totes maneres, jo crec que les revistes es recullen, s'interpreten, pel seu contingut, i jo estic convençut que a aquesta revista, nosaltres, com hem fet amb altres coses, li sabrem donar la pluralitat que és necessària i que es mereix, i recollir les opinions i els comentaris, de la mateixa manera que altres revistes que tenen un àmbit també municipal, que tenen àmbit local, la que edita la Federació de Municipis, la que edita l'Associació de Municipis, reflecteixen, d'alguna forma, les expressions dels municipis de Catalunya sobre la base d'aquestes associacions. Jo crec que vostè parla del director de la revista. Sobre la competència, nosaltres pensem que la té tota

i els professionals de la informació, doncs, ocupen llocs diversos i jo crec que, moltes vegades, algunes d'aquestes persones no són ni tan sols militants. No sé vostè l'experiència que té amb les persones que s'ocupen de la premsa del seu partit; probablement, potser sí que està més..., diguem-ne, té una orientació més precisa, però, en canvi, per l'experiència que tenim nosaltres amb persones que porten la premsa dels diversos departaments, són veritables professionals que exerceixen la tasca que els correspon, sense que això impliqui un altre tipus de servei que no sigui el de l'eficàcia, el de la veracitat.

Jo penso que aquesta revista, pel primer número, reflecteix exactament el que el món comarcal espera que sigui una revista adreçada a elles, que sigui informativa, que parli de les qüestions que els afecten i, en canvi, no he sabut trobar en aquesta revista aspectes de caire polític que puguin ser dissonants amb una correcta adequació del que pretén. Jo espero que en el futur aquesta revista pugui donar la raó a les meves paraules.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La quarta pregunta ha estat posposada.

La següent és sobre la pròrroga del conveni entre el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, les quatre Diputacions i Telefònica, SA, que formulen diversos diputats; en aquest moment, la formularà el senyor Terradellas.

Pregunta al Consell Executiu sobre la pròrroga del conveni entre el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, les quatre Diputacions i Telefònica, SA

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, un dels mecanismes per fer front a l'equilibri territorial, lògicament, és aconseguir que la gent que viu en el món rural tingui unes condicions d'habitabilitat que siguin similars als valors que tenen tots els ciutadans del nostre país. I el telèfon, em sembla que tots coincidirem que, a part de trencar l'aïllament, és una condició de benestar absolutament necessària avui dia.

Evidentment, falten altres coses per aconseguir aquest equilibri —carreteres, electrificació, hi ha el problema de les escoles, la sanitat i, fins i tot, la competitivitat econòmica de la gent que viu en el món rural. Però el telèfon és..., té un paper important. Per aquest motiu, des de l'any 87 fins l'any 90 ja se'n va parlar en aquest mateix Parlament però, en definitiva, la Generalitat de Catalunya, les quatre Diputacions i la Companyia Telefònica varen signar un conveni per intentar cobrir..., fer una etapa quadriennal per cobrir aquest dèficit del servei telefònic en el món rural, creant zones urbanes, posant una partida econòmica per als TPS, els telèfons de servei públic, i també per als extraradis.

Certament, aquest conveni ha portat uns fruits importants, una inversió superior als 1.000 milions de pessetes que ha significat que, si bé pel nombre de gent beneficiada, lògicament, per ser en el món rural, no ha estat molt exhaustiu, en canvi ha estat importantíssim per a la gent que ha pogut acollir-s'hi.

Per tant, esgotats aquests quatre anys el Diputat que formula aquest pregunta s'interroga sobre la voluntat del Departament de prorrogar aquest conveni que, insisteixo, ha estat positiu, lògicament insuficient pel dèficit que té el nostre país, però, en canvi, positiu. I, per tant, vol saber el parer del Conseller o del Consell Executiu sobre aquesta mesura que ens sembla positiva.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Terradellas. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Vallvé.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Joan Vallvé): Gràcies, senyor President. Volia dir, en primer lloc, que comparteixo absolutament la preocupació del Diputat preguntant, senyor Terradellas, i les seves afirmacions en el sentit que, per tal de contribuir a millorar l'equilibri territorial, és imprescindible dotar l'habitatge rural dels màxims serveis disponibles i entre ells el telèfon.

Per això, ja abans d'aquest conveni signat el 28 d'abril del 87 —ara farà quatre anys—, el Departament d'Agricultura i el Govern de la Generalitat, a través del Decret 231/82, ja va establir unes quotes de finançament per als telèfons rurals i s'han concedit, només l'any 91, 275 ajuts per a instal·lació de telèfons i el muntant global des del 82 fins ara és de 2.055 subvencions acordades per a la concessió de telèfons.

Pel que fa a la pregunta del senyor Diputat concreta del criteri per tal de perllongar el conveni, la voluntat del Departament és que aquest conveni, evidentment, continuï perquè, si bé s'ha fet molta tasca —com ell mateix ha afirmat—, doncs, queden encara zones i àrees per cobrir.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Terradellas pot repreguntar.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President. Coincidim, com veuen les senyores i els senyors diputats, en el diagnòstic amb el Conseller. Aquest conveni ha tingut efectes positius però tots hem d'admetre que arriba tard, arriba l'any 87.

De totes maneres, senyor Conseller, la defensa del món rural no només n'hi ha prou amb paraules; el conveni era un exemple clar de voluntat, posant-hi recursos econòmics. Conveni, insisteixo, que va començar el 87 i que va acabar l'any passat, i, per tant, hauria d'haver continuat aquest any. Ja serà difícil; vostè em diu que té ganes de prorrogar-lo però, d'entrada, segurament, ja haurem perdut un any, i queden molts dèficits en el nostre país, sobretot aquelles cases que, en quedar més lluny, més necessitades n'estan i, per tant, quan es diu que es vol defensar el món rural i que es vol que hi hagi cases arreu del país, s'hi han de posar aquests recursos econòmics.

Vostè, senyor Conseller d'Agricultura, sap perfectament que si administrativament m'ha d'admetre que si es vol prorrogar el conveni ja s'havia d'haver fet a finals de l'any passat, de pensar de posar-ho en marxa, de cara a aquest any, perquè si no quins projectes es posaran en marxa, que anem tard. I si vostès semblen quan s'ha de collir o recullen quan els altres, doncs, ja ho tenen endreçat, certament, des del punt de vista de la gent de pagès, això no funciona.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Diputat.

El Sr. TERRADELLAS: Li demano, per tant, que sigui al més aviat possible la signatura d'aquest conveni.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor President. En aquest cas, sí que no comparteixo, evidentment, l'opinió que només són paraules el que es necessita per desenvolupar el món rural; pel que fa, per

exemple, als telèfons públics de servei se n'han instal·lat un total de setanta-tres pel que fa a les noves zones urbanes que permet, aleshores, el fet de la possibilitat d'instal·lar telèfons al mateix cost que tenen els telèfons de les grans ciutats, s'han instal·lat..., hi ha un projecte de 114 noves zones urbanes, de les quals en servei ja n'hi ha 88 i s'estan fent les obres de cara a arribar a aquestes 114. Per tant, en aquest sentit, no estem paralitzant. El que passa és que estem, evident, continuant l'obra del que ja s'havia emprès.

Pel que fa a la instal·lació d'extraradis s'han instal·lat un total de 146 telèfons i hi ha previst un total de 88 telèfons més. En aquest sentit, doncs, podem dir que no s'ha aturat el treball d'instal·lació de nous telèfons i pel que fa, evidentment, a la renovació del conveni, hi ha convocada una reunió de la Comissió de Seguiment —Comissió de Seguiment que la formen Generalitat, Diputacions catalanes i Companyia Telefònica— però, evidentment, cal que per prorrogar el conveni hi hagi l'acord de tots els organismes i esperem, doncs, que, concretament, els altres organismes d'àmbit local, com són les diputacions, també acceptaran poder subscriure en aquest sentit.

Nosaltres, fins aquest moment, tenim la conformitat d'una de les diputacions que potser, precisament, és la que correspon a l'àmbit que coneix més bé el Diputat preguntant.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

La següent pregunta ha estat posposada i la número set és sobre la normalització lingüística a RENFE i Ibèria, que formularà el Diputat l'Illustre senyor Josep Lluís Carod-Rovira.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la
normalització lingüística
a RENFE i Ibèria*

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor President. La pregunta va adreçada a l'Honorable Conseller de Cultura i és per conèixer l'estat de la normalització lingüística a RENFE i Ibèria, a partir de l'activitat institucional del seu Departament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, amb molt de gust, senyor President. Pel que fa referència a RENFE m'haig de remetre a..., aquesta resposta és la que ja s'avançava en una que es va fer el 21 de març de 1989, si no ho recordo malament pel mateix senyor Diputat, i el que mentrestant s'ha fet és que per impulsar l'ús del català en la retolació, avisos, publicacions, informació general i per col·laborar i contribuir que el personal pugui donar resposta a això, el setembre del 89 i el febrer del 90 hi han hagut una sèrie de sessions de treball entre la Direcció General de Política Lingüística i el Director General de la Cinquena Zona de RENFE, i s'ha estudiat —i d'alguna forma s'ha iniciat— l'organització de cursos en català en aquesta empresa pública, especialment adreçats en aquells empleats que tenen una relació directa amb els usuaris.

Posteriorment, tot i constatar com progressivament s'està adequant la retolació de la RENFE a formes bilingües i com s'ha d'adaptar la toponímia a les úniques formes oficials catalanes, la Direcció General de Política Lingüística ha fet la proposta de crear una comissió que estableixi un pla d'actuació,

tan concret com sigui possible, per aconseguir l'efectiva i completa normalització lingüística tot donant compliment a la legislació vigent en matèria lingüística.

A banda d'això ha continuat la col·laboració pel que fa a les traduccions de diferents impresos i documentació; per exemple, recentment s'ha realitzat la revisió lingüística de les guies de trajectes i horaris. Alhora la Direcció General de Política Lingüística ha fet arribar al Director General de la Cinquena Zona de RENFE totes les queixes de tipus lingüístic rebudes —això quant a RENFE. Per tant, es prossegueix amb aquesta...

L'octubre del 89 es va efectuar, per encàrrec del Departament de Cultura, un recull de dades sobre l'ús de la llengua catalana a RENFE amb la finalitat de fer un pas més en l'establiment de les actuacions necessàries per incidir, de forma definitiva, en el procés de normalització de l'esmentada empresa. És a dir, jo crec que les dades..., vol dir que octubre, setembre, febrer del 90, és constant l'actuació que hi ha amb la RENFE.

Pel que fa a Ibèria, el mes d'octubre del 89, la Direcció General va realitzar un recull de dades sobre l'ús del català per part de la companyia Ibèria a les seves oficines de Barcelona i en l'Aeroport del Prat de Llobregat, per tal d'establir les actuacions necessàries per incidir en el seu procés de normalització. S'ha fet arribar les queixes rebudes i, recentment, en data de 15 de gener, la Direcció General de Política Lingüística ha proposat al Director de l'Aeroport l'establiment d'un conveni de col·laboració més concret amb aquest organisme, acord que preveuria, lògicament, una incidència en les línies aèries que disposen d'oficines en el recinte d'aquest aeroport, com és el cas d'Ibèria.

En el cas de l'aeroport hi ha hagut, a part d'això que ha fet la Direcció General, una carta del mateix President de la Generalitat al Ministre de Transports, Turisme i Comunicacions —l'aleshores Ministre senyor José Barrionuevo— la resposta de la qual data del 5 de febrer, és a dir, fa més d'un mes, en què deia: «Aunque tuvimos la oportunidad de comentarlo en nuestro encuentro del día de ayer, no quiero dejar sin contestación su carta, de fecha 16 de enero, en la que se hacía referencia a la rotulación en el aeropuerto de Barcelona y ratificarle que he cursado instrucciones para que se resuelva satisfactoriamente esta cuestión.»

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Pot repreguntar, senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Repregunto, senyor President. En realitat, bona part de la resposta que ens acaba de fer l'Honorable Conseller té un enorme grau de similitud amb la mateixa que ens va fer fa pràcticament dos anys, de manera científica; és a dir, bona part de la seva resposta, senyor Conseller, ha consistit fonamentalment a fer referència que hi havia elements de col·laboració, sessions de treball, reunions d'estudi i algunes propostes, però probablement vostè no convindrà amb mi que aquesta és una forma de treball francament pobre i escassament dinàmica per al que ha de ser l'impuls de la normalització lingüística, tant a RENFE com a Ibèria.

La realitat, per exemple, és que un dels aspectes concrets que jo li formulava en aquella pregunta, ara ja fa dos anys, i que, doncs, aproximadament d'aquí a un any —si vostè i jo seguim essent vostè, Conseller de Cultura, i jo, diputat— amb molt

de gust li tornaré a formular, era per exemple, no només la normalització lingüística externa, sinó interna.

A l'interior dels trens, per exemple, trens que fan el recorregut entre Portbou fins a Alacant, territoris on la llengua oficial és la mateixa, i la llengua pròpia és la mateixa, la retolació interna és amb idiomes, a banda del castellà, tan habituals als Països Catalans, i sobretot entre els viatgers que hi pugen, com són el portuguès —com tothom sap la majoria de gent que puja als trens aquí són de parla portuguesa—, l'anglès o l'alemany; la llengua del país hi és absolutament marginada.

Curiosament, un dels pocs trens on darrerament s'ha incorporat la megafonia en català és el tren *intercity*, que fa diàriament el recorregut entre Barcelona i València, i aquí sí que he de dir que aquesta incorporació del català, lamentablement, no s'ha fet pas per l'acció d'obra del govern, ni del Govern de la Generalitat ni de la Direcció General de Política Lingüística, sinó per la modestíssima aportació d'aquest Diputat que ara li parla, a qui un bon dia es va acudir de demanar al revisor del tren per què no es feia en català, em va comentar que mai ningú no els ho havia dit, directament dalt del tren els vaig traduir les indicacions en català i des d'aquell dia l'*intercity* València-Barcelona, Barcelona-València ja fa la megafonia en llengua catalana.

Pel que fa a Ibèria, vostè ha fet referència al cas concret de l'aeroport de Barcelona, i efectivament desitjaríem que aquesta carta del President de la Generalitat tingués èxit, perquè en aquests moments que som a Barcelona, a partir de les referències lingüístiques de l'aeroport, doncs, no hi ha cap dada de caràcter científic que ens indiqui que precisament l'aeroport de Barcelona és allò que el nom diu: «aeroport de Barcelona» i no una altra cosa.

En definitiva, m'agradaria, i estic convençut que a vostè també, que d'aquí a un any, quan tornem a formular la mateixa pregunta, els avenços en aquestes dues empreses públiques estatals, tenint consciència òbviament que no és una gestió que depengui només de vostès, del Govern de la Generalitat, sinó també del Govern de l'Estat, avancessin amb un dinamisme que, francament, onze anys després d'aconseguida l'autonomia política per al país, doncs, fins aquests moments encara no hem estat capaços d'aconseguir.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Té la paraula l'Honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Jo també desitjaria, igual que vostè, senyor Diputat, que els avenços s'anessin produint, amb Ibèria, amb RENFE i amb tot el país en general, i nosaltres seguirem treballant perquè així sigui.

Jo amb la meua resposta..., no és una resposta, diguem-ne, mecànica en relació amb la que vostè formulava fa dos anys, sinó que jo precisament li he volgut especificar els diversos mesos en què s'han produït esdeveniments que representen actuacions per impulsar aquesta normalització lingüística. Precisament, em volia referir i li deia com en mesos anteriors hi han hagut tres, quatre, cinc sessions.

Jo crec que sí que s'han aconseguit avenços —com li deia— en matèria d'empresa, en matèria de toponímia. Precisament també, en el que feia referència a RENFE, hi ha hagut aquesta gestió del mateix President. Jo desitjaria, jo estic convençut que si el que vostè va poder fer amb un inspector del tren va tenir

aquests resultats, en aquest cas vull suposar que la que fem, el mateix President i la Direcció General de Política Lingüística, també aconseguiran uns resultats igualment satisfactoris.

Jo crec que en això estem i puc assegurar-li que en aquests onze anys moltes coses s'han aconseguit, va ser una de les primeres actuacions que vostè sap que es van fer, precisament, fa molts anys, actuacions dels meus predecessors en relació amb la RENFE i en relació amb Ibèria, i jo estic convençut que en això se seguirà progressant. Però, en tot cas, la vigilància i la tutela ha de ser permanent en empreses d'aquest tipus, que vostè sap que no depenen exclusivament de nosaltres, però que em consta que hi ha una bona disposició pel que li he pogut llegir abans.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta és sobre una possible aportació econòmica a l'Institut Politècnic Verge de la Mercè, que formularà el Diputat senyor Xavier Guitart i Domènech, que té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre una possible aportació econòmica a l'Institut Politècnic Verge de la Mercè

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor President. Al carrer Motors, del barri de la Zona Franca de la ciutat de Barcelona, hi ha l'Institut Politècnic Verge de la Mercè, que és un centre de formació professional dependent del Consell Executiu, del Departament d'Ensenyament del Govern.

Fruit d'un acord entre el Servei Territorial de Barcelona i el districte municipal, aquest va construir un camp de futbol i dues pistes polisportives que feien falta en aquest solar. Però la inversió era realment cara i l'Ajuntament va sol·licitar del Govern de la Generalitat, ja bé a través del Departament d'Ensenyament o bé a través de la Direcció General de l'Esport, una aportació econòmica que permetés finançar aquesta inversió notable.

D'altra banda, és cert que durant l'horari docent dels matins les instal·lacions segueixen molt infrautilitzades i, segons informació del mateix centre, la causa d'aquesta infrautilització d'aquestes instal·lacions és la manca d'un ordenança que estigui allà i que pugui obrir i tancar les instal·lacions.

És per aquest motiu que preguntem si el Govern pensa fer alguna aportació econòmica per solucionar aquest doble problema que plantejo.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Guitart. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Senyor Guitart, efectivament, el centre Verge de la Mercè que vostè diu és un centre molt important i en el qual el Govern de la Generalitat, a través del Departament d'Ensenyament, fa inversions importants; sense comptar les despeses de manteniment, li puc dir que, entre obres i equipament, l'any 90 s'hi van invertir 98 milions de pessetes, i que està previst que dintre d'aquest any se n'hi inverteixin —com a mínim— 50 milions més.

I és cert també, tal com vostè ha dit, que a través d'un conveni verbal entre la delegació territorial del Departament i el

consell de districte es va acordar que es fessin aquestes obres —a més del que vostè ha dit, es van fer uns vestidors—, que han costat a l'Ajuntament uns 50 milions de pessetes.

Això es va fer fonamentalment perquè l'equip del futbol del Poble-sec va pujar de categoria i necessitava per a la seva activitat un camp de futbol reglamentari, i es va adequar aquest camp a les necessitats del Poble-sec. De moment, per tant, el camp serveix únicament per a la utilització d'aquest equip; la resta d'instal·lacions sí que, en tot cas, poden ésser utilitzades per altres usuaris. En tot cas, s'està construint, segons tinc entès, un altre camp de futbol per al Poble-sec, i també aquest camp de futbol de la Verge de la Mercè passaria a una utilització més general.

Altrament, estem en aquests moments en tractes amb l'Ajuntament de Barcelona per tal de formalitzar per escrit aquesta aportació que ell va fer i proposar-hi les contrapartides corresponents, i en tot cas el que li puc dir és que existeix una normativa de l'any 81-82, publicada al DOGC, sobre l'ús dels centres públics fora de l'horari escolar i que estem disposats a arribar a acords que respectin, no cal dir-ho, la normativa vigent, amb l'Ajuntament de Barcelona.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Guitart pot repreguntar.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor President. Molt breument, jo em felicito per l'interès del Departament d'Ensenyament entorn d'aquest Institut, que secularment ha estat maltractat; és un dels instituts més importants de la ciutat de Barcelona; quant a formació professional és absolutament indispensable, mancat d'instal·lacions bàsiques, i en aquest cas és una pena que les instal·lacions esportives i els vestuaris rehabilitats no puguin ésser utilitzats per manca d'un senyor que obri i tanqui la porta, una cosa tan simple com aquesta.

Jo demanaria al senyor Conseller si, prosseguint l'esforç que ell acaba de comentar, pot donar solució a aquest problema d'una manera..., al més ràpidament possible.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President, molt breument també. Efectivament, aquest és un centre pilot —ja ho he dit abans— de la màxima importància, i és per nosaltres, diria, un dels instituts bandera on es fa formació professional dins de la ciutat de Barcelona, i estem disposats a convertir-lo en un centre encara millor i més actualitzat. Durant molts anys va ser descurat, però li puc assegurar, pel que li ha dit abans el senyor Guitart, que actualment té uns equipaments de punta en moltes de les especialitats que fa.

Quant al tema que vostè planteja, senyor Guitart, ja li he dit que estem en tractes amb l'Ajuntament de Barcelona per arribar a un acord, i jo estaria molt satisfet que es pogués arribar a un acord d'aquest tipus. Tingui en compte, no obstant això, que cal respectar la normativa vigent, que estem disposats a fer tots els possibles perquè la utilització del polisportiu sigui un fet, però que evidentment nosaltres ens hem d'atenir a la normativa vigent i que tampoc no podem establir un precedent que ens podria portar, doncs, problemes o sol·licituds del mateix tipus en altres centres on eventualment no es poguessin atendre.

De tota manera, farem tots els possibles per donar solució al problema.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta és sobre els terrenys de l'antic traçat dels Ferrocarrils Catalans, que formula també l'Illustre Diputat senyor Xavier Guitart.

Pregunta al Consell Executiu sobre els terrenys de l'antic traçat dels Ferrocarrils Catalans

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor President. Efectivament, des de la plaça Cerdà de la ciutat de Barcelona fins pràcticament al port hi ha uns terrenys que ubicaven una xarxa ferroviària on passaven els Ferrocarrils de la Generalitat, d'uns anys cap aquí va ésser inutilitzada, aquesta xarxa viària va desaparèixer, la van fer sortir, però aquests terrenys, encara propietat de Ferrocarrils de Catalunya, estan allà abandonats i pràcticament han esdevingut un abocador incontrolat, un niu de porqueria absolutament lamentable.

És cert que l'Ajuntament de Barcelona ha fet alguna gestió per tractar de posar en situació més decent i netejar una mica això, però els esforços són absolutament insuficients, i és per això que fem aquesta pregunta al Govern, ja que els terrenys són titulars de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, quin és el propòsit del Govern en relació amb aquests terrenys que ubicaven el traçat Ferrocarrils de la Generalitat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Guitart. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Ja, des de fa temps, existeix una petició de l'Ajuntament de Barcelona en el sentit de demanar autorització per a l'ocupació de l'antic traçat d'aquest ferrocarril al qual feia referència.

El Consell d'Administració de Ferrocarrils de la Generalitat, ja fa temps, l'any 86, va prendre l'acord de declarar no necessaris per a la seva explotació, entre altres, aquests terrenys, acord que va comunicar a la Conselleria. La Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques envià a la Direcció General del Patrimoni l'expedient de tràmit de cessió a l'Ajuntament de Barcelona; és a dir, en aquest moment està en marxa a la Direcció General del Patrimoni aquest expedient de cessió.

Però és que ja fa temps, és a dir, des del 29 de gener del 90, que la Secretaria General del Departament de Política Territorial, i mentre està en marxa el traspàs patrimonial d'aquest traçat, que ja va autoritzar l'Ajuntament de Barcelona a l'ocupació d'aquests terrenys per on discorria aquest antic traçat ferroviari, en el tram entre la plaça d'Ildefons Cerdà i el port, amb destinació —d'acord amb l'ordenament, amb el planejament urbanístic vigent— a vials. Per tant, com li dic, des del gener del 90 està autoritzada l'ocupació per part de l'Ajuntament de Barcelona d'aquests vials, d'acord amb el planejament, antic traçat ferroviari.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Guitart pot repreguntar.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Bé, ràpidament, senyor President. Efectivament, nosaltres estem convençuts que la solució passa per la urbanització d'aquests terrenys, i aquesta urbanització, efectivament, només es pot fer amb una cessió de

titularitat, de domini, titularitat que vostè acaba de dir perfectament que està en tràmit, però que nosaltres agrairíem que s'accelerés al màxim, per tal de donar una solució, perquè és una zona en creixement, hi ha molts habitatges que estan greument perjudicats per la situació de falta d'higiene, per la situació d'abandó d'aquests terrenys.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Guitart. L'Honorable Conseller...

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Moltes de les actuacions que pot dur a terme l'Ajuntament ja es poden fer a partir del moment que s'ha autoritzat l'ocupació, i estant en marxa, com està, un expedient de cessió patrimonial, doncs, entenem que, amb l'autorització d'utilització, ja n'hi hauria suficient.

Per tant, en tot cas, recullo la seva petició i demanarem a la Direcció General del Patrimoni que actuï amb la màxima urgència possible.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La següent pregunta, la número 10, ha estat posposada.

Passem a la número 11, pregunta sobre el recurs interposat per l'Ajuntament de Palau-saverdera contra un acord de la Comissió d'Urbanisme de Girona, que formularà l'Illustre Diputat... Està posposada... (Pausa.) Doncs, queda posposada la 12 també.

La 13, sobre el compliment dels acords subscrits el 13 de juliol del 82 entre el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, la Corporació Metropolitana i l'Ajuntament de Badalona. El senyor Saura té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment dels acords subscrits el 13 de juliol del 82 entre el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, la Corporació Metropolitana i l'Ajuntament de Badalona

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, en data del juliol del 82, l'aleshores Conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya, el senyor Josep Maria Cullell, va subscriure uns acords amb la Corporació Metropolitana i l'Ajuntament de Badalona, que feien referència a l'execució del PERI del polígon Montigalà-Batlòria.

Fonamentalment, els acords i els compromisos que adquirí el Govern foren, d'una banda, l'adquisició del sòl necessari per a la construcció de 500 habitatges públics i també l'adquisició i urbanització d'espais públics en l'esmentat polígon.

La pregunta que formulo al senyor Conseller és si el Govern pensa mantenir els compromisos que va adquirir en la signatura d'aquests acords.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Efectivament existeix aquest acord de l'any 82, en el qual les tres parts sig-

nants, la Generalitat de Catalunya, l'extingida Corporació Metropolitana i l'Ajuntament de Badalona en el marc de l'execució d'un planejament urbanístic determinat arribaven a uns determinats compromisos. Aquest planejament urbanístic, posteriorment a aquesta data, fou modificat per dues de les parts signants: l'Ajuntament i l'avui extinta Corporació Metropolitana, sense demanar parer, ni obtenir conformitat de la tercera part, és a dir, del Govern de la Generalitat.

En la versió definitivament aprovada del Pla Especial d'Ordenació del Sector es variaren substantivament els emplaçaments dels diversos usos residencials i industrials, i també les traces dels elements del sistema viari i la distribució de les zones verdes i equipaments. En considerar el Govern de la Generalitat que el planejament urbanístic definitivament aprovat no coincidia amb el que havia estat objecte del conveni, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques —l'any 85, penso que va ser, si no recordo malament— va optar per manifestar la seva desvinculació del projecte d'actuació al sector de Montigalà, manifestació que consta en la Comissió d'Urbanisme de Catalunya, que va dictaminar sobre les modificacions del Pla General Metropolità, generades a la vegada, precisament, per aquestes modificacions introduïdes en el Pla Especial i, òbviamment va ser de coneixement dels que tramitaven aquella modificació que en aquell moment eren la Corporació Metropolitana i el mateix Ajuntament de Badalona.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Saura pot repreguntar.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. D'acord amb l'aprovació del PERI de l'Ajuntament he de recordar que en aquells moments el govern de l'ajuntament estava governat per socialistes i Convergència amb el vot en contra del nostre Grup, en aquells moments. El Govern de la Generalitat es va desvincular dels compromisos. Tot i així m'agradaria, més enllà dels compromisos adquirits, si davant d'una operació d'aquestes característiques, que és importantíssima no només per al desenvolupament de Badalona, sinó de tota la zona, que necessita l'acord —jo diria— de totes les administracions i més enllà de la iniciativa privada; si el Govern d'alguna manera pensa tornar a subscriure acords en uns nous termes que facilitin en definitiva el desenvolupament d'aquell polígon.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Com molt bé recordava l'Illustre senyor Diputat, el que vostè em preguntava, si pensàvem complir l'acord del 82 del qual ens havíem desvinculat, era la informació que li donaven.

Fa aproximadament sis mesos i per primera vegada després d'aquests cinc anys, doncs, se'ns ha adreçat l'actual propietari del domini, és a dir, l'empresa del grup Banesto, Montigalà, SA, per tal d'intentar, doncs, retrobar alguna figura del pacte; ens exigia o ens demanava el compliment d'aquell pacte; entre altres coses el vial que ens havíem compromès a fer, que era d'accés a tota la zona, s'havia reconvertit en l'accés a un gran centre comercial que s'està fent allà; entenem nosaltres que d'això no hem de fer, no ho ha de fer, no ho pot fer i no ho ha de fer el Govern de la Generalitat. Sí que creiem que hem d'intentar, doncs, generar sòl per a la construcció d'habitatges so-

cials. Aquesta sí que és una necessitat tant de Badalona com de Santa Coloma i en aquest sentit s'estan duent a terme les converses amb el grup propietari actual; ja no és com a compliment d'aquell pacte del 82, que ja està, doncs, «finiquitat» de fet per l'incompliment de dues de les parts, no del Govern de la Generalitat. Però sí, perquè, com li dic, entenem que és necessari generar sòl per poder produir habitatge per a les famílies de rendes més baixes d'aquella zona del territori, que, òbviament, són extraordinàriament necessàries.

Les converses van per bon camí i, òbviament, nosaltres exigim una venda del sòl a un preu que sigui assequible per a la destinació que té, que és la construcció d'aquests habitatges d'ordre social i per a les rendes baixes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. Passem a la següent pregunta, la 14, sobre la situació de les transferències de titularitat dels boscos de l'Estat a la Generalitat, que formularà l'Il·lustre Diputat senyor Roc Fuentes.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la situació de les transferències de
titularitat dels boscos de l'Estat
a la Generalitat*

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor President. Aquesta pregunta, tal com està formulada, parteix de la realitat que a Catalunya tenim més de 72.000 hectàrees de monts i boscos de titularitat estatal malgrat que l'Estatut de Catalunya estableix clarament que la competència exclusiva pertany a la Generalitat. Nosaltres demanem a veure com estan aquestes transferències que s'haurien d'haver fet ja des de 1980.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Té la paraula, pel Consell Executiu, el Conseller senyor Vallvé.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor President. Evidentment pel Decret 1950/80, de 31 de juliol, es va establir els traspàs de serveis de l'Estat a la Generalitat de Catalunya en matèria de conservació de la natura i en els seu apartat c), concretament d'aquest Decret, constava que en el termini de cinc mesos s'hauria d'establir un inventari de béns i drets la titularitat dels quals exerceix l'Estat i que fins aquella data estaven gestionats per ICONA i aleshores, d'acord amb el que establia la Disposició Sisena de l'Estatut, havien de ser traspassats a la Generalitat.

Aquest inventari de béns no s'ha pogut fer perquè no s'ha publicat encara quin és exactament el registre de tots aquests monts. De fet de les 73.218 hectàrees, la Generalitat en aquest moment en té la gestió, en té encomanada la gestió, però no la propietat. Cal dir en aquest sentit que altres comunitats autònomes, l'estatut de les quals es va redactar amb posterioritat, no tenen la propietat i consta ja que aquestes comunitats autònomes tenen només la gestió, amb l'excepció de Navarra, que sí que té la gestió i la propietat. Però en el cas de l'Estatut de Catalunya, evidentment, tenim la gestió i la propietat, però aquest traspàs, aquesta publicació del registre, de l'inventari de monts no s'ha formulat fins ara.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Roc Fuentes pot repreguntar.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor President. Honorable senyor Conseller, evidentment, la seva resposta no em pot satisfer en absolut.

En primer lloc, perquè ha començat vostè llegint-me el Decret, que jo tinc aquí; naturalment, també me l'he llegit. I sé que, efectivament, es va establir un termini de cinc mesos, que es va fer un principi de llistat dels monts i boscos de Catalunya afectats l'any 1988 –crec que va ser el 18 de novembre; per cert que és un llistat incomplet; encara en manquen molts, sobretot al Pirineu de Lleida– i jo el que preguntava i el que demanava és com està això avui, quines possibilitats hi ha que aconseguim això, perquè evidentment la Generalitat té, el Consell Executiu de la Generalitat té una gran responsabilitat en aquest tema. Com tots sabem, això és responsabilitat de dues parts, però la Generalitat la té i important. Des del mes de juliol de 1989 no s'ha reunit la Comissió Mixta de Traspassos. Ahir mateix vàrem constituir aquí, es va crear la Conselleria de Medi Ambient. Com podem nosaltres donar les adequades competències a la Conselleria de Medi Ambient, com les pot exercitar adequadament, si resulta que no tenim, encara, al cap d'onze anys, la titularitat i, per tant, el ple domini d'aquests boscos i aquests monts a Catalunya.

Jo em temo que, a desgrat del que deia el senyor Guitart, els catalans no som tan afortunats com a ell li sembla.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Té la paraula l'Honorable Conseller per contestar la repregunta.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor President. Sí, jo voldria recordar a l'Il·lustre Diputat que ahir s'havia comentat, precisament en el debat de la creació de la Conselleria del Medi Ambient, que altres comunitats autònomes ja ens havien precedit en la creació d'aquests departaments de medi ambient i cap d'ells, naturalment, té en aquests moments transferida la titularitat de cap bosc forestal perquè no hi ha cap comunitat que la tingui transferida, atès que només en tenen la gestió. Vull dir, per tant, aquest argument, senyor Diputat, no em serveix.

Jo el que li puc dir és que, per escrits del Director General del Medi Natural i de Monts de 8 de març del 83, de 28 de juliol del 88, de 22 de maig del 90, de 21 de gener de 91, de 14 de març del 91, s'han enviat repetits escrits a la Direcció General d'ICONA per tal de reclamar l'inventari forestal i la seva publicació.

És evident que aquestes hectàrees que vostè ha dit són incompletes, naturalment; ho sabem també; però això es tracta només de fer efectives les que eren propietat de l'Estat el 31 de juliol de 1980. Sabem que amb posterioritat l'Estat ha adquirit altres hectàrees, especialment, com diu molt bé el senyor Diputat, al Pirineu de Lleida, en un nombre 17.386 i, naturalment, també hem demanat, a part de la publicació de l'inventari del traspàs del 31 de juliol del 80, també, que se'ns faci el traspàs de la propietat, no només de la gestió –això és el que diu l'Estatut d'Autonomia– de les hectàrees –repeteix– que ICONA ha adquirit amb posterioritat a la data en què es va signar el Decret de transferències.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyor Diputat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política general d'universalit-

zació dels serveis sanitaris al conjunt de la població, presentada pel Grup Socialista. El senyor Daniel Font té la paraula per presentar-la.

**Moció subsegüent a la interpellació al
Consell Executiu sobre la Política General
d'Universalització dels Serveis Sanitaris
al Conjunt de la Població**

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, es tracta de presentar la Moció subsegüent a la interpellació sobre la Política General d'Universalització dels Serveis Sanitaris al Conjunt de la Població de Catalunya.

El text de la Moció, tal com ha estat presentada, és el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a prosseguir els treballs en curs per a la universalització dels serveis sanitaris a tota la població segons l'establert en la Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya».

Hem de dir respecte a aquest text, com dèiem el dia que vàrem substanciar la interpellació, que no es tractava en aquesta interpellació i consegüent moció de qüestionar la política del Consell Executiu en aquest terreny, sinó de prendre una iniciativa que ens permetés conèixer l'estat de realització d'aquest objectiu de la universalització de serveis sanitaris. Hem de dir nosaltres i reiterar que el nombre de persones que pot beneficiar-se d'un decret en aquesta línia és aproximadament d'unes 162.000 persones, 162.000 ciutadans, entre aquells ciutadans que no gaudeixen de cobertura de la seguretat social, encara que introduïts en els règims d'ajuda mèdica dels ajuntaments, i els ciutadans sense cobertura de la Seguretat Social, sense recursos econòmics, amb cap cobertura i amb rendes de menys de 100.000 pessetes d'ingrés familiar per mes. En conjunt sumen, aproximadament..., l'avaluació es pot situar entorn de 162.000 persones a Catalunya. I hem de dir, a més, que es tracta d'un conjunt poblacional especialment necessitat de suport d'ajuda pública.

Dèiem també que aquest objectiu està reflectit a la Llei d'Ordenació Sanitària aprovada pel Parlament, que estableix un termini per a la seva realització. I hem dir també que el dia de la interpellació vàrem gaudir de la informació consegüent sobre el tema per part del Conseller de Sanitat en les seves explicacions, que vàrem considerar en aquest sentit satisfactòries.

Consegüentment ens sembla que seria bo aprovar una moció en la línia esmentada, llegida al començament, i en la línia de prosseguir els treballs en curs fins a la plena realització de l'objectiu d'universalitzar l'assistència sanitària a tota la població. Consegüentment, demanem el vot favorable a la Moció dient que seria bo —ens sembla a nosaltres— donar-hi suport i, per tant, manifestar un vot favorable a aquesta.

Gràcies, senyor President, senyors i senyores diputades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. Ha presentat esmenes el Grup parlamentari de Convergència i Unió. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Renau.

El Sr. RENAU: Senyor President, senyores i senyors diputats, el motiu de la nostra esmena és perquè, a part del que ja el Grup de l'oposició, el Grup Socialista, ens diu de prosseguir els treballs en curs, nosaltres creiem que ja s'han fet moltes coses positives fins aquest moment i això és al que volem posar èmfasi

si en aquest moment. I per una altra banda també creiem que, perquè es pugui continuar fent tot i afrontar això de la universalització, seria necessari que el Govern de l'Estat fes efectives les transferències econòmiques, precisament per poder afrontar aquesta universalització.

És només per aquest motiu, doncs, que presentem aquesta esmena de modificació. L'Illustre Diputat, el senyor Font, sempre que ens parla de sanitat intenta estimular-nos molt al Govern i al Grup que li dona suport. Jo li demano en aquest moment i l'estimulo perquè també d'una vegada no els faci vergonya de dir que el Govern ho fa bé i per això fem aquesta proposta, en la qual considerem positives les actuacions del Govern de la Generalitat.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Renau. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. *(Pausa.)* Per l'Agrupació parlamentària del CDS, el senyor Latorre té la paraula.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Des de la nostra posició política que vàrem defensar en el debat del Projecte de Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya, manifestar que donarem suport a la Moció del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. L'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya renuncia a intervenir. El Grup Mixt? *(Pausa.)* També hi renuncia. El Grup Popular? *(Pausa.)* També. I el Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya? *(Pausa.)* Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Per anunciar que votariem favorablement la Moció presentada pel Grup Socialista, en tant que estem especialment interessats perquè la universalització de les prestacions sanitàries sigui real a Catalunya, i dic que especialment perquè estem satisfets d'haver estat el Grup polític que va ser qui, a través d'una esmena, va introduir aquesta proposta en la Llei d'Ordenació Sanitària.

Quant a l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió, hem de dir que, en el cas de ser acceptada pel Grup Socialista, no donaríem suport al primer punt, perquè entenem que el Grup de la majoria, si bé estem d'acord que ha de donar suport al Govern, entenem que nosaltres no li donarem suport a ell quant a fer apologia d'aquesta acció de govern. Per tant, ens sembla que se'ls ha passat la mà —com altres vegades— i, en aquest punt, si el Grup Socialista acceptés aquesta esmena, nosaltres, en el primer punt, ens abstindríem.

En el segon punt, nosaltres considerem que, evidentment, el Govern central ha d'enviar els recursos per fer efectives aquestes transferències econòmiques, si més no, com la mateixa esmena assenyala, d'acord amb la legislació vigent. Per tant, si és acceptada aquesta esmena, demanaríem votació separada i, en el segon punt, també donaríem suport a l'esmena presentada per Convergència i Unió.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. El senyor Daniel Font, per pronunciar-se sobre l'esmena presentada.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President. Quant a l'esmena presentada pel Diputat senyor Enric Renau, hem de dir el següent: que ens sembla que, en la base de l'esmena, hi ha una preocupació comuna, que compartim, que és la de cercar les so-

lucions tècniques i econòmiques necessàries per a l'objectiu de la universalització, i que aquesta preocupació bàsica té a veure amb el finançament i amb la relació entre governs i acords operatius consegüents per fer efectives les lleis en aquest terreny. Hem de dir nosaltres que ens sembla que un moment segurament bo per escometre-ho serà, sens dubte, el procés de determinació del finançament general de la Generalitat per als pròxims anys, que hauran d'afrontar pròximament els Governos de la Generalitat i de l'Estat, així com el conjunt de forces polítiques de Catalunya. I, d'altra banda, respecte a aquest tema, hem de manifestar també que la referència legal en matèria de recursos per a la universalització està ja continguda a la Llei de Pressupostos de l'Estat de 1990.

Per tot, hem de dir que considerem, des del punt de vista de l'esmena presentada, l'element de referència positiva en relació amb l'acció del Govern, en el sentit que encara no ha vençut el termini i, per tant, hi ha un règim de confiança respecte a l'actuació del Consell Executiu com perquè pugui acabar d'executar aquesta actuació en matèria d'universalització de serveis, i que acceptarem l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió, llevat de la paraula «molt» del primer paràgraf, i sense introduir el segon paràgraf, és a dir, la segona frase, a partir del punt i seguit, malgrat que entenem que cal trobar el moment i el procediment adequat per tractar el tema que es planteja, aprofundir-lo i gaudir de solucions.

Hem d'agrair l'esmena presentada i també l'esforç de diàleg produït en aquest sentit amb el Diputat senyor Enric Renau. La lectura de l'esmena tal com queda per a la votació del text de la Moció seria el següent: «El Parlament de Catalunya considera positives les actuacions del Govern de la Generalitat per a fer efectiva la universalització dels serveis sanitaris a tota la població» —i el segon apartat seria—: «i l'insta a prosseguir els treballs en curs, segons l'establert a la Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya.»

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Aquest text que ha llegit, me'l pot fer arribar? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Passem a la votació del text de la Moció en la forma que ha quedat, després d'estimar-se parcialment l'esmena o acceptar parcialment l'esmena del Grup de Convergència i Unió. *(Pausa.)*

És que la senyora Fabian ha demanat votació separada del primer i del segon punt, i suposo que, com que el segon punt ha desaparegut, li queda només el primer, de manera que només haurà de votar «no», eh? *(Rialles. Remor de veus.)*

La Sra. FABIAN: Senyor President, hi ha hagut una transaccional, des del meu punt de vista, que s'ha tret una paraula del primer punt, amb la qual cosa ara votariem favorablement.

El Sr. PRESIDENT: Ah, s'ha tret la paraula «molt».

La Sra. FABIAN: S'ha tret la paraula «molt». Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, procedim a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

La Moció ha quedat aprovada per unanimitat.

Passem al vintè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el Sanejament dels Rius de Catalunya, presentada per la Diputada Il·lustre senyora Rosa Martí i Conill, que té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Sanejament dels Rius de Catalunya

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció que presentem és subsegüent a la interpellació respecte al sanejament dels rius de Catalunya que varem presentar en el Ple passat, i que conté quatre punts, que diuen així: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que: Adopti les mesures necessàries per a obtenir la màxima col·laboració entre el Consorci del Besòs i la Junta de Sanejament.» En el segon punt: «Promogui la millora del Servei d'Inspecció d'Abocaments i de Recaptació de la Junta de Sanejament.» En el tercer punt: «Presenti al Parlament un calendari detallat d'inversions per a la Zona 5, respecte al sanejament dels rius, en el termini d'un mes.» I el quart punt: «Presenti al Parlament, durant aquest any, un pla de sanejament per al tractament i eliminació de purins».

Cada un d'aquests apartats..., nosaltres creiem que són suficientment clars, però intentarem explicar-los i fer aclariments respecte a cada un d'ells.

Quant al primer punt, nosaltres considerem absolutament imprescindible que el que cal és desbloquejar la situació en la qual es troba la relació que existeix entre el Consorci i la Junta de Sanejament. No és possible, de cap manera —ja ho dèiem el dia de la interpellació—, tirar endavant un pla de sanejament de Catalunya mantenint una actitud d'enfrontament amb les administracions locals, amb els ajuntaments, en aquest cas amb el Consorci del Besòs. Si fem una breu història de quins han estat els últims esdeveniments en el Consorci, hem de posar de manifest que el Consorci del Besòs es va constituir el 21 de febrer de l'any 88, està format per trenta-cinc municipis i altres institucions, i que mentre es va estar constituint es van mantenir reiteradament reunions amb la Junta de Sanejament, concretament, amb el senyor Suárez, amb el senyor Vilaró, i tots eren coneixedors del naixement d'aquesta nova institució.

El 24 d'octubre de l'any 88 el Consorci sol·licita a la Junta l'aportació econòmica que li correspon en dret, per tal de finançar el pressupost de l'any 89. La Junta de Sanejament no contesta —com ja és habitual en moltes de les peticions que, reiteradament, ha formulat el Consorci del Besòs—, i el Consorci, el juny de l'any 89, denuncia la mora, i com a resposta, una part de la resposta que obté per part del Director, diu així: «S'estima oportú...» —ho diu el Director de la Junta de Sanejament—, «S'estima oportú deixar per a més endavant la decisió de l'atribució de recursos.» Evidentment, davant d'aquesta resposta el Consorci no pot quedar pas quiet, no pot quedar parat, i ha de presentar, es veu obligat a presentar un recurs, un contenciós davant dels tribunals, i obté, el setembre de l'any passat —setembre de l'any 90, per tant—, una sentència que diu el que tots ja sabíem; diu obvietats. Evidentment, diu que el Consorci és l'Administració actuant, i la mateixa sentència condemna la Junta de Sanejament a pagar els diners al Consorci, corresponents, evidentment, al pressupost de l'any 89, però ja som, avui, al 91 —per tant, 89, 90 i 91.

Quina és la situació actual després d'aquesta història del Consorci? Doncs la situació actual és que, malgrat que existeixi la sentència que diu que el Consorci és l'Administració actuant, ara, des de la Junta de Sanejament, es diu que sí, es reconeix

que el Consorci és l'Administració actuant, però el següent pas, malgrat haver-hi una sentència, doncs, és que no es traspassen els recursos ni els diners al Consorci perquè funcioni, i, com tots sabem, evidentment, sense diners és impossible que una entitat pugui funcionar. Per tant, en aquests moments, la Junta de Sanejament està incomplint —a part de la mateixa Llei—, està incomplint una sentència que existeix dels tribunals.

I aquesta és la situació que avui ens trobem. Tot això, què és el que demostra? Això demostra dues coses: per una part, un enfrontament amb les administracions locals per part de la Junta de Sanejament —i no al revés, com moltes vegades s'intenta explicar des de la mateixa Junta, i també ha intentat explicar, de vegades, el Conseller. I una segona qüestió: poc interès per sanejar els rius, perquè si el Director de la Junta de Sanejament, el President de la Junta de Sanejament pot dedicar tantes energies i tants esforços a discutir amb una administració actuant, el que no fa —el que no fa, i es demostra després— és actuar en el riu.

Els socialistes creiem que el Govern de Convergència s'ha de pronunciar definitivament sobre quina és la seva posició davant del Consorci del Besòs: si vol, definitivament, traspasar-li els recursos o no, o vol seguir intentant fer el que ha fet fins ara, de posar pals a les rodes. Evidentment, el Consorci, a part d'haver hagut de presentar aquests recursos que abans he esmentat, també va presentar una denúncia davant el Parlament Europeu, una denúncia per tal d'explicar a les autoritats de la Comunitat Econòmica que el Besòs és un riu que, evidentment, aboca al mar Mediterrani, i que, per tant, contamina aquest mar, un mar que és també riberenc respecte a la resta de països d'Europa. Aquesta denúncia va ser admesa, i precisament em sembla que el 27 de maig discutirà i adoptarà una resolució respecte a aquest tema, fins i tot en aquesta mateixa casa.

Ens trobem, doncs, des de fa temps, en una situació bastant difícil. El Pla de Sanejament no es gestiona amb la diligència prevista, el consens es troba compromès i la intervenció de la Junta, que inicialment havia de ser —i és— de recaptadora, planificadora i redistribuïdora de recursos, ha passat a ser interventora, bel·ligerant i, en definitiva, ha perdut eficàcia.

Vostès, després d'aquesta petita i breu història del Consorci, encara poden seguir afirmant que els municipis o l'Administració local posa traves al sanejament dels rius, o és a la inversa? Per què el Govern de Convergència no veu el Consorci del Besòs com l'expressió institucional d'una preocupació llargament sentida pels ajuntaments? Per què hem de lluir tots, totes les forces polítiques, un historial de cartes, escrits, recursos, entrevistes...? Per què hem de lluir aquest historial? Per què no hi ha possibilitat d'arribar a acords i sumar esforços en totes les institucions? On és l'avaluació de la importància de comptar amb una administració actuant entusiasta? On és la dificultat real de poder aconseguir allò que reiteradament, i amb dret, es demana? Per què, a cada moment, de la Junta de Sanejament obtenim només que arguments de rebotiga, per regatejar tot el que la Junta hauria, amb molt de gust, de traspasar?

I aquí posaré un exemple molt clar, d'una carta que va rebre no fa molts dies la Federació de Municipis de Catalunya, signada pel senyor Vilaró —concretament, aquesta carta és del 26 de febrer—, on es diuen tres coses que crec que val la pena que, des d'aquesta Cambra, es coneguin, perquè no són veritat i, a més a més, algunes ofensives. Per una part, en aquesta carta el senyor

Vilaró diu: «Respecte a les previsions inicials de certes obres, no significa retard del Pla, donat que no significa disminució de la inversió prevista.» Escoltin, això va quedar àmpliament demostrat el dia que vaig presentar la interpellació, però no perquè ho digui el Grup Socialista: ho diu la Sindicatura de Comptes, i el senyor President de la Junta de Sanejament diu el contrari. Una segona qüestió: diu que «manté el programa d'inversions d'acord amb el Pla inicial, i les seves revisions» —després afegeix—: és clar, evidentment, el Pla no es compleix, el que es fa és que cada any es revisa, però l'esperit de la Llei, quan va prevenir les revisions del Pla, era que es poguessin revisar per adaptar-lo, per millorar-lo tècnicament, per fer projectes millors, i, evidentment, si es produïa un retard o un desequilibri respecte al finançament, ajustar-lo, però no per donar un instrument al Govern perquè, el Pla, el pugui prorrogar indefinidament.

I una tercera qüestió, que és en la que crec que el Director crec que ha estat molt desencertat...

El Sr. PRESIDENT: Li queden trenta segons, senyora Diputada; de manera que hauria d'entrar en la Moció.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, només aquesta qüestió: «Estarem en la millor disposició si veiem una actitud de col·laboració, que ha de començar per l'amonestació dels municipis consorciats.» Com és que un director general parla d'«amonestació»? Aquest Director General està antiquat, perquè l'Administració moderna —i la Generalitat és una administració moderna— està basada en els principis de cooperació i de coordinació, i no en els principis de jerarquia i de tutela, que aquests principis són uns principis antiquats. A més a més, el Director General no hauria de tractar així els ajuntaments, perquè els ajuntaments són elegits democràticament, i els directors generals també molt democràticament, però, evidentment, han estat nomenats «a dit», i no han passat unes eleccions. Per tant, es fa imprescindible desbloquejar la transferència efectiva de fons del Consorci i obrir un procés de negociació i de col·laboració.

Respecte al segon punt, és un punt bastant clar, és un punt en el qual demanem que s'incrementin les inspeccions dels abocaments i, sobretot, de recaptació, perquè aquí hi ha una qüestió que ja es va plantejar en el moment de la interpellació, i és que jo vaig afirmar que existia una bossa de frau molt important, i el senyor Conseller va dir que si creïem que hi havia frau, havíem d'anar als tribunals. No! Aquest frau és un frau administratiu, i la Junta de Sanejament té plenes competències per exercir inspeccions, i per tant, per fer justícia social, i per aplicar el principi que qui contamina paga, i, per tant, el que cal és fer les inspeccions, i les ha de fer el Govern —i no les ha de fer cap tribunal—, perquè té plenes competències per inspeccionar els abocaments i, evidentment, per inspeccionar la recaptació.

I el tercer punt: fer un calendari d'inversions. Nosaltres considerem molt important que es pogués determinar en quin termini tindrem la zona 5 sanejada.

I respecte a l'últim punt, el quart punt: que seria molt important de poder fer un pla de sanejament en el qual es preveïés el tractament i l'eliminació de purins, perquè aquests sabem que són uns abocaments molt importants. Conec perfectament que existeix un pla pilot a les comarques del Pla d'Urgell, Osona i el Pla de l'Estany, però aquest Pla només és un pla que pretén, de moment, fer un inventari, i nosaltres el que demanem és que es faci un pla de tractament i un pla d'eliminació de purins.

En qualsevol cas, en aquest Ple, com hem tingut oportunitat tots de poder votar i de poder crear, inicialment, la nova Conselleria de Medi Ambient, espero que, a partir d'aquest moment, a part d'aconseguir la votació favorable de tots els grups en la Moció presentada, la nova Conselleria de Medi Ambient encarri i doni solució definitiva a totes aquestes qüestions plantejades.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. Com que no s'hi ha presentat cap esmena, es passa directament a la intervenció dels grups. L'Agrupació del CDS? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President, per manifestar el nostre vot afirmatiu a la Moció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Esquerra Republicana de Catalunya, no es pronuncia. El Grup Mixt, tampoc. El Grup Popular? *(Pausa.)* El senyor Bauzá té la paraula.

El Sr. BAUZÀ: Sí, senyor President, per anunciar el vot favorable als quatre punts de la Moció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya es pronuncia? *(Pausa.)* El senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Anava a dir que fins i tot per coherència, perquè, si el punt número 2 de l'ordre del dia va ser per aprovar la creació del Departament de Medi Ambient, justament aquest Departament de Medi Ambient és per resoldre qüestions com aquesta.

Volia afegir només dues coses. El Besòs és un element important del paisatge de Catalunya. Jo, fa pocs dies, i per encàrrec d'una televisió suïssa, la televisió de Lausana, vaig haver de fer de cicerone de Catalunya a una sèrie de gent que estava preparant quatre programes sobre Catalunya, en el marc de la Barcelona Olímpica.

Bé, l'últim dia passàvem per davant del Besòs, i em van dir: «Això què és?» «-És el Besòs.» Ens vam parar, i, quan van veure les imatges del Besòs, van dir: «Això també és Catalunya», i van dir que decidirien que, en lloc de quatre, farien cinc programes; el cinquè programa, evidentment, serà dedicat al Besòs.

Em penso que és una mica el contrapunt de la imatge mítica, idíl·lica i digna de Catalunya que tots voldríem transmetre, però que, per desgràcia, no és només l'única imatge de Catalunya. El Besòs també és Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, la Il·lustre Diputada senyora Martí ha dedicat la major part del seu temps a parlar del primer dels quatre punts que té aquesta Moció, i començaré per aquest punt, perquè ella l'ha tractat amb més profunditat, i sembla que és el que més la preocupa.

Demandar la màxima col·laboració entre organismes i entre persones és una proposició sempre lloable —i, en això, hi estem, em sembla, tots d'acord. Però estem en un Parlament, senyora Martí, i no podem dedicar-nos a emprendre accions per aconseguir males consciències, perquè és en aquest sentit que nosaltres entenem el primer punt de la seva Moció.

El Consorci de Defensa de la Conca del Besòs, mentre la Junta de Sanejament feia les consultes per saber si podia ser ad-

ministració actuant o no, es dedica, almenys en boca de representants significatius i qualificats, a incitar a la desobediència civil, a la desobediència fiscal, a recomanar —això ha sortit en els mitjans informatius, i no ho han desmentit—, a recomanar als ajuntaments que no ingressessin el cànon recaptat. I sap molt bé que hi ha ajuntaments, alguns, que han arribat a deure a la Junta més de cent milions de pessetes del que ja tenien recaptats.

S'ha dedicat també, mentrestant, mentre es feia aquesta consulta, de si podia ser o no administració actuant, a falsejar les dades que dona als mitjans de comunicació, negant les inversions que ja s'han fet, i només vull fer memòria de les que s'han fet: vull recordar que, en la mateixa conca del Besòs, s'han executat obres per valor de més de 10.000 milions de pessetes; n'hi ha més de 6.400 milions d'obres en curs d'execució, i obres en tràmit per valor de 4.800 milions de pessetes —sense comptar, en això, despeses d'exploració.

Va fer una denúncia als òrgans corresponents competents de les Comunitats Europees dient que no es feia res a la conca del Besòs, i, és clar, aquesta denúncia, de fet, no sé què diran el dia que es pronunciï, però afecta tothom: afecta el MOPU, que, fins al 86, era a qui corresponia, i no havia fet res; afecta els municipis que tenen competències sobre aquest tema; afecta tothom... I bé, ens atindrem al que diguin, evidentment. Però jo voldria dir una cosa, que és que el que s'ha fet i el que s'està fent a la conca del Besòs no s'havia fet mai, ni amb molta diferència.

Perquè, és clar, d'aquests 10.500 milions de pessetes que s'hi han ja invertit, 8.000 corresponen als col·lectors, que és allò tan important que fa possible que, el dia que es construeixi una estació depuradora, l'estació depuradora funcioni, perquè, si abans no s'ha fet el col·lector, l'estació depuradora no es pot fer ni pot funcionar.

Per tant, el que cal no és que el Consell Executiu adopti mesures per obtenir col·laboració entre la Junta i el Consorci, sinó que el que cal és que es prenguin actituds mútues, de lleialtat i cooperació, actituds que em consta que són un desig per part de la Junta de Sanejament, i, si el Consorci també les adopta, les relacions podran ser molt positives, i vostè, senyora Martí, resoldrà un problema de consciència. *(Rialles.)*

El segon punt de la Moció fa referència a la millora del servei d'inspecció d'abocaments i de recaptació de la Junta. Miri, la inspecció, l'ha de fer tothom, i la Junta l'ha de fer —és veritat—, i, possiblement, ha de millorar, perquè en aquest món no hi ha res perfecte i tot és millorable, i possiblement la inspecció, que és una cosa molt difícil, i sobretot en aquest tipus de casos, doncs, es deu haver de millorar. No en dubto, no dic pas que no, però també és competència municipal, i és competència municipal saber com s'atorguen les llicències de desguàs a les rieres i a les lleres públiques.

Aquest és un tema molt delicat, molt difícil de portar a terme. Vostè sap molt bé que s'està fent una grandíssima quantitat de plans de descontaminació gradual, s'estan prenent mesures en molts sentits, i s'hi actua d'una manera molt important, i em sembla que és en aquesta línia que el Consorci del Besòs ha demanat competències per poder fer, ell també, el seguiment d'aquesta inspecció d'abocaments.

Pel que fa al tercer punt, que és el calendari d'inversions de la zona cinquena, jo no sé si està al corrent, senyora Martí, de les coses que passen i que es fan en aquest Parlament; ja no dic

de les coses que passen i que es fan a la Junta de Sanejament, que em sembla que, com a diputada d'aquesta Cambra, també n'hauria d'estar al corrent, més que més quan el seu Grup polític hi té representants. Em refereixo que, en data 19 de desembre, atenent una resolució d'aquest Parlament, l'Honorable Conseller de Política Territorial va presentar els plans a aquest Parlament —aquí en tinc una còpia. Recordo, que en el debat de pressupostos, l'Il·lustre Diputat senyor Tomàs em va demanar el número de registre d'aquest document entrat; en aquell moment no el tenia a mans, ara li puc donar: és el 23621, de data 19 de desembre de l'any passat.

Aquesta és la documentació que diu la senyora Martí que es presenti. Doncs, miri, ja fa tres mesos que es va presentar. Però és que, a més a més, hauria de conèixer la revisió dels plans d'inversions de la Junta de Sanejament, els quals, representants del mateix color polític que vostè elaboren i aproven, i en els quals consten detalladament totes les previsions d'inversió fins a l'any 2000, que és cert que, tal com preveu la Llei, aquests programes cada any es revisen, s'adapten a les necessitats i, sobretot, s'adapten a les possibilitats de poder executar les obres; perquè si a la conca del Besòs s'han gastat fins ara 8.000 milions de pessetes per fer col·lectors, sense aquests col·lectors no s'haurien pogut fer les depuradores, i ara es comencen a fer i s'estan fent, si algunes encara no es fan és perquè les administracions actuant —ho he dit des d'aquesta tribuna moltes vegades— tenen unes dificultats molt normals per aconseguir els terrenys per poder-les fer, i això és la causa, moltes vegades, d'aquestes demores.

El darrer punt fa referència a la necessitat..., demana que es presenti al Parlament, durant aquest any, un pla per al sanejament, tractament i eliminació de purins. Ja ha fet referència la Il·lustre senyora Diputada a aquest Pla pilot que s'aplica a les comarques d'Osona, del Pla de l'Estany i del Pla d'Urgell per estudiar aquest tema.

Miri, l'eliminació de purins és una eliminació..., és un problema bastant difícil de resoldre, perquè no és pot aforar, com és el cas d'una indústria, en què es pot anar a la canonada que tira les aigües sobrants al riu; normalment, els purins produïts en el món ramader, llavors, s'aboquen d'una manera difícil de controlar.

S'està fent una experiència, sobre la base d'experiències franceses i experiències holandeses, de poder reaprofitar d'una manera racional la major quantitat possible de purins, per destinar-los a usos de l'agricultura, i fins que aquesta experiència pilot, a la qual s'han dedicat unes persones —concretament, tres persones per a cadascuna de les comarques—, uns tècnics i uns mitjans materials, fins que aquest Pla pilot no estigui desenvolupat, no tindria sentit fer un pla general per a tot Catalunya, que suposaria unes inversions que no estarien experimentades.

Per tant, senyores i senyors diputats, ni pel que fa al problema..., al que considera que és un problema, del Consorci del Besòs, i que nosaltres entenem que és un problema de consciència, d'una altra mena; ni pel que fa al tema d'inspeccions, que tot és millorable, però llavors vol dir que hauríem de prendre mesures, en aquest Parlament, per millorar-ho tot, perquè tot és millorable; ni pel que fa a la presentació del calendari de la zona cinquena, que ha estat presentat, ni pel Pla pilot, que, mentre no s'hagi experimentat —el pla de Catalunya—, mentre no s'hagi

experimentat el Pla pilot, no tindria sentit continuar-lo, a nosaltres, això no ens permet votar cap dels quatre punts d'aquesta Moció.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Masó. *(La I. Sra. Martí i Conill demana per parlar.)* Sí? La senyora Martí, per què demana la paraula?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor President, per al·lusions, d'acord amb l'article 65. I, les dues al·lusions, les diré molt clarament: una...

El Sr. PRESIDENT: Una és «el problema de consciència»?

La Sra. MARTÍ I CONILL: ...«el problema de consciència», exactament, i l'altra «incitar a la desobediència civil».

El Sr. PRESIDENT: La segona em sembla que ha estat feta a un altre organisme, que no és precisament la senyora Martí. Però si vostè s'hi sent al·ludida, si s'identifica amb el Consorci...

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor President, em sento al·ludida perquè he estat molt temps membre d'aquest Consorci, i com que no ha precisat el temps en el qual feia l'apreciació de la incitació a la desobediència civil, em sento al·ludida. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Té un minut.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Respecte al tema del problema de consciència, bé, jo crec que en el tema de les consciències sempre és molt millor no posar-s'hi, i, en tot cas, aquí els únics que haurien de tenir problema de consciència respecte al tema estrictament del Besòs, en tot cas, és el Govern de la Generalitat, perquè no ha complert gens el Pla de sanejament, i això és una evidència que —ho repetixo— faria falta només un vídeo per evidenciar-ho, i sobriarien totes les paraules.

I respecte que possibles membres del Consorci hagin incitat a la desobediència civil, dir-li que el Consorci del Besòs va prendre un acord en el qual deia que els municipis retinguessin el cànon, no que no el recaptessin, que el retinguessin; perquè si el Consell Executiu no compleix les seves obligacions, els ajuntaments poden també prendre mesures, perquè el Consell Executiu no té butlla.

I a més a més, dir-los que, en aquest cas, el Consorci només va prendre aquest acord de retenció, que no és, per tant, un acord de no-recaptació, i, en canvi, en aquesta Cambra hi ha un il·lustre senyor Diputat que pertany a un ajuntament, que és l'Ajuntament de Campdevàrol, que sí que va prendre un acord de Ple que hauria d'haver estat impugnada pel Consell Executiu, en el qual deia que no es recaptés el cànon; no que es retingués, sinó que ni tan sols el recaptés.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. *(Remor de veus i rialles.)* Sembla que el senyor de Campdevàrol s'ha sentit al·ludit. *(Rialles.)*

El Sr. MARTÍNEZ I IBÁÑEZ: Senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per favor, no em citi un altre municipi.

El Sr. MARTÍNEZ I IBÁÑEZ: No, no. És que la senyora Rosa Martí està mal informada, perquè jo no sóc veí de Campdevàrol; sóc veí de Ripoll des de fa quatre anys, i em pensava que la seva informació era més correcta. I aquest acord, senyora Rosa Martí, es va prendre amb el nostre vot en contra, la qual

cosa no vol dir que siguem partíceps de la decisió. (*Remor de veus i xiulets.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Bé, passem a la votació del text de la Moció.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els qui hi votin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Passem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la Política General d'Educació a Distància, que presenta l'Illustre Diputat senyor Magí Cadevall.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General d'Educació a Distància

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Senyores diputades i senyors diputats...

El Sr. PRESIDENT: Espera, senyor Magí, que es calmin una mica les reiterades al·lusions que hi ha hagut abans.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Només breument voldria recordar que, en la interpellació que es va fer sobre l'educació a distància, penso que es va demostrar que la situació no era bona en l'Institut Nacional d'Educació a Distància: l'INBAD no s'havia encara transferit, no s'havia arribat a un acord de transferències a la Generalitat —això provocava una crisi—, l'any 1989-90 no es van admetre alumnes de primer curs a Catalunya; aquest curs, el 90-91, se n'han admès, però a precari, perquè ja hi havia converses amb la Generalitat de Catalunya per a les transferències... I respecte a la UNED, també penso que la situació no era prou bona; per exemple, vaig dir que no es complia el programa de Convergència i Unió, perquè ni hi havia una universitat catalana a distància, ni es feien estudis a distància des de les universitats catalanes, ni s'havia fet un conveni amb la UNED per potenciar i adaptar a Catalunya els estudis a distància. El resultat respecte a la universitat és que hi ha menys alumnes a Catalunya que a altres zones i que hi ha una manca d'adaptació d'aquests estudis.

Malgrat que jo vaig fer aquestes consideracions crítiques, penso que en aquest moment hauríem de prescindir de qui és la responsabilitat, i la Moció la vaig presentar amb la intenció d'impulsar la política del Consell Executiu en aquest sector i amb la intenció que fos aprovada.

El primer punt és genèric i em sembla que és assumible per tothom. Es demanen dues coses molt senzilles, que és fomentar els estudis a distància, en primer lloc, i, en segon lloc, adaptar-los a les característiques pròpies de Catalunya.

El segon punt estic disposat a retirar-lo; el que pretenia el segon punt és garantir la continuïtat dels estudis de batxillerat a Catalunya. Ja he dit abans que l'any 1989-90 no es va admetre matrícula a primer, que aquest any se n'havien admès a precari, i que si no s'arribava a un acord hi hauria el perill que l'any que ve, doncs, tornés aquesta crisi i no hi hagués matrícula. Per tant, la intenció era garantir aquesta continuïtat, però, donant un vot de confiança a les converses que estan en curs, esperem —tal com va informar el senyor Conseller— que es pugui arribar a un

acord ben aviat, i des d'aquest punt de vista, doncs, retirem el segon punt de la Moció.

El tercer punt demana una col·laboració amb la UNED, i perquè sigui més assumible no es demana ni tan sols al Consell Executiu que signi un conveni, potser perquè això podria semblar que lliga massa l'Administració. Penso que les parts, tant la UNED com el Consell Executiu, han de tenir llibertat per negociar i es demana aquí simplement que s'arribi a una fórmula de col·laboració. Naturalment que penso que la fórmula més natural d'aquesta col·laboració, la forma de materialitzar-la és signar un conveni.

Això per mi és una qüestió d'economia. La UNED, per la Llei de Reforma Universitària, no és transferible a les Comunitats Autònomes i, per tant, seguirà actuant a Catalunya tant si s'arriba a un acord com si no. Llavors, una universitat a distància catalana, o fer ensenyament a distància des de les universitats de Catalunya, penso que té un risc, que és que es faci una oferta reduïda; que es faci només amb les carreres de més demanda i que s'actués, per tant, una mica amb la lògica d'una empresa privada, de fer només allò més rendible.

Però jo penso que els estudis a distància no han de mirar només quants titulats poden sortir d'una determinada carrera, si té molta demanda, o no és tampoc la seva funció descongestionar les universitats presencials; és prestar un servei públic a aquelles persones que per la seva història, pel seu treball o per la seva residència no poden o no han pogut acudir als centres presencials. Per tant, des d'aquest punt de vista de servei públic, si té sentit una universitat a distància és fent una oferta molt completa, no només en aquelles coses que poguessin resultar rendibles.

I a vegades penso que és molt difícil en la situació econòmica on hi ha dificultats per poder dotar adequadament les noves universitats, és molt difícil, a més a més, sumar-se a aquesta nova empresa i fer-ho amb l'abundància de mitjans que seria necessari.

Per aquest motiu nosaltres pensem —ni tan sols perquè sigui la fórmula ideal, però des d'un punt de vista realista— que la solució que seria més desitjable és que es pogués arribar a un conveni amb la UNED que satisfés totes dues parts.

És en aquest sentit, doncs, positiu que nosaltres presentem aquests punts de la Moció, i ja he dit, doncs, que retiro el segon punt d'aquesta Moció, que, en tot cas, si posteriorment calgués, es podria transformar en una proposició no de llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Hi ha presentada una esmena pel Grup de Convergència i Unió; per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Padilla.

El Sr. PADILLA: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria agrair un cop més l'amabilitat del senyor Magí Cadevall que ha permès, amb la retirada del seu segon punt de la Moció, que nosaltres puguem votar —i ho anuncio ara mateix— favorablement tant el punt número 1 com el número 3.

Per nosaltres el segon punt..., teníem realment dificultats d'entendre'l, ja que teníem notícies fidedignes que s'estava impartint aquest curs de primer de BUP a 400 alumnes i que, a més a més, el senyor Conseller en la seva intervenció, quan va ser la interpellació, ja va anunciar que unes converses, tant amb el Ministeri, junt amb la Conselleria, perquè aquest tema esti-

gués resolt per l'any que ve, i a més a més totes les notícies –ho va declarar el mateix Conseller– diuen que hi haurà segurament un acord. Per això, un cop retirat el punt número 2, a nosaltres se'ns fa molt més fàcil votar completament la Moció, tant el seu punt número 1 com el 3.

Hem presentat una esmena al punt número 3 i la intenció ha estat millorar i situar amb més concreció el sentit en què es va moure el debat que es produí entre el senyor Magí Cadevall i el senyor Conseller d'Ensenyament en el moment de la interpellació, afegint l'expressió: «d'acord amb la normativa vigent, i especialment pel que fa a l'àmbit lingüístic» i canviant «adaptar-los a Catalunya» per «adaptar-los a la realitat catalana».

L'esmena s'ha d'interpretar en el sentit de les paraules que l'Honorable Conseller d'Ensenyament va pronunciar en el mateix moment de la interpellació: «Jo» –deia l'Honorable Conseller– «un text que contradigui una llei del Parlament de Catalunya, no el subscriuré.» Intentem, doncs, arribar a un acord amb la UNED tot respectant la seva autonomia universitària –insisteixo, tot i respectant la seva autonomia universitària–, però respectant abans que res la nostra pròpia legislació.

Pregaria així l'acceptació d'aquesta esmena per part del Grup Socialista i permetre una votació que estic ben segur que tota la Cambra la votarà unànimement.

Quant al punt número 1, el nostre Grup el votarà a favor, perquè naturalment estem completament a favor literalment de l'expressió «fomentar l'ensenyament a distància i la seva adaptació a les característiques pròpies de Catalunya».

Ens sembla que la cosa en realitat no mereix més comentari, simplement el d'autofelicitar-nos tots plegats per l'interès d'aquesta Cambra per l'ensenyament a distància, un ensenyament que permet a molts ciutadans d'aquest país poder gaudir d'uns estudis que d'altra manera seria molt difícil que els poguessin complir i realitzar.

Per tot això, moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyor Magí Cadevall, i espero també, junt amb el senyor Cadevall, una votació unànime sobre aquest tema, de la Cambra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Padilla. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes.

El senyor Latorre, per l'Agrupació del CDS, té la paraula.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Per manifestar que votarem, naturalment, el punt 1 i el punt 3 de la Moció socialista, i votariem també favorablement –si el ponent l'acceptés– l'esmena de Convergència i Unió.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor President. Per manifestar que nosaltres ens afegirem també a aquesta votació favorable i unànime que sembla que s'augura, amb l'esperança que allà on diu que «aquest ensenyament a distància es pugui adaptar a les característiques pròpies de Catalunya» s'entengui que òbviament una d'aquestes característiques serà l'ús lingüístic de l'ensenyament a distància i amb el benentès que no sabríem entendre que aquella possible insinuació que ha fet el senyor Cadevall, que una oferta de les universitats catalanes de l'ensenyament a distància no sabem entendre per quins motius exactament hagi de ser una oferta reduïda.

En tot cas, nosaltres votarem favorablement els punts que resten d'aquesta Moció.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. També per unir-me a aquest cor que sembla que obté una unanimitat i anunciar que votarem favorablement aquesta Moció en els punts que queden vigents, esperant que aquest to conciliatori i unànime que regna en el Ple pugui servir de colofó a la sessió d'avui.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup parlamentari Popular, el senyor Bauzá té la paraula.

El Sr. BAUZÀ: Sí, senyor President. Senyor Cadevall, nosaltres evidentment votarem favorablement els dos punts de la Moció que queden en peu.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzá. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSOT: Sí, per dir que no serem pas nosaltres –i parlo en plural majestàtic (*rialles*)– els qui trenquem la unanimitat en aquest punt, tot insistint que em penso que la interpellació ha estat útil, perquè potser no sempre ens queda clara la problemàtica de l'ensenyament a distància, amb alguna peculiaritat, és a dir: l'Institut estatal d'ensenyaments a distància sembla que no és transferible; el tema que la UNED a Catalunya a la pràctica té menys alumnes dels que hauria de tenir normalment; que l'oferta d'estudis nocturns a les universitats catalanes és cada vegada més escassa –tema que també ens agradaria algun dia poder comentar aquí–; que hi ha ciutadans de Catalunya que no poden anar a la universitat per raons òbvies, allunyats com estan de centres on són impartits ensenyaments universitaris, i que tots estem d'acord que volem que l'ensenyament a distància reconegui les característiques de la realitat catalana.

Per totes aquestes raons crec que la interpellació ha estat oportuna i la unanimitat a l'entorn de la Moció serà en tot cas esperançadora.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. I ara el senyor Magí Cadevall es pot pronunciar sobre l'esmena presentada.

El Sr. CADEVALL: Sí, gràcies, senyor President. És per dir que accepto en principi l'esmena presentada perquè penso que és bo que es pugui arribar a un conveni amb la UNED, i dir que, en tot cas, l'oferta reduïda no és que ho digui jo, sinó que es tractava d'estudis que havia fet la Generalitat de Catalunya i presentat al Consell Interuniversitari, on aquests projectes abastaven molt poques matèries, molt poca oferta. És per això que penso que és positiu acceptar una esmena perquè es pugui arribar a un acord.

L'única cosa, quan he dit «en principi», és que de totes maneres l'acceptem, però si el senyor Padilla hi estigués d'acord, jo penso que quedaria més coherent sintàcticament, temàticament i tal com ha dit el senyor Carod-Rovira també, agafar exactament el mateix text de l'esmena de Convergència i Unió, íntegrament, però la frase «especialment pel que fa a l'àmbit

lingüístic», que anés després de les paraules «adaptar-los a la realitat catalana pel que fa a l'àmbit lingüístic». Desapareixeria una conjunció «i» de dalt. Simplement el canvi és agafar, suprimir, la conjunció «i» de la segona línia, agafar la frase «especialment, pel que fa a l'àmbit lingüístic», i col·locar-la després d'«adaptar-los a la realitat catalana», per tant, seguiria: «especialment pel que fa a l'àmbit lingüístic i coordinar, etcètera...», el mateix.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, en la forma en què ha quedat definitivament redactada la Moció se sotmet a votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

La Moció ha estat aprovada per unanimitat.

S'aixeca la sessió.

(La sessió s'aixeca a un quart de set de la tarda i quatre minuts.)

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

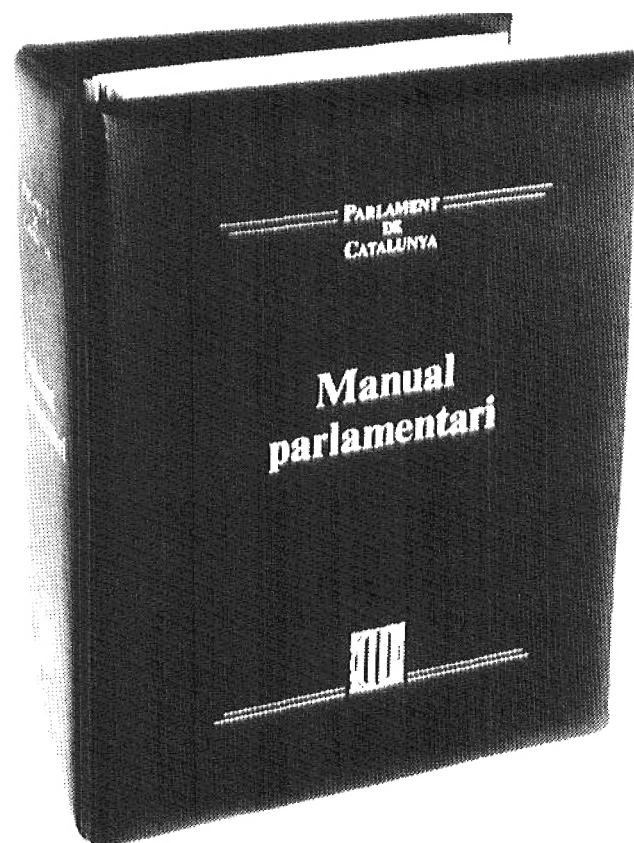
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

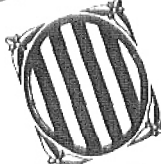
- Normes bàsiques
 - Constitució Espanyola
 - Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - Lleis Orgàniques de l'Estat
- Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - Resultats Electorals
 - Diputats de la Legislatura Actual
 - Grups Parlamentaris
- Els òrgans de la Cambra
 - El Ple del Parlament
 - El President i la Mesa del Parlament
 - Junta de Portaveus
 - Diputació Permanent
 - Comissions Parlamentàries
 - Comissions permanents legislatives
 - Comissions permanents no legislatives
 - Comissions de legislatura
 - Comissions creades per llei
 - Comissions d'investigació
- Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - Estatuts de Règim i Govern Interior
 - Normes Complementàries de Règim Interior
 - Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - Organigrama dels Serveis del Parlament
 - Gabinet de Presidència
 - Oficialia Major del Parlament
 - Serveis Generals
 - Servei d'Ofidoria de Comptes i Caixa
- El treball parlamentari
 - Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - Índex de Tramitacions
 - Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- Directori institucional
 - Generalitat de Catalunya
 - Administració de l'Estat a Catalunya
 - Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - Altres Institucions de Catalunya
 - Institucions i Administració Central de l'Estat
 - Parlaments i Govern Autònoms
 - Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1. ^a actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer num.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per nòm. la quantitat de pessetes

(gir/seca/portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual: 6.000 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*: 13.000 pessetes. Número solt: 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

